LECTURA

CORESPONDENȚĂ DIN AMERICA DE LA CORNEL DUMITRESCU: ANTIAMERICANISMUL DLUI ION ILIESCU PERICLITEAZĂ ACORDAREA CLAUZEI NAȚIUNII CELEI MAI FAVORIZATE pag. 3

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

Flacăra

• Nr. 31 • 4-10 august • 1993 • 32 pagini — 95 lei

Fondată în 1911 de CONSTANTIN BANU

Editată de PUBLICAȚIILE Flacăra S.C. R S.A.

Director general GEORGE ARION

Redactor șef LIVIU TIMBUS

CU DL RAȚIU FĂRĂ PAPION

Amabil, nu se lasă mult rugat să povestească. Și are, slavă Domnului, ce povesti ! De la afaceri la politică, de la dans la aventuri galante, de la sport la arte, de la Iliescu și minerii lui, nimic nu-i este străin pe lumea asta !

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ ■ pag. 16–17

OSPĂTAT CU ICRE NEGRE ȘI ÎMBĂTAT CU ȘAMPANIE, EDUARD MEZINCESCU DĂRUIEȘTE RUȘILOR INSULA ȘERPILOR

pag. 7

Numai noi vă putem oferi

CEL MAI MARE CONCURS POPULAR DE DEZLEGĂRI

Doriți să vă petreceți timpul liber într-un mod cât mai plăcut și mai relexant ? Cumpărați revistele noastre „Flacăra", „Rebus" și „Rebusache".

Doriți să și câștigați premii frumoase ? Cumpărați revistele noastre.

Pe această cale vă aducem la cunoștință lansarea de către S.C. „Publicațiile Flacăra" S.A. a unui mare concurs popular de dezlegări, dotat cu numeroase premii. Concursul se va desfășura concomitent în revistele „Flacăra", numerele 32, 33, 34, 35 din 11, 18, 25 august și 1 septembrie 1993, și în revista „Rebus" nr. 8(844), din luna august a.c.

El va consta în dezlegarea a câte unui careu, desemnată în acest scop, din cele cinci numere de reviste menționate și trimiterea într-un singur plic a dezlegărilor și a celor cinci talâoane, până la data de 24 septembrie (data poștei), cu indicația **Pentru concursul „Publicațiile Flacăra"**.

Participanților care vor trimite soluții corecte li se vor acorda, prin tragere la sorți, următoarele premii :

Premiul I în valoare de 200 000 lei
Premiul II în valoare de 150 000 lei
Premiul III în valoare de 100 000 lei
Premiul IV în valoare de 75 000 lei
Premiul V în valoare de 50 000 lei
25 mențiuni a câte 20 000 lei

Alte amănunte privind acest atractiv concurs le puteți găsi în numerele de reviste în care se lansează concursul.

Homosexualii în lume și în România

În țara noastră, circa un milion de pederaști și lesbiene cer dreptul legal de a face amor.

pag. 5

ASTĂZI: ARAD

ARADUL, VATRĂ DE SUFLET ROMÂNESC

Politică, economie, mondenități și, nu în ultimul rând, informații și ghid de afaceri, în **SUPLIMENTUL DEDICAT ACESTUI JUDEȚ.**

pag. 24–31

Developări diapozitive
Fotografii tip pașaport
Măriri de fotografii la orice dimensiune

NUMAI LA

Kodak EXPRESS

P-ta UNIRII Nr. 1, tel. 312 6257

GEPA Center

Un pic mai bine pentru dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.69

CEI CARE PLEACĂ DIN PAC SUNT ATRAȘI DE AVANTAJE MATERIALE —

susține dl Nicolae Țăran, vicepreședintele Partidului Alianței Civice

— Dle vicepreședinte, demisia din PAC a celor opt deputați și a unui senator a început să fie percepută drept începutul unui sfârșit rapid al partidului. Ce părere aveți?

— Aceasta poate se percepe din exterior. Din interior, lucrurile nu stau chiar așa. În afară de ei, ceilalți membri PAC nu vor pleca, conform informațiilor noastre din filiale. De altfel, PAC are în jur de 12 000 de membri și noi nu vedem o deplasare masivă a membrilor PAC spre PL '93, pentru că dacă s-ar fi dorit acest lucru, ei s-ar fi înscris de la început în acest partid. Nu este greu de comentat ceea ce se întâmplă: toți cei care pleacă sunt de fapt atrași de avantaje materiale. Se fac presiuni în acest sens, se fac promisiuni, fie pentru a deveni demnitari într-o viitoare structură a puterii, fie pur și simplu avantaje materiale personale, legate de firme. Deci, în acest context, în PAC se produce o clarificare, cei care de mai multe ori au declarat că doresc să facă acest gen de politică, adică doresc să se implice atât în afaceri cât și în politică și cu precizarea ca afacerile să aibă ascendent politicului — toți aceștia pleacă, iar cei care au alte idei rămân!

— Puteți da exemple în acest sens?

— Un bun exemplu este dl deputat Bot, de la Oradea care este un reprezentant tipic al acestei lumi noi de afaceri și care, pe această platformă vrea să facă politică. Această idee s-a conturat în numeroasele dispute pe care le-am avut în Comitetul Național. Foarte mulți din cei care au plecat au susținut deschis acest punct de vedere. Mai mult, ei au spus atunci că de fapt politicienii adevărați sau profesioniști trebuie să fie neapărat și oameni de afaceri. Evident, acest punct de vedere nu a fost împărtășit! Mie mi se pare ciudată această asociere! În general, oamenii de afaceri nu sunt oameni politici! Nu poți fi și om de afaceri și politician! Politicienii sunt o specie aparte, noi îi considerăm intelectuali, politicienii fac parte totuși din rândurile intelectualității!

— Din punctul de vedere al programului economic, vă apropiați de PNȚCD sau de PD (FSN)?

— Întrebarea dvs. mă ajută să clarific un punct de vedere: noi ne-am definit doctrinar ca aparținând doctrinei neoliberale. Doctrinele neoliberale sunt clasificate în literatura de specialitate în trei tipuri și cam toate trei sunt doctrine de dreapta. Mai mult, ele accentuează caracterul social al intervenției și nu exclud intervenția statului în economie. Or, noi ne-am și definit în acest context, am trimis un rezumat din doctrina noastră Parlamentului, rezumat care va fi trimis și Congresului SUA, în care spunem că principalele tipuri de intervenție pe care noi le acceptăm în economie sunt la nivel macroeconomic și ele vizează în primul rând asigurarea creșterii economice, reducerea șomajului — mai ales a celui neintenționat. Pe urmă ne propunem să acceptăm intervenția statului în problemele reglării deficitului comercial în relațiile externe și, evident, o problemă fundamentală pentru orice economie, noi acceptăm intervenția statului în problema stabilizării prețurilor. A stabilizării, nu a controlului prețurilor! Aici ne deosebim de doctrina liberală clasică, care nu acceptă nici un fel de intervenție din partea statului.

— Dl Nicolae Manolescu a fost acuzat că este „dur" — în calitate de președinte al partidului!

— Am auzit și eu acuzații de acest gen, pe care le consider absurde! Domnul Manolescu nu a pus pumnul în gură nimănui! De altfel, poziția pe care dânsul a avut-o față de ceea ce s-a întâmplat în PAC a fost foarte transparentă, nu au avut loc ședințe cu ușile închise, nu au existat concertări împotriva colegilor noștri care au plecat! Totul s-a spus direct și numai în ședințele care au fost planificate în mod normal!

— Considerați că a fost un „divorț" elegant?

— Din partea noastră credem că da, noi n-am exclus pe nimeni și nu vom exclude pe nimeni! Am încercat până în ultimul moment să găsim o cale de dialog! Deosebirile doctrinare aici nu au nici un rol, nu există deosebiri majore între foștii colegi și noi: tot ceea ce au susținut ei în moțiunea civic-liberală se regăsește în doctrina noastră!

— Dacă în cazul majorității dintre cei care au demisionat, motivația a fost tentația avantajelor materiale, în cazul dlui Stelian Tănase această motivație rămâne valabilă?

— Îmi vine foarte greu să găsesc o motivație gestului dlui Tănase! El a avut în PAC o libertate de mișcare extraordinară, a fost un vicepreședinte foarte dinamic, este foarte cunoscut printre membrii PAC! Cred că întrebarea dvs. seamănă cu cele care se pun despre un jucător de fotbal care pleacă de la o echipă la alta! Oricum, el a avut cele mai bune șanse de a se realiza în PAC!

— În concluzie, plecarea celor nouă parlamentari din partid, este sau nu este periculoasă?

— Evident, PAC nu se destramă! Dacă imaginea în exterior s-a creat pe această direcție, nu dorim să o contracarăm într-un mod foarte patetic și excesiv! Căutăm puțină liniște ca să depășim angoasa — recunoaștem că e o angoasă! Este ca într-un proces de divorț, în care ambele părți sunt vinovate până la un punct! Ne vom reface structurile de conducere în filiale, vom merge în filiale pentru a discuta cu membrii noștri. O problemă esențială care ne preocupă în acest moment și pe care opinia publică nu o percepe, este că lucrăm la programul PAC! Și acest program va fi foarte util la toamnă, atunci când Parlamentul își va relua lucrările! Odată implicați în politică, noi căutăm soluții, pentru că este o incompatibilitate logică să critici fără să vii cu soluții!

MARIAN GHIȚEANU

DL DINU PATRICIU AȘTEAPTĂ ÎNTREGUL PAC

— De ce credeți că demisionarii din PAC au venit la dvs., ținând cont că nu erați singurul partid liberal?

— Nu știu, au venit la noi pentru că era normal să vină la noi! Suntem singurul partid liberal parlamentar. Și nu numai singurul partid liberal parlamentar dar, în ultima perioadă, devine din ce în ce mai clar pentru toată lumea că doctrina liberală nu este o simplă afirmație, ea trebuie fundamentată și pentru asta trebuie o echipă. O echipă pe care noi o avem! Rezultatele echipei se văd!

— Se spune că dânșii ar fi fost atrași de diverse promisiuni — avantaje personale materiale și politice!

— Mie mi se pare extrem de normal ca niște oameni să fie atrași de avantaje politice! Respectiv, cred că este evident pentru toată lumea că întărirea acestui mare partid liberal nu poate să fie decât benefică pentru toți ai lui! Deci acest avantaj, cu siguranță, există! În ceea ce privește avantajele materiale, cred că este invers: vor avea de pierdut, deocamdată!

— Se făcea legătura cu faptul că dvs. „sunteți un important om de afaceri!

— Cred că astea sunt vulgarități despre care nu mai trebuie vorbit!

— Care vor fi relațiile cu PAC și conducerea lui?

— În ceea ce mă privește, foarte bine! De exemplu, la redactarea programului Convenției Democratice de scoatere a țării din criză am lucrat foarte bine cu dl Nicolae Țăran, vicepreședintele PAC, și cu dl Vasiliu! Noi ținem să avem relații foarte bune cu PAC și sperăm într-un deznodământ fericit cu întregul PAC!

MARIAN GHIȚEANU

ÎN LOC SĂ REZOLVE PROBLEMELE GRAVE ALE SĂNĂTĂȚII PUBLICE, DOMNUL DR. IULIAN MINCU SE LUPTĂ CU UN ZIAR

Ne-au scris colegii noștri de la săptămânalul „Viața medicală"

„Actualul ministru al sănătății, domnul Iulian Mincu «supărat» pentru opiniile, altele decât ale d-sale, pe care le-am acceptat și pentru absența articolelor encomiastice la adresa domniei sale, dorește sugrumarea «Vieții medicale». În loc să rezolve problemele numeroase și atât de spinoase din sistemul sanitar, domnia sa se luptă cu un ziar.

Astfel, a cerut întreprinderii care ne-a închiriat spațiul redacțional (Sucursala pentru Administrarea Clădirilor) — EVACUAREA A dispus (ordin scris către unitățile sanitare, împotriva afirmației «descentralizări») DIRIJAREA PUBLICITĂȚII CONTRACOST la ziarul «Curierul național». Dumnealui aplică o politică DISCRIMINATORIE față de «Viața medicală», în legătură cu informațiile pe care le cerem, creând prin tot ceea ce face o STARE DE TENSIUNE (improprie muncii noastre) Deși litigiul privind contractul de închiriere va fi soluționat pe cale judecătorească, recent, Sucursala pentru Administrarea Clădirilor (Dl dir. Sandu Constantin) ne amenință că, de la 1 august, vom fi împiedicați cu forța, să intrăm în redacție. Cum să împiedici, brutal, un ziar să apară? Cum să interzici accesul într-o instituție care adăpostește uneltele noastre de lucru și multe valori (în prezent, găzduim cel de-al XVI-lea vernisaj de pictură al Cenaclului «I Țuculescu»).

Bazându-ne pe colegialitate, pe ceea ce veți reține, poate, din paginile ziarului nostru, vă cerem o susținere în presă, prin formele gazetărești pe care le veți crede de cuviință".

Dr. MIHAIL MIHAILIDE
Redactor-Șef

„TINERETUL LIBER" — 1000

Cu o regretabilă întârziere, salutăm apariția cu nr. 1000 a cotidianului „Tineretul Liber". Cu această sărbătorească ocazie, îl felicităm pe colegii noștri și le urăm VIAȚĂ LUNGĂ

„FLACĂRA"

FOTOGRAFIA SĂPTĂMÂNII

În drum spre Europa

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ

Corespondenţă din New-York

O ACŢIUNE RISCANTĂ A REGIMULUI ILIESCU:

CONDAMNAREA ÎN CONTUMACIE A UNOR FOŞTI LUPTĂTORI ANTICOMUNIŞTI, AFLAŢI ÎN STRĂINĂTATE

Procesele intentate lui Mircea Răceanu şi Ioan Stana pot prejudicia grav acordarea clauzei naţiunii celei mai favorizate

Articolele publicate de noi despre cazul Răceanu au făcut să apară un precedent: cititorul nostru Ioan Stana, fost maior de informaţii în Direcţia de Informaţii Externe (DIE), condamnat în 1985 la 20 de ani închisoare, pentru infracţiunea de trădare prin transmiterea de secrete, şi pus în libertate în timpul evenimentelor din Decembrie 1989, deşi azi cetăţean american, a fost rechemat de către Tribunalul Militar Bucureşti pentru a fi... reîncarcerat. În urma articolelor publicate în săptămânalul nostru, dl Ioan Stana s-a adresat „Lumii Libere" cu rugămintea de a face public şi cazul său, similar cu cel al lui Mircea Răceanu.

Cine este Ioan Stana

Născut la 15 octombrie 1942, cunoscător al mai multor limbi străine, Ioan Stana este absolvent a două instituţii de învăţământ superior: Facultatea de Educaţie Fizică din Timişoara şi Facultatea de Filosofie din Bucureşti, pe care a absolvit-o în 1972. După terminarea celei de-a doua, în ianuarie 1973 a fost angajat în Securitate ca ofiţer de informaţii în cadrul Diviziei de Contrainformaţii V-3, aparţinând DIE. În urma rezultatelor excepţionale la cursurile de specialitate, Ioan Stana este trimis, sub acoperire diplomatică de consul, în Japonia, unde va funcţiona între 1974—1980. Cunoscând, prin munca sa, aspecte deosebit de secrete ale activităţii politice şi diplomatice ale regimului Ceauşescu, Ioan Stana, revoltat de politica totalitară de tip original a lui Ceauşescu, politică ce îmbina caracteristicile dictatorilor Stalin, Tito şi Mao, Ioan Stana simte nevoia să lupte împotriva acestui sistem care a impus României cea mai cruntă teroare. Şi tot din experienţa sa de ofiţer de informaţii ştia că o acţiune colectivă nu poate fi întreprinsă împotriva regimului datorită sistemului poliţienesc deosebit de strict din România. Şi atunci a hotărât să acţioneze de unul singur. Din noiembrie 1976, Ioan Stana începe să colaboreze cu serviciile de informaţii americane, comunicând acestora informaţii politice despre activitatea serviciilor de spionaj române, preocupate în principal de furtul tehnologiei de vârf occidentale. Fiind diplomat, Ioan Stana nu avea la dispoziţie date economice sau militare, tot ceea ce putea el transmite Statelor Unite fiind datele privind coordonatele politice secrete ale politicii reale a regimului Ceauşescu.

După rechemarea în ţară, în 1980, Ioan Stana a continuat să colaboreze cu serviciile americane, furnizând date privind activitatea agenţilor români care acţionau împotriva Occidentului. În anii 1983 — 1984 este trimis în misiune în Etiopia, pentru o perioadă de câteva săptămâni, şi de două ori în Israel.

La 25 iunie 1985 a fost arestat, găsindu-se asupra sa unele documente, considerate de regimul ceauşist ca secrete. Urmează o anchetă dură, în aşa-zisa „Vila Margareta" de pe Calea Rahovei, condusă personal de colonelul Vasile Gheorghe, şeful direcţiei „Anchetă" din cadrul Securităţii Statului. Prin sentinţa nr. 48 din 10 septembrie 1985, pronunţată de Tribunalul Militar teritorial Bucureşti, maiorul Ioan Stana a fost condamnat la 20 de ani închisoare pentru infracţiunea de „trădare prin transmiterea de secrete", prevăzută de articolul 157 alineat 1, teza a doua din Codul Penal.

MIHAI ZGUBEA

Datorită importanţei cazului, Ioan Stana rămâne timp de trei ani în detenţie solitară la „Vila Margareta", după care, la 24 august 1988, este mutat la penitenciarul Rahova. În decembrie 1988 este transferat la penitenciarul Craiova, iar apoi, după o trecere scurtă prin închisoarea Jilava, în ianuarie 1989 este transferat la sinistra temniţă din Aiud, unde îl găsesc evenimentele din Decembrie 1989. La 22 Decembrie 1989, din ordinul lui Mihai Babiţchi, preşedintele Frontului Popular Democratic din Alba Iulia, Ioan Stana, împreună cu alţi 17 deţinuţi din secţia politică a închisorii, a fost pus în libertate.

După eliberarea din închisoare, Ioan Stana a crezut că poate contribui la instaurarea democraţiei în România, dar în scurt timp şi-a dat seama că vechile structuri au rămas intacte. Împreună cu familia pleacă în Statele Unite, unde se găseşte şi în prezent.

În 1992, Ioan Stana vizitează România împreună cu familia neexistând nici un fel de acţiune ostilă împotriva sa din partea autorităţilor române. Nu mică i-a fost însă mirarea când, în martie 1992, a aflat că pe adresa apartamentului său din Bucureşti a primit o citaţie din partea Tribunalului Militar teritorial Bucureşti, prin care era somat să se prezinte la acea instanţă la data de 23 aprilie, pentru judecarea „contestaţiei de executare" cerută împotriva sa de către Procuratura Generală Militară.

La 16 septembrie 1992, prin sentinţă penală nr. 60 din dosarul 332/1985, Tribunalul Militar teritorial Bucureşti admite contestaţia la executare cerută de Direcţia Procuraturilor Militare şi dispune „rearestarea condamnatului Stana Ioan, emiterea unui nou mandat de executare şi anularea formelor de punere în libertate".

Acţiunea organelor de justiţie militară de la Bucureşti, care susţin, contrar tuturor evidenţelor, că fapta pentru care a fost condamnat Ioan Stana nu constituie infracţiune politică şi că, deci, este exceptată de la Decretul-Lege nr. 3 din 4 ianuarie 1990, prin care au fost amnistiate toate condamnările pentru infracţiuni politice, este de o gravitate fără precedent, ea putându-se repercuta asupra situaţiei multor români din exil, cum ar fi diplomaţii care au cerut azil politic în Occident (Nicolae Horodincă de la Washington, Traian Nicola de la Islamabad — Pakistan, Napoleon Fodor de la New York), ca şi ofiţerii din serviciile speciale, cum ar fi Constantin Răuţă, Liviu Turcu, Moţu Haiduc, ca să nu mai vorbim de generalul Pacepa, dar şi lucrătorii din Ministerul Comerţului Exterior, prea numeroşi pentru a-i aminti aici, sau din instituţii ca Agerpres (Constantin Alexandroaie şi Radu Toma) etc. De reţinut că, în acelaşi timp, regimul de la Bucureşti nu a întreprins nimic împotriva celor care au fost condamnaţi pentru acelaşi tip de infracţiuni comise în favoarea Uniunii Sovietice, cum ar fi generalul Şerb, generalul Militaru şi alţii.

Acţiunea regimului de la Bucureşti împotriva lui Ioan Stana şi, ulterior, împotriva lui Mircea Răceanu denotă faptul că guvernanţii de la Bucureşti consideră în continuare Statele Unite ca principalul lor duşman, pe de o parte, în timp ce, pe de altă parte, nu ştie cum să se mai linguşească pentru obţinerea graţiilor unicei superputeri mondiale.

Fără îndoială că, după ce va fi adus la cunoştinţa opiniei publice americane şi a factorilor politici de răspundere din Congresul american şi de la Casa Albă, cazul Ioan Stana se va putea transforma uşor într-un impediment în calea acordării clauzei naţiunii celei mai favorizate de către Statele Unite regimului Iliescu.

Contactându-l pe dl Mircea Răceanu despre acest nou caz, domnia sa ne-a declarat: „Nu am cunoscut situaţia dlui Stana, dar din cele relatate de dv. rezultă clar că este vorba de o persoană curajoasă, care a acţionat cu hotărâre împotriva unui sistem totalitar, sistem care, în cazul României, şi-a găsit, sub regimul lui Ceauşescu, expresia celei mai odioase dictaturi din istoria poporului român. Contestaţia eliberării dlui Stana în condiţiile în care cei care s-au făcut direct vinovaţi de dezastrul naţional al ţării în perioada dominaţiei comuniste şi care se află în libertate sau sunt eliberaţi cu uşurinţă de actualele autorităţi nu face altceva decât să ne întărească convingerea în legătură cu ataşamentul Procuraturii Militare faţă de vechiul sistem. În acelaşi timp, cazul dlui Stana demonstrează o dată în plus faptul extrem de grav că autorităţile de la Bucureşti, deşi au trecut trei ani şi jumătate de la evenimentele din Decembrie 1989, nu vor să se împace cu gândul că, indiferent cât s-ar strădui de a se agăţa de vechile structuri şi mentalităţi, nu mai este posibilă o reîntoarcere la sistemul comunist în România.

Nu putem încheia fără a menţiona faptul că publicaţiile naţionalist-comuniste ca „Totuşi iubirea", „Est-Vest" şi „România Mare" au cerut, încă din anul trecut, în mai multe rânduri, rejudecarea şi reîncarcerarea celor care, riscându-şi libertatea şi chiar viaţa, au luptat împotriva sistemului comunist şi a ororilor ceauşiste, cum este şi cazul lui Ioan Stana.

CORNEL DUMITRESCU
Ziarul „Lumea Liberă"
New York

Agricultura nu se face cu dogme de cafenea

Ion al lui Rebreanu a ieşit din istorie!

Guvernul a revenit la dirijismul economic. S-a întors, între altele, la faimoasele teleconferinţe ceauşiste. În birourile cu aer condiţionat sosesc din arşiţa terenului ştiri alarmante din campania agricolă: lipseşte motorina, s-au blocat aspersoarele, nu sunt combine, particularii practică preţuri peste cele stabilite de guvern. E sabotaj, domnule, ca-n vremea chiaburilor!

Numai că, din păcate, în jurul soluţiilor anacronice umblă cu cădelniţa şi nu puţine „capete luminate" din opoziţie. Treziţi-vă la realitate, domnilor! Firul istoriei nu poate fi înnodat nici acolo unde s-a rupt în 1945, nici unde el s-a destrămat, pe ici pe colo, după '89. Întoarcerea la gospodăria agricolă tradiţională este o măsură la fel de perimată ca şi teleghidarea unităţilor agricole de stat şi cooperatiste. În ambele cazuri, teoriile născute la o cafea ocolesc esenţialul: uriaşele mutaţii intervenite în psihologia agricultorului român.

Despre o revenire la colhoz nu mai vrea nimeni să audă. Chiar asocierea liber consimţită (practicată în multe ţări) este privită cu suspiciune. Dar marea, neaşteptata surpriză a venit din partea gospodarului individual, cel supranumit odinioară talpa ţării, omul legat de pământ prin puterea tradiţiei şi robia obişnuinţei. Acestuia, ultimii trei ani i-au adus o revelaţie dramatică. El a aflat, a înţeles ceea ce n-a ştiut, n-a intuit niciodată de-a lungul mileniilor: **că munca în agricultură este o afacere nerentabilă.** Azi orice sătean îţi poate demonstra cu limba lui lată, socotind pe degete, că lucrând din zori şi până în noapte pe cele 2—3 hectare ale sale, dobândeşte un câştig mai mic decât cel obţinut cu leafă fixă la oraş. A înţeles acest lucru, după ce regimul comunist, deposedându-l de pământ, l-a obligat să-şi caute slujbă departe de casă.

Procesul s-a derulat la fel şi în vest, dar pe căi naturale. Agricultura s-a rentabilizat acolo prin înfiinţarea fermelor de sute de hectare sau a loturilor asociate. Maşinile agricole pe suprafeţe mici sunt inutile, iar pe terenuri întinse ele **trebuie** să substituie munca a zeci de oameni. Avem şi în România, ici colo, exemple. Am notat la Arad cazul domnului Mircea Herman. El a luat în arendă de la cei ce nu-şi muncesc pământul 200 de hectare. A cumpărat şi două tractoare, încărcându-le cu norme în sistem american. Cu numai zece oameni a obţinut un venit considerabil. Dar cu o singură rândunică, primăvara economiei de piaţă rămâne o promisiune. Cum să apară întreprinzători în domeniul capitalismului agrar când parlamentul n-a votat nici până azi legea arendei? Cine să ofere teren agricol, când nu s-au distribuit certificatele de proprietate? Sistemul e blocat la ambele capete, iar realitatea e cea pe care o vedem. În agricultură **nimeni** sau aproape nimeni nu mai are chef să muncească. Degeaba împroprietărim ţăranul, sperând că-şi va relua uneltele şi tradiţiile părăsite. Ion al lui Rebreanu a ieşit din istorie!

Dar domnul Văcăroiu ţine teleconferinţe, dând bice plugarului să iasă pe ogor. Sancta simplicitas! România ar putea aproviziona cu cereale cinci ţări egale în suprafaţă cu ţara noastră. Dar şi anul acesta vom cumpăra grâu şi porumb de la alţii. O ruşine mai mare nici că se poate.

LIVIU TIMBUS

STARE CRITICĂ

Ploieștiul, un oraș sub bombe

Dar nu este vorba de raidurile anglo-americane din 1943-1944, ci de veritabilul cataclism pe care îl pot provoca unitățile industriei chimice prahovene

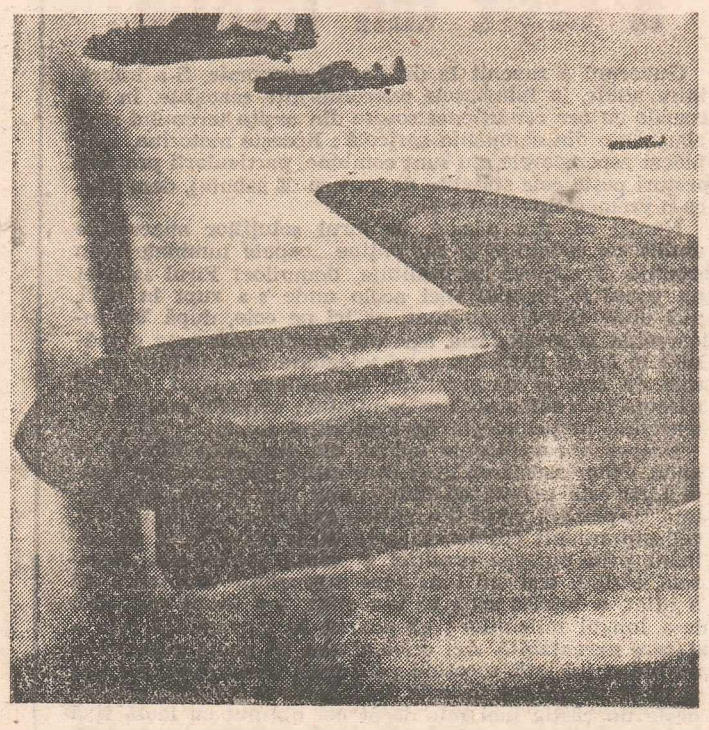

Doi ani la rând, bombardierele americane și engleze au lansat mii de bombe peste capitala petrolului românesc. Dar cel mai mare pericol potențial îl reprezintă chiar construcțiile pașnice ale autohtonilor. Cele două rafinării ASTRA și VEGA, construite de capitaliști și cele două combinate TELEAJEN și BRAZI, ridicate în ultimele decenii, pot provoca o deflagrație egală cu cea a unei bombe atomice. Catastrofele din anii precedeni sunt un sinistru semnal de alarmă.

În noaptea de 6 spre 7 decembrie 1983 o lumină sinistră se aprindea deasupra orașului. Peste câteva momente o bubuitură sumbră îl trezea pe ploieșteni din somn zgâlțâindu-le ferestrele. În cartierele de locuințe dinspre combinatul petrochimic Teleajen geamurile au fost smulse. A SĂRIT ÎN AER PIROLIZA ! O coloană de 50—60 metri sfâșiată de explozie și-a împrăștiat metalul răsucit la mari distanțe în jur. Colonelul Nicolae Bratu, comandantul Grupului Județean de Pompieri, a găsit drumul de acces către locul incendiului blocat de mari fragmente metalice fumegânde. Cine a văzut, „pe viu" explodând o butelie știe că asta sfârtecă și pârjolește în jur. O explozie la PIROLIZA la D.A.V., la CAUCIUC, la DEZASFALTARE, la CASA de POMPE, la RAMPA de ÎNCERCARE sau în PARCUL de REZERVOARE este ceva de o sută de ori, de o mie de ori mai înfricoșător. La o astfel de catastrofă primii sosiți sunt membrii formațiunii civile de pompieri, care sunt chiar în interiorul unității. Între timp ei au anunțat cele două mari formațiuni de pompieri militari și echipele de pompieri civili de la celelalte unități asemănătoare — rafinării sau combinate.

Grija echipelor de intervenție este să izoleze incendiul și să-l facă nepericulos. Pentru aceasta, în 1983, la PIROLIZA — TELEAJEN au fost necesare 36 ore și 14 morți (dintre care doi militari). În 1985, la incendiul de la DEZASFALTARE au murit mult mai mulți. În 1988, la CAUCIUC au murit mai puțini decât la DEZASFALTARE (printre ei și fiul lui Manea Mănescu). Astfel de dezastre cu multe victime și pagube materiale impresionante au loc la câțiva ani o dată. Incendii și explozii mai mici (cu două-trei victime) sunt mai multe într-un an. Cele două rafinării, ASTRA și VEGA, construite de capitaliști și cele două combinate, TELEAJEN și BRAZI, mai mari, mai complexe și mai periculoase, construite de comuniști, încolțesc municipiul PLOIEȘTI din patru direcții. Că aceste obiective economice reprezintă un pericol pentru proprii angajați, asta o dovedește și suplimentul „de pericol" pe care îl primesc la salariu. În ce măsură acest pericol se extinde și asupra celorlalți locuitori am încercat să aflăm. Factorii responsabili pe care i-am consultat se pronunță ferm în favoarea liniștii noastre. Nu există, după părerea lor, un pericol real pentru populație. De la persoane care lucrează la instalații am aflat de rezervoarele sferice care adăpostesc gaze lichefiate cu o imensă putere de deflagrație. Aceste informații au fost confirmate, dar am primit asigurări că aceste amenințătoare forțe sunt bine ținute în frâu sub o „pernă de azot" și vegheate de diferite sisteme de siguranță și avertizare. DACĂ, TOTUȘI, o sferă din acestea argintii s-ar elibera — Doamne ferește — prin explozie de primejdiosul ei conținut, despre oraș s-ar putea vorbi la timpul trecut. Mai primejdioase încă — dacă se mai poate — sunt instalațiile de hidrogenare (un fel de bombe cu hidrogen mai sofisticate și mai puternice). Nimeni nu-și face iluzii că, datorită pericolului pe care îl reprezintă aceste mari uzine de rafinare a produselor petroliere, vor fi închise sau mutate mai departe de oraș. În aceste condiții, să le urăm succes în acțiunea de prevenire a catastrofelor pompierilor militari și civili. Să vegheze pentru noi somnul ușor al fluidelor asasine care dorm sub perna de azot

MARIAN MARIN ■

O AFACERE PE PUNCTUL DE A SE TRANSFORMA ÎNTR-UN „FIASCO"

Având în vedere starea jalnică a drumurilor din țara noastră, primul guvern postrevoluționar al României a hotărât să facă ceva în această direcție. Pentru a rezolva problema, specialiști români în construcții de drumuri și poduri s-au așezat la masa tratativelor cu specialiști italieni și după ore de discuții, negocieri au decis să pornească împreună la lucru. S-a născut astfel societatea ROMSTRADE S.R.L. formată din ITALSTRADE S.P.A. (Italia) și Centrala de Construcții Căi-Ferate S.A. (România).

ROMSTRADE S.R.L. a obținut, în urma unei licitații, dreptul de a construi tronsonul București — Fundulea parte integrantă a autostrăzii București — Constanța, autostradă ce face parte, la rândul ei din Magistrala TRANS-EUROPEANĂ Nord-Sud ce intră la noi în țară pe la Oradea, urmând să facă legătura cu litoralul Mării Negre. Beneficiarul autostrăzii Oradea — Constanța va fi Administrația Națională a Drumurilor din cadrul Ministerului Transporturilor.

La 28 iunie 1991 s-a pus prima piatră la construcția tronsonului București — Fundulea, tronson ce va avea două sensuri de circulație late de câte 7,5 m fiecare. „Constructorul a început lucrarea cu mult entuziasm însă pe parcurs elanul i-a dispărut, puțin câte puțin, datorită greutăților cu care se confruntă aproape în fiecare etapă.

Cauzele sunt multiple, pornind de la aprovizionarea cu materiale de construcții și mergând până la cea mai însemnată dintre ele și anume cea de ordin financiar. Până la ora de față constructorul a executat lucrări în valoare de 10 000 000 000 de lei, bani ce ar fi trebuit să fie de mult vărsați de la bugetul de stat în contul constructorului, deci în contul societății ROMSTRADE S.R.L.

Constructorul neprimind banii nu are cu ce să-și plătească salariații (10 specialiști străini și 1 500 de specialiști și muncitori români) nu are cu ce să-și acopere cheltuielile. Datorită acestor lipsuri lucrările se execută într-un ritm scăzut făcând ca în fiecare zi să se înregistreze decalaje din ce în ce mai mari de la graficul inițial de lucru.

Întrebat la cât s-ar putea ridica pierderile în cazul în care s-ar renunța la continuarea construcției autostrăzii dl Giuseppe Sacchetti, sitte manager al companiei ITALSTRADE S.P.A. ne-a spus : „În primul rând nu trebuie uitată utilitatea acestei moderne autostrăzi care înseamnă mare economie de timp dar și faptul că poate fi considerat un punct strategic. În cazul în care s-ar renunța la contract România va fi considerată un partener neserios și cred că nimeni nu va mai fi interesat să facă afaceri aici. În Italia nimeni nu și-ar permite să renunțe atunci când știe că a cheltuit bani pentru calificarea muncitorilor, când a investit bani în achiziționarea de mașini, utilaje etc., atunci când știe că tot ceea ce înseamnă om și mașină înseamnă bani investiți. În cazul nostru, dacă se renunță la contract pot spune că suntem asigurați prin contract care este întocmit conform normelor internaționale în vigoare și care ne dă dreptul să ne încasăm toate cheltuielile plus partea de profit care ne revine și care se calculează ca și când am fi executat toată lucrarea. Nu pot să estimez care ar fi pierderile pe care le-ar suporta România deoarece aici inflația crește rapid, oricum nu vor fi mici. Societatea noastră dorește urgentarea rezolvării pozitive a problemei financiare care este în avantajul ambelor părți dar mai ales în favoarea cetățenilor acestei țări care în condițiile de șomaj existente ar găsi de lucru. Sper și cred că această afacere nu se va transforma într-un „fiasco" și că totul va reveni la normal".

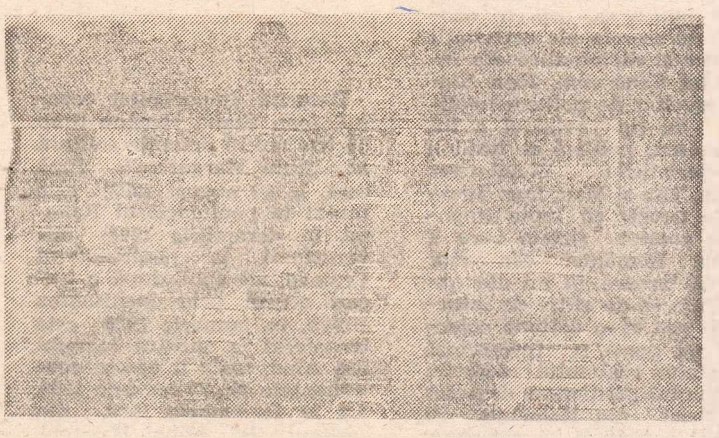

Cum va arăta „Autostrada Soarelui", ce urmează să lege Capitala de litoralul Mării Negre ? Ea este prevăzută să beneficieze de toate dotările unei mari artere. Din păcate, până la ora actuală, și multă vreme de acum încolo, nu vă putem oferi decât modelul ei occidental

GHEORGHE BARBU ■

Homosexualii din România cer dreptul legal de a face amor!

Numărul lor este aproximat la un milion. Ei se vor egali cu cei din America, dar societatea noastră îi privește cu dispreț și dezgust

Se știe deja că numeroase personalități de nivel mondial au fost (și) homosexuali, cum ar fi: Sofocle, Socrate, Platon, Iulius Cezar, Richard Inimă de Leu, Leonardo da Vinci, Michelangelo, N. Gogol, Ceaikovski, Saint-Saëns Byron, Marcel Proust, S. Maugham și alții.

Se spune că „pentru a înțelege un lucru pe deplin trebuie să-l simți". Eu cred că, mai ales în România, foarte puțini oameni, înainte de a condamna, învinui sau critica un homosexual, încearcă să-l înțeleagă. Aceasta este ideea de la care am declanșat această anchetă încercând să pătrund în lumea lor plină de mister.

Mai întâi m-am deplasat la sediul Societății Independente Române a Drepturilor Omului (S.I.R.D.O.), din strada Anghel Saligny, nr. 8, unde am discutat cu domnul Răzvan Ion, președintele Comisiei pentru Drepturile Minorităților Sexuale (din cadrul societății mai sus-menționate), care este singura organizație din România care funcționează, în acest sens, pe baze legale.

„În România suntem perfect constituționali, dar ...ilegali!"

În România, conform articolului 200, aliniatul 1 din Codul Penal, „relațiile sexuale între persoane de același sex se pedepsesc cu închisoare de la 1 la 5 ani".

Iată ce aflu de la dl. Răzvan Ion: „Principalele obiective ale acestei comisii sunt abrogarea acestui articol și respectarea drepturilor minorităților sexuale".

În ceea ce privește statutul homosexualilor în România — „Conform tratatelor internaționale pentru drepturile omului (la o parte dintre ele activând și România) se prevede respectarea drepturilor minorităților sexuale și se menționează faptul că nu trebuie să se facă nici o discriminare pe bază de sex, religie, rasă sau orice alt considerent. În același timp, în România, conform Constituției, există dreptul la liberă exprimare și liberă asociere și, de asemeni, este prevăzut faptul că tratatele internaționale prevalează legilor interne în cazul unui conflict de legi. Așadar, vedeți dumneavoastră, în România noi suntem perfect constituționali, dar... ilegali. În plus, România este singura țară din Europa în care nu s-a abrogat articolul cu privire la condamnarea homosexualității".

„Pentru prima dată declar presei faptul că am reușit să trimitem acest articol 200 în fața Curții Constituționale. De asemenea, sperăm într-o trimitere în Parlament a acestui articol în regim de urgență, având în vedere că este neconstituțional. Adevărul este că în țară nu prea găsim înțelegere, așadar cred că acest lucru trebuie condiționat din afară. Noi colaborăm cu Departamentul de Stat al S.U.A. și vrem să înființăm un lobby pe lângă Congresul S.U.A., în încercarea ca una dintre condițiile acordării clauzei națiunii celei mai favorizate să fie această abrogare".

— Domnule Răzvan Ion, credeți că această comisie va reuși să-și atingă scopurile în contextul actualei conduceri?

— Oricine ar fi la Putere, comisia noastră va exista. Eu vă garantez că **nu va fi desființată decât... peste cadavrul meu!** Am trecut de faza în care să-mi fie frică, deși am avut vreo două așa-zise avertizări, adică două suspecte accidente de mașină. Acum când mă bucur de oarecare recunoaștere și sprijin internațional, cu atât mai mult sunt hotărât să merg până la capăt!"

— Câți homosexuali sunt în România?

— Conform unor studii efectuate în 1991 de către niște experți din mai multe țări, s-a relevat un procent de 4% din populația României, deci aproximativ 900 000 — 1 milion.

— Câți membri are Comisia pentru Drepturile Minorităților Sexuale?

— În prezent fac parte peste 100 de membri.

De curând, ne-au vizitat la redacție câțiva membri ai Comisiei pentru Drepturile Minorităților Sexuale din România. Principalele lor obiective sunt:

- **abrogarea articolului 200 aliniatul 1 din Codul Penal („Relațiile sexuale între persoane de același sex se pedepsesc cu închisoare de la 1 la 5 ani")**
- **respectarea dreptului la viața privată**
- **respectarea drepturilor minorităților sexuale**
- **informarea organizațiilor interne și internaționale în cazuri de abuzuri și încălcări ale drepturilor omului și ale minorităților sexuale.**

În Parcul Operei – reportaj

Aflând câteva amănunte despre statutul homosexualilor din România, am încercat apoi să surprind câteva aspecte din viața lor. În Parcul Operei din București, se știe că este principalul loc de întâlnire și racolare pentru „gay". În fiecare seară — între 7,30 și 9,30, părculețul din stânga Operei este locul de „agățat", iar pe bănci se stă... „la o bârfă". Remarcabil este modul lor de abordare, într-un limbaj cifrat, cum ar fi „Aveți cumva o țigară?" sau „Aveți un foc?". Toate aceste formule sunt doar pentru noii veniți, deoarece homosexualii care frecventează Piața Operei se cunosc foarte bine între ei. Limbajul lor, adesea argotic, este presărat cu feminisme. Pentru ei „aia, aceea" sunt bărbați. Majoritatea au chiar porecle, ca Rebecca, Greta, Angela Similea etc. În ceea ce privește înfățișarea și în general aspectul lor — sunt oameni obișnuiți, marea majoritate fiind foarte bine îmbrăcați. Există în rândurile lor și un așa-zis... peste.

Un alt aspect al Pieței Operei îl reprezintă onaniștii, a căror arie de răspândire este aleea din dreapta Operei, pe partea căminelor studențești de fete.

„Homosexualitatea declanșează într-adevăr o dramă psihologică!"

Deoarece i-am observat câteva seri la rând am devenit din ce în ce mai curioasă, am căutat să-i înțeleg pe ei și în general acest fenomen mai mult sau mai puțin anormal, dar care există în mod cert: homosexualitatea. Așadar „am acostat" un grup de tineri gay, o parte dintre ei — studenți, de altfel, toți persoane prezentabile. În urma convorbirii am tras concluzia că sunt deosebit de inteligenți și culți.

Iată câteva fragmente din discuția purtată:

Rep. — Când și cum v-ați dat seama că sunteți gay?

Adrian (student, 22 de ani, zodia — Vărsător) — Prin clasa a VII-a și a VIII-a mi-am dat seama de faptul că mă atrag băieții. La început am fost șocat, am crezut că sunt unic. Apoi am început să mă documentez, să citesc enorm (inclusiv Biblia) și am încercat să înțeleg. Viața sexuală am început-o cu o femeie, care de altfel nu a fost singura din viața mea. Așadar, am încercat nu o dată să întrețin o relație cu o femeie, dar, adevărul este că în momentul în care în viața mea intervine un bărbat, acea relație clachează. Pentru mine, voluptatea, sentimentele sunt mult mai puternice față de un bărbat. Primul contact homosexual l-am avut în clasa a IX-a.

Dan (student, 22 de ani, zodia — Taur) — Mi-am dat seama și am fost sigur de înclinația mea la vârsta adolescenței. Viața sexuală mi-am început-o cu un băiat, care după 4 ani m-a părăsit pentru o tipă. Nici măcar bisexual nu a fost pentru că ne începusem împreună viața sexuală. Poate la început a făcut-o din timiditate față de fete, apoi a intervenit obișnuința, pentru că el și-a schimbat pentru totdeauna modul de viață.

Rep. — Având în vedere că ești o persoană atrăgătoare, nu ți s-a întâmplat niciodată ca o fată să-ți facă avansuri?

Dan — Bineînțeles, de mai multe ori! O dată chiar, o prietenă m-a chemat în camera de baie să... o spăl pe spate, ceea ce am și făcut, după care am plecat...

Rep. — Credeți că homosexualitatea este o dramă?

Dragoș (33 de ani, inginer) — Este, evident că este! Închipuie-ți, cei care sunt la vârsta pubertății și efectiv nu știu ce cale să aleagă. Când vezi câte o pereche băiat-fată și îți dai seama că nu-ți dorești așa ceva, ani de zile stai și te macini. Și atunci poate faci o căsătorie cum am făcut eu și pe urmă divorțezi. În plus, evident, ca orice om, ți-ai dori să ai copii, dar să-l fac în eprubetă nu se poate. Și apoi, mă gândesc la o altă dramă: că i-aș putea transmite ereditar această înclinație deci l-aș obliga fără să vreau să treacă prin tot ceea ce am trecut eu. În România un gay este condamnat la singurătate. Căsătoria cu un alt gay este interzisă. Este esențial de subliniat faptul că toate aceste probleme se nasc pentru un gay adevărat, care s-a născut cu această înclinație pentru că sunt mulți care practică homosexualitatea ca pe un sport, moft sau variație.

Rep. — Cred că cel mai interesant ar fi să dați chiar voi o definiție a homosexualității, din punctul vostru de vedere.

Adrian — În primul rând, homosexualitatea este relația sexuală dintre două persoane de același sex. Mulți sunt tentați să spună că din moment ce normalul aparține majorității, voi, gay-ii sunteți anormali. Eu, personal nu mă simt anormal pentru că, în esență, principiul pe care se bazează relația dintre doi bărbați este același cu acela dintre un bărbat și o femeie. Există însă și diferențe. De exemplu, în antichitatea grecească se spunea că relația spirituală dintre doi bărbați poate fi cu mult mai puternică decât cea între un bărbat și o femeie. În plus, se mai spunea că homosexualitatea este generatoare de valori, deoarece de-a lungul vremii au existat foarte multe cupluri celebre. Evident că, între doi gay pot exista acele iubiri puternice, în care dacă unul dintre ei moare, celălalt nu-și mai dorește pe altcineva, uneori nici măcar sex. Este marcat pentru toată viața de acea despărțire.

În legătură cu ceea ce am simțit și simt eu, dacă asta este la fel cu trăirile unei femei, înseamnă că este posibil să avem ceva în comun. Până în prezent eu nu am fost niciodată atras de sporturi ca fotbalul sau de petrecerile din liceu împreună cu colegele. Întotdeauna am preferat să fac altceva, să cresc trandafiri, de exemplu.

Ceea ce este foarte important este faptul că oamenii trebuie să înțeleagă să nu caracterizeze un om numai după criteriul sexual, care în cazul nostru este homosexualitatea.

În discuția de mai sus am încercat o investigație în adâncul fenomenului psihologic — gay.

RALUCA VRABIE

Deocamdată, timizi și cu întâlniri în locuri dosnice, homosexualii români încep să-și revendice dreptul la viață... sexuală autorizată

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Spre deosebire de aceștia, confrații lor din America sunt agresivi și fără complexe. În cazul de față, la un miting în Los Angeles

INTIFADA SODOMLEANILOR

„Când se impreună neştine cu fiece obraz, parte bărbătească (adică atunci când amândoi sunt bărbaţi n.n.), se cheamă sodomie. Dară nu se cheamă că face sodomie numai acela ce să împreună trupeşte cu parte bărbătească, ce şi cela ce să va împreuna cu muiare prespre fire. Orcare muiare va meşteşugi de va merge la altă muiare, ca un bărbat, şi frecându-se eale acolo de va arunca sămânţa una la alaltă, ce să zice de vor face acel lucru desăvârşit să se stâmpere de poftă, atunce pre amândoao să le omoară. Sodomleanii nu se ceartă numai cu moarte, ce şi după moarte trupurile lor le bagă în foc de le ard".

(ÎNTREPTAREA LEGII, 1652).

Au trecut de atunci trei veacuri şi jumătate, pederaştii şi lesbienele, care alcătuiesc grosul tagmei homosexualilor, nu mai sunt certaţi cu moarte şi cu ardere. Pe ici, pe colo, mai sunt băgaţi la puşcărie (sau, cel puţin, legislaţia prevede această pedeapsă, chiar dacă ea nu se mai aplică). Dar cel mai mare necaz care-i macină, în momentul de faţă pe homosexuali este ţinerea lor, în cadrul societăţii, la distanţă şi la respect, e drept, în grade diferite de la ţară la ţară, pe o scară Richter foarte generoasă, dar fără excepţie, în sensul că nicăieri în lume nu sunt priviţi şi trataţi ca oameni sută-n sută normali. Dar, oare, cum sunt ei de-adevăratelea ?

Specialiştii clasifică fără nici o ezitare homosexualismul printre comportările sexuale aberante, patologice (alături de zoofilie, necrofilie, oralism, masochism, sadism, pedofilie, gerontofilie, scatofilie, incest, exhibiţionism şi multe altele) şi propun tratamente medicale adecvate. Dar un număr foarte mic de homosexuali ascultă de sfaturile medicilor. Cei mai mulţi vor să impună ideea că ei, homosexualii, trebuiesc lăsaţi aşa cum sunt şi trataţi de la egal la egal cu heterosexualii. În acest scop, homosexualii fac apel la drepturile omului, pe care le tâlmăcesc în felul lor şi în favoarea lor, sau, în limbaj rebusist, le „atrag la temă", şi, mai ales, se prezintă pe ei drept „minoritate", spre a beneficia de toate înlesnirile pe care organismele şi forurile internaţionale le solicită ori le pretind pentru minorităţile naţionale (e vorba, şi aici, tot de o „atragere la temă"). Sub acest steag, s-a declanşat de câtva timp în lume, de la Statele Unite la Albania, o adevărată intifadă a homosexualilor, sau, în graiul străbunilor noştri, a sodomleanilor, pentru emancipare, pentru egalitate în drepturi, pentru eliberarea lor de sub jugul majorităţii heterosexuale. România, evident, n-a putut face excepţie. Avem şi noi homosexualii noştri, care au pornit intifada lor (a se vedea, în acest sens, pagina dedicată de revista noastră, chiar în acest număr, homosexualilor).

Intrucât, ca urmare a tuturor acestor acţiuni ale sodomleanilor mapamondului, inclusiv ale acelora de la noi, în prezent este la modă să te prefaci — ca să nu fii cumva taxat drept retrograd şi primitiv, iar la noi drept ceauşist — a-i privi şi a-i trata pe homosexuali în modul cel ai obişnuit cu putinţă, să dai chiar mâna cu ei fără să leşini de scârbă şi de groază, n-am să spun aici decât puţine lucruri. Mai întâi, că, deoarece modul de a se împerechea al homosexualilor este contra naturii, steril, ineficient, majoritatea populaţiei globului îi va privi pe sodomleani, din instinct, cu oroare cât e lumea şi pământul. În al doilea rând, aş vrea să reamintesc că răspândirea homosexualităţii în societate este un semn de decădere. S-au împreunat nefiresc grecii în vechime şi vlaga seminţiei lor s-a împuţinat, ei au fost cuceriţi de romani. Când aceştia, iniţial serioşi şi austeri, moliptindu-se de la greci, s-au dedat ei înşişi la sodomie, s-a declanşat şi începutul sfârşitului măreţiei lor. Şi s-a întâmplat tot aşa şi cu turcii, căzuţi şi ei la un moment dat în patima împreunării nefireşti. În al treilea rând, aş vrea să atrag atenţia homosexualilor că dacă părinţii lor ar fi fost sodomleani, ei, homosexualii, n-ar fi existat. Da, e adevărat, acum, în perioada iniţială, unii homosexuali de-ai noştri provin din heterosexuali, au şi copii, dar asta nu schimbă mare lucru, e o fază trecătoare. În sfârşit, aş vrea să arăt că dacă America şi întregul Occident opulent pot să-şi permită, ca pe-o fantezie, ca variaţie, luxul de-a se bate pentru „drepturile" homosexualilor, noi, românii, avem de hrănit copii şi nepoţi, avem de îngrijit bătrâni şi bolnavi, avem de şcolarizat elevi şi studenţi, avem de dat de lucru la şomeri, avem de dat pământ la ţărani, avem de procurat hârtie pentru ziare, reviste şi manuale şi că, de aceea, nu putem în momentul de faţă, chiar dacă am dori, să cheltuim bani, timp şi energie pentru a sprijini intifada sodomleanilor pământeni. Fie ca Dumnezeu să-i ajute şi să-i îndrume.

ION D. GOIA ■

George Soros

Puternicul cutremur care a zguduit în ultimele zile sistemul monetar european l-a adus din nou pe George Soros în prim-plan. El s-a evidenţiat prin declaraţii de specialist. În realitate însă, Soros este şi coautor al seismului.

Acţiunile filantropice ale lui George Soros în ţările din Europa de est au stârnit suspiciuni, că e un agent al Budapestei care are misiunea de a-i face pe cei slabi de înger să-şi vândă conştiinţa pentru un blid de linte. Dar Soros a fost contestat cu vehemenţă şi în Ungaria, de extrema dreaptă de acolo, fiind acuzat că vrea să-i înhame şi pe unguri, la fel ca pe alţi est-europeni, la căruţa sionismului mondial. Afectat de toate acestea, financiarul american de origine evreo-maghiară şi-a văzut înainte de afaceri, rotunjindu-şi binişor averea, apreciată la circa 8 miliarde de dolari. El s-a dovedit a fi persoana cu cele mai mari câştiguri din Wall Street, aproape 2 milioane de dolari pe zi în 1992 (an în care a câştigat 650 de milioane de dolari).

Însă nu câştigurile au fost acelea care au stârnit nemulţumirea autorităţilor americane, ci maniera lui Soros de a le obţine — prin speculaţii de bursă care au dus la destabilizarea pieţei monetare. El a jucat împotriva lirei sterline şi a câştigat în urmă acestui fapt 1,2 miliarde de dolari. Ulterior, în colimatorul său s-au aflat alte monede europene. Iată de ce Henry Gonzales, preşedintele Comitetului pentru problemele bancare al Camerei Reprezentanţilor, a declarat: „În viitorul apropiat voi cere Oficiului pentru Rezerve Federale şi Comisiei pentru Titluri de Valoare şi Schimburi (S.E.C) să revadă influenţa exercitată de dl Soros asupra pieţei de schimburi valutare pentru a determina dacă e normal ca o persoană care acţionează pe cont propriu, cum este dl Soros, să manipuleze piaţa de schimburi valutare. Este în interesul Rezervelor Federale şi al celorlalte bănci centrale să înţeleagă pe deplin metodologia dlui Soros de a manevra piaţa financiară. În ultimă instanţă, ele concurează cu el în încercarea de a manipula valoarea diverselor valute".

Soros s-a apărat amintind, pe de o parte, de cei 175 de milioane de dolari cheltuiţi pentru a sprijin „diferite cauze" în fostele ţări socialiste, cu alte cuvinte, evidenţiind ceea ce crede el a fi acţiuni de binefacere (sau ceea ce vrea el să facă să treacă drept acţiuni de binefacere, umanitare), şi, pe de altă parte, invocând lipsa vreunei obligaţii de a se abţine de la acţiuni care s-ar produce şi fără participarea lui. Rămâne de văzut dacă aceste argumente vor fi suficient de convingătoare pentru autorităţile din Statele Unite spre a fi lăsat în continuare să provoace cutremure la bursă (I.D.G.)

GLORIA CATASTROFEI

Recenta sărbătorire a asaltului asupra Moncadei — care a marcat răscoala cubaneză din urmă cu 40 de ani — a fost aşteptată cu sufletul la gură de autohtoni şi cu un perceptibil interes de analiştii străini. Ca niciodată, o puternică presiune de zvonuri s-a înregistrat în uvertura acestui eveniment. O maree de şoapte şi de complicaţii informaţionale au cristalizat ideea că Fidel Castro, liderul optim, va anunţa cu acest prilej „un pachet de măsuri" în spiritul „fronturilor" reformatoare şi al schimbărilor de garderobă ideologică atât de asiduu experimentate pe mai multe meridiane. Duşul rece nu s-a lăsat aşteptat: Castro i-a lăsat pe cubanezi să deţină valută (atent controlată) pentru a achiziţiona oarecare mărfuri din magazine „speciale" (atent controlate). Atât. Pentru a-şi scuti opozanţii de speranţe năstruşnice, Fidel Castro a făcut o precizare istorică: „nu vom repeta greşelile fostei URSS pentru că socialismul nu trebuie distrus, ci perfecţionat!". Scurt, cuprinzător şi ireparabil. Speranţa absolut absurdă a cubanezilor că patriarhul-dictator îşi va aduna minţile măcar la capătul vieţii s-a pulverizat. Cuba luptă mai departe, lihnită şi ameţită de mizerie, împotriva curentului. La capătul celălalt al lumii în circumstanţe economice complet diferite China şlefuieşte o experienţă asemănătoare. Un miliard două sute de milioane de oameni sunt împinşi cu zăbărelul (biciul rămâne deocamdată în rastel) să tragă la hamul zăpăcitor al economiei de piaţă care nu este nici liberă, nici socialistă. Ea se doreşte şi aşa şi aşa, într-o împreunare contra naturii, dirijată de o înţelepciune unică, centralizată şi atotcuprinzătoare: Partidul Comunist Chinez. Experienţa chineză, considerată, deocamdată, miraculoasă, nu va întârzia să împingă acest imperiu taciturn, sofisticat şi strict „atipic" spre un coşmar original: corupţia activiştilor înalţi va produce generalii unei armate enorme care se va confrunta cu o altă armată enormă condusă de generali de carieră şi de activişti înalţi prea obsedaţi de puterea pură şi comunismul ideal pentru a-şi permite gogomănia de a se lăsa corupţi. Între „puri" şi „obscuri" lupta a şi început deocamdată la nivelul împunsăturilor din presă. De aici ea se va instala direct în tranşee. Nici Vietnamul nu face excepţie de la regula conserării socialismului chiar dacă în straie produse în Hong-Kong. Calea socialistă este gândită la Hanoi ca ireversibilă şi invincibilă. Este adevărat că pe ea se circulă cu Mercedesul dar aceasta este forma şi nu conţinutul.

Să mai notăm că, în plin delir al tranziţiei mondiale, la Phenian un milion de roboţi au defilat cu o sălbatică veselie sărbătorind 40 de ani de când s-a pus capac capitalismului autohton. Stafia glorioasă a lui Kim Ir Sen şi stafia adjunctă — fiul său — au fost zăriţi de mase, undeva în vârful unei tribune intangibile.

Toate acestea la care se adaugă, de la o săptămână la alta, coagulările comuniste din fostele republici sovietice relevă calibrul momentului şi virilitatea unei experienţe considerate de oamenii normali drept catastrofală. Dar ce să faci cu logica în istorie ?!...

RADU BUDEANU ■

TURNUL BABEL

SPIRALA VIOLENŢEI

Pro-iranienii Hezbollah şi palestinienii susţinuţi de Siria au reintrat în colimatorul israelian: sudul Libanului unde se află masate aceste forţe a fost atacat după toate regulile unui război de anvergură. În joc au intrat artileria, aviaţia şi marina de război care au bombardat fioros întreaga zonă. Raidurile repetate au creat panică şi cristalizarea unei mase impresionante de refugiaţi. Tel-Avivul declară că toată nebunia constituie o ripostă faţă de atacurile asupra Israelului. Noul război s-a declanşat exact în momentul în care negocierile de pace de la Washington începuseră să se urnească. CEE au protestat împotriva acestei neavenite recrudescenţe a conflictului, secretarul de stat american şi-a întrerupt turneul asiatic pentru a se consulta cu Washingtonul înaintea periplului său în Orientul Mijlociu iar Libanul a cerut convocarea Consiliului de Securitate. A câta oară ?! ● Italia a fost, din nou, zguduită de atentate sângeroase soldate cu morţi şi răniţi. La Roma şi Milano au explodat automobile capcană, readucând peninsula în starea de isterie pe care a trăit-o şi în mai a.c. când la Florenţa s-a comis o crimă asemănătoare. Formaţiunea care şi-a asumat responsabilitatea este secretă, complet necunoscută de poliţie şi se autointitulează arogant „Falanga armată" ● Vicepremierul rus Serghei Sahrai a aflat de faimoasa decizie a Băncii Centrale de a îngheţa lichidităţile populaţiei cu 3 ore înainte de a deveni operaţională. Aceasta nu îl împiedică să o aprecieze ca profund negativă pe plan intern şi oportună pe plan extern. Conform opiniei sale, hotărârea amintită „obligă celelalte republici ale fostei URSS să-şi definească poziţia: înăuntrul sau în afara zonei rublei". Cu alte cuvinte ce nu a reuşit Kozîrev reuşeşte preşedintele Băncii... ● Ceea ce s-a anticipat în ajunul alegerilor din Japonia se contura pas cu pas. După o guvernare non-stop din 1955 încoace, Partidul Liberal Democrat, şifonat de mari scandaluri, trebuie să cedeze monopolul puterii. Scrutinul recent a ridicat la suprafaţă partide proaspete, hotărâte să schimbe atmosfera, metodele şi stilul tradiţional, omnipotent până acum. Şapte grupări de opoziţie au convenit, după negocieri asidue, să formeze o coaliţie. In timp ce în Bosnia plouă cu acorduri de încetare a focului, permanent călcate în picioare, la Geneva s-au reluat, în formaţie completă, negocierile. Toţi liderii semnificativi din fosta Iugoslavie s-au mutat în Elveţia pentru a studia şansele păcii de acasă. Deocamdată, chiar Alia Izetbegovici îşi susţine, mai departe teza privind oportunitatea unei „federaţii", pe masa negocierilor nu se află decât un proiect: cel sârbocroat care nu include aşa ceva, ci trei state etnice etanşe şi periculoase ca nişte grenade ● Ankara s-a hotărât să pună punct interminabilei rebeliuni kurde. Forţele turce de intervenţie îşi vor mări efectivul de şapte ori, armata se va „profesionaliza" iar acţiunile coercitive se vor ţeles că, în replică, va urma înăspri la maximum. Bineînţeles o inflaţie de atentate în care îşi vor pierde viaţa simpli cetăţeni de pe toate meridianele.

RADU BUDEANU

stafie umblă prin București

OSPĂTAT CU ICRE NEGRE ȘI ÎMBĂTAT CU VOTCĂ ȘI ȘAMPANIE, EDUARD MEZINCESCU DĂRUIEȘTE RUȘILOR INSULA ȘERPILOR

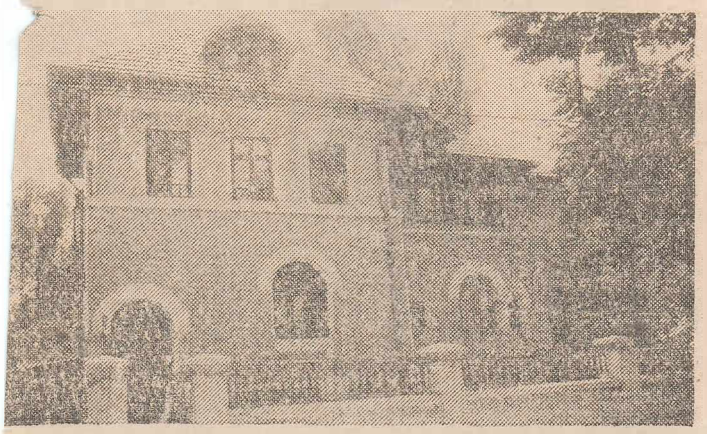

În această „căsuță" situată într-un select cartier bucureștean, își duce bătrânețea tihnită cel care a dăruit rușilor Insula Șerpilor.

Aproape uitasem că în sistra piesă care a fost stăpârea comunistă în România a cut o vreme figurație și un s ce se chema Eduard Mincescu. Oricum, nu mai auisem de ani și ani nimic espre el, credeam c-a murit e mult. Și iată că dintr-un aonimat nesesizat de nimeni după o lungă absență, de meni regretată, din viața puolică de la noi, Eduard Mincescu dă semne că există, a un cadavru trezit din calepsie ori, mai degrabă, ca n strigoi venit din lumea de lincolo. E vorba, mai întâi, de mustruluiala pe care i-o trage lui Pacepa că n-a cunoscut o serie de detalii privind instalarea în România la putere a comuniștilor. Mezincescu face îndreptările de rigoare — și aflăm cu acest prilej lucruri cutremurătoare, m este arestarea într-o oapte a întregului personal al Ministerului de Externe —, dar uită să spună care a fost contribuția lui la distrugerea structurilor democratice ale României și la instaurarea la noi a totalitarismului bolșevic.

În al doilea rând, e vorba de mângâliturile lui Mezincescu apărute sub titlul „Mareșalul Antonescu și catastrofa României" la Editura Artemis. Mai înainte de a mă referi la această tipăritură, câteva cuvinte despre maniera în care Eduard își face reintrarea.

Ați ghicit, aidoma tuturor maziliților vechiului regim, ajunși așa din pritocul luptei pentru putere sau din cauza propriilor stăbiciuni și neînzestrări, Mezincescu se dă drept victimă a regimului comunist, a „totalitarismului" drept dizident, drept omul cu vederi democrate care nu s-a putut împăca cu rânduielile comuniste și de aceea a fost ostracizat. Fals. În realitate, Eduard Mezincescu a fost aruncat foarte repede chiar de ai săi, de comuniști, la lada de gunoi a istoriei, nu pentru că ar fi avut atitudini democratice, antitotalitare, nu pentru că ar fi fost prooccidental și anticomunist (cum încearcă el să se prezinte acum !) — pentru așa ceva ar fi fost omorât sau băgat la pușcărie —, ci pentru că a fost depistat de cei ce se instalaseră la cârmă — care, deși comuniști puși în pâine de tancurile sovietice, se lămuriseră între timp de ce este Kremlinul și ce vrea el să facă din România și din români și începuseră acțiunea de ținere a kremliniștilor la distanță — drept slugă și agent incurabil, pe viață, al Moscovei, individ vândut rușilor odată pentru totdeauna. Că activitățile lui de „ilegalist" s-au desfășurat, toate, sub semnul Moscovei și la comanda Moscovei, având, ipso facto, un pronunțat caracter antiromânesc, antinațional, o știm. Dar rămânem stupefiați când vedem că acte banditești, în chip indubitabil dirijate din exterior, din țara cu care ne aflam în război, sunt prezentate de Mezincescu senin, ca și cum ar constitui pentru el un titlu de glorie și noi ar trebui să-l aplaudăm pentru ele. Iată o mostră : „Una din formele **activității psihologice de subminare a regimului, în care m-am aflat angajat** (s.n.), a fost și aceea de născocire și punere în circulație a unor «mostre» de rezoluții atribuite lui Ion Antonescu". Păi, subminarea regimului în vreme de război se cheamă în toată lumea crimă de înaltă trădare și se pedepsește cu punerea la zid ori cu streangul.

Ajungem la „Mareșalul Antonescu și catastrofa României". O cronică serioasă la o astfel de însăilare nu se poate face, n-ai la ce, nu merită osteneala. Nu din cauză că Eduard Mezincescu emite opinii critice la adresa Mareșalului, ci fiindcă toate denigrările, toate calomniile proferate de Mezincescu împotriva lui Ion Antonescu și a perioadei lui de guvernare reprezintă punctul de vedere sovietic, tezele sovietice, tale quale, fără nici cea mai mică intenție din partea autorului de a pune ceva și de la el. Cine cunoaște cărțile și manualele de istorie editate la Moscova în anii bolșevismului capătă convingerea că autorii acestor lucrări l-ar putea da pe Eduard Mezincescu în judecată pentru plagiat, așa de fidel îi urmează. Astfel, printre altele, în „lucrarea" amintită se susține negru pe alb că România n-avea de ce să participe și deci nu trebuia să participe nici la Războiul de Neatârnare din 1877 — 1878, nici la cel de reîntregire din 1916 — 1918, nici la cel din 1941—1944, de eliberare a teritoriilor românești cotropite de bolșevici. De fiecare dată, zice Mezincescu, noi ne-am băgat cu sila în aceste războaie, fără nici un folos pentru noi, era mult mai bine să stăm liniștiți în banca noastră. Ca și cum drepturile românilor le-ar fi putut pica din cer, le-ar fi putut primi în dar de la cei care luptau ! Întâlnim la tot pasul sintagme precum „falimentara cruciadă împotriva bolșevismului" (n-a fost, până la urmă, falimentară !), „curățirea Ucrainei de trupele germano-române" (nu cunosc să mai fi scris cineva, de la noi sau de peste hotare, oricât ar fi fost el de cretin, în acest fel despre armata propriei lui țări), „regim militaro-fascist", „onoarea sovietică pătată de ocupația română" ș.a.m.d. Toate acestea sunt poncife ale „istoriografiei" kremliniste, și nici acestea de ultimă oră. Adevărul este că Mezincescu a rămas în urmă, a rămas cu informația și concepția pe care le avea în momentul când a căzut în catalepsie, iar acuma, la trezire, nu știe pe ce lume se află.

În cercurile ambasadei române din Moscova se povestea (cu un umor cam negru, făcând oamenii haz de necaz) una din isprăvile lui Eduard Mezincescu — pierderea de către România a Insulei Șerpilor. După ce factorii politici la vârf din două țări convin asupra granițelor (nu discut acum despre pistolul în ceafă ori despre pumnul în masă, al lui Molotov sau al altora), se întocmește un protocol de frontieră, un fel de decupaj al scenariului, în care se ia bornă cu bornă, punct cu punct etc., se consemnează și se semnează de ambele părți. Când a fost să se facă acest lucru, după război, între noi și Kremlin, cel delegat să iscălească protocolul a fost Eduard Mezincescu. Și dă-i cu icre negre, dă-i cu votcă, dă-i cu țuică, dă-i cu vin, Mezincescu a semnat decupajul fără să observe că rușii au tras Insula Șerpilor spre ei. Și așa a rămas Insula Șerpilor până azi, fără tratat, dar băgată în protocol. Cum însă doar tratatul are valabilitate juridică, rezultă că rușii țin Insula Șerpilor ilegal, sub ocupație. Au totuși, o plapomă : parafa lui Eduard Mezincescu în stare de ebrietate.

După ce-am aflat acest lucru, am fost convins că doar beția a fost de vină, că Eduard Mezincescu a fost o victimă a perfidiei rușilor, care l-au îmbătat și apoi l-au tras pe sfoară. Acum cred că-i vorba de mai mult decât atâta. Că s-a îmbătat de-adevăratelea este în afara oricărei îndoieli. Dar a făcut-o înadins, știind ce se pregătește și voind să aibă ca scuză beția. La fel ca în cazul fotbalistului Eydelie de la Vallenciennes : el s-a accidentat în minutul 10 tare și țeapăn, dar a făcut-o plătit de Olympique Marseille. De fapt, Eduard Mezincescu a jucat tot timpul rolul lui Eydelie și îl joacă și acum. „Cartea" care-l denigrează pe Mareșalul Antonescu este scrisă din această postură.

Paradoxul taiwanez

Care-i legitimul și care-i rebelul?

În 1949, generalisimul Chang Kai-șek, conducătorul partidului Guomindang (de structură leninistă), înfrânt pe continent de falanga rivală a lui Mao Zedong, s-a retras în insula Taiwan (suprafața : 35 834 km.p.), împreună cu 2 milioane de luptători guomindaniști, în marea lor majoritate soldați. Insula, disputată vreme îndelungată de chinezi și japonezi, se afla în acel moment sub jurisdicție niponă. Peste 2 ani, în septembrie 1951, prin Tratatul de la San Francisco Japonia avea să cedeze insula oficial Chinei, al cărei guvern recunoscut era cel al lui Chang Kai-șek. Prin instalarea acolo a generalisimului și a celorlalți chinezi veniți de pe continent, se năștea unul din marile paradoxuri ale geopoliticii contemporane.

Până acum 5 ani, Taiwanul a avut un regim de mână forte, sub conducerea lui Chang Kai-șek și, ulterior, a fiului acestuia, Chang Cing-kuo. De fapt, nici nu s-ar fi putut altfel, un regim slab ar fi fost imediat înlăturat de comuniștii instalați la Beijing. Însă după moartea, în 1988, a lui Chang Cing-kuo, Taiwanul a intrat într-un proces accelerat de democratizare încununat de alegerile de la 19 decembrie anul trecut, când cei 20 de milioane de locuitori ai insulei au fost chemați la urne. După cum observa „L'Express", de la nașterea civilizației chineze, acum aproximativ 4 000 de ani, taiwanezii, votând liber deputați care vor avea o putere reală, au consacrat apariția democrației în lumea chineză arătând și altora drumul, în primul rând chinezilor de pe continent, care, făcând importanți pași în direcția economiei de piață, mențin la Beijing un regim totalitar. „Cine ar fi crezut (scrie revista menționată) ? Cu doar șase ani în urmă legea marțială mai era în vigoare. Disidenții riscau exilul, închisoarea, tortura sau moartea. Astăzi presa este liberă. O rețea de televiziune prin cablu difuzează pe 35 de canale emisiuni uneori opuse regimului. Vizitele în China populară sunt autorizate. Nu mai există deținuți politici". Dar dezvoltarea „capitalistă" a Taiwanului nu s-a soldat numai cu victoria, în cele din urmă, a democrației, ci și cu un boom economic extraordinar : insula este al 13-lea mare exportator al lumii, recordman mondial al rezervelor de valută, primul investitor în Filipine, Malayezia, Thailanda și Vietnam. Anul trecut

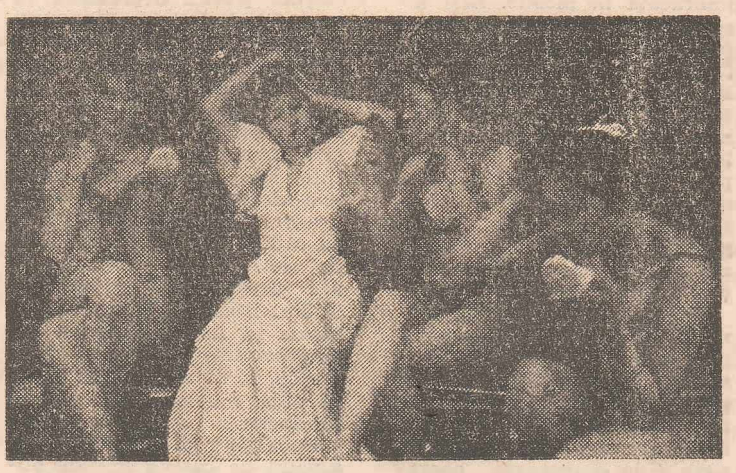

O sursă imensă de câștig : industria amorului.

Taiwanul a inițiat un imens program de 300 de miliarde de dolari pentru dezvoltarea infrastructurilor sale (transporturi, comunicații etc.). Specialiștii apreciază că în anii '90 Taiwanul va deveni și cel mai mare investitor „străin" în China, unde operează deja 3 500 de societăți taiwaneze.

Cu toate că, practic, Taiwanul a funcționat din 1949 încoace ca țară aparte, el n-a revendicat niciodată independența, și pentru a evita o invazie militară din partea Beijingului, dar mai ales fiindcă a considerat mereu și consideră și acum că regimul de la Taipei este cel legitim, al întregii Chine, și că cei de la Beijing sunt rebeli, uzurpatori, impostori. De prisos să mai spunem că regimul comunist de pe continent are exact aceeași concepție, dar întoarsă în oglindă : Beijingul este legitimul (cu toate că puterea de acolo, așa cum a fost cazul în toată lumea comunistă, n-a avut și nu are altă legitimitate decât forța și teroarea) iar guvernul de la Taipei este rebelul. Deci, fiecare consideră că există o singură Chină, deși acest lucru este numai pe hârtie. În asta constă paradoxul taiwanez.

Totuși, care sunt șansele să existe de-adevăratelea o singură Chină și cam când s-ar putea întâmpla minunea asta ? După 1987, taiwanezii bătrâni proveniți de pe continent au putut să-și viziteze locurile natale. Mulți dintre ei și-au găsit nevestele cele dintâi încă în viață, au plâns cu toții și au depănat amintiri. Dar vizitatorii din insulă au văzut și cât de în urmă a rămas, în pofida reformelor lui Deng Xiaoping, China comunistă în comparație cu Taiwanul. Iată de ce unificarea cu China, o țară echivalentă cu mizeria și cu o societate traumatizată de revoluția culturală, a încetat să-i mai entuziasmeze pe taiwanezi (ei au fost descurajați și de exemplul german). Având în vedere și creșterea importanței și întărirea poziției Taiwanului ca urmare a prăbușirii comunismului în Europa și a dezintegrării Uniunii Sovietice (din care cauză Occidentul nu se mai uită la Beijing ca la o contrapondere a Moscovei), constituirea unei singure Chine prin unirea Taiwanului cu continentul este văzută de specialiști ca posibilă peste 50 sau 75 de ani.

Asta însă în cazul că totul se desfășoară pe bune. Dar nu trebuie exclusă din calcul nici posibilitatea încercării Beijingului de a tranșa afacerea pe cale militară, prin cotropirea insulei. Într-o astfel de eventualitate, taiwanezii n-ar putea conta pentru apărare decât pe propriile lor forțe, întrucât comunitatea internațională nu le va sări, mai mult ca sigur, în ajutor, fiind vorba, nu-i așa ?, de „probleme interne" chineze. Să nu uităm că Beijingul are posibilitatea de a bloca în cadrul Consiliului de Securitate al O.N.U. orice rezoluție privind acordarea de ajutor militar de către Națiunile Unite Taiwanului. Totuși, taiwanezii speră că vor putea evita o astfel de soartă tristă dacă vor continua dezvoltarea în ritmul îndrăcit de până acum, mizând pe pragmatismul celor aflați la putere la Beijing, care vor considera că-i mult mai folositor pentru ei să lase mașina chineză de făcut bogăție să funcționeze, decât s-o distrugă.

ION D. GOIA ■

Continuă o glumă sinistră

Va reveni LĂSTUNUL pe şoselele ţării, la preţul de 3 milioane lei bucata?

Mai scumpă decât bătrâna Dacie

Lăstunul s-a dorit a fi o maşină foarte ieftină — aşa sunau „indicaţiile" preţioase, indiferent de costul de fabricaţie, care, atenţie, era mai mare decât al Daciei, însemnând aproape 80 000 pentru Lăstun, faţă de sub 70 000 la Dacie. De ce această anomalie la o maşină nu de puţine ori confundată cu jucăria bunicului? Iată răspunsul domnului Marius Carp, referent de specialitate în cadrul Departamentului construcţiilor de maşini din Ministerul Industriei: „În industria de automobile, pentru a obţine preţuri reduse, trebuie să ai costuri de fabricaţie foarte mici, obţinute numai la serii foarte mari. Cu cât maşina e mai mică, pentru a fi economică, seria trebuie să fie extrem de mare. Din lipsă de bani, Lăstunul a fost scos într-o serie de 7 500 bucăţi pe an, ceea ce reprezintă o serie total neeconomică. Pentru a fi totuşi economică, soluţia a fost să-i strângi de gât pe furnizori, să-ţi dea piesele mai ieftine. De exemplu carburatorul, care este identic la Dacie şi la Lăstun, pentru Dacie se livra cu 500 lei, pentru Lăstun cu 300".

Ceea ce a făcut Lăstunul mai scump decât Dacia a fost faptul incredibil că maşina a fost montată aproape manual, „pe genunchi", cum spune domnul Carp. Dar de aici începe altă poveste...

„Azi facem tractoare, mâine, lăstune, tovarăşi"

Lăstunul a fost construit în sistem de „hei-rup". Din proiectul, realizat de o echipă de proiectanţi fără experienţă, a ieşit o aşa-zisă maşină îmbrăcată în plastic. Nici nu s-a mai „pierdut" timpul pentru a verifica dacă proiectul e bun. S-a făcut uzina. Din ce? O fabrică de tractoare e transformată peste noapte în fabrică de automobile, iar muncitorii, care până ieri au făcut tractoare, de azi fac automobile. „Presiunea politică a fost inimaginabilă, pentru construirea cât mai repede a acestei maşini", spune domnul Carp.

Un exemplu de muncă manuală este secţia vopsitorie care n-a fost pornită niciodată, maşina fiind vopsită pe exterior, cu mâna. La începerea fabricării maşinii, uzina era neterminată, fiind nevoie de numeroase operaţii ocolitoare, care consumau infinit mai mult timp şi mai multă calificare. Ritmul de lucru era drăcesc, uzina fiind supravegheată la sânge de o armată de activişti şi secretari de partid. Maşinile erau scoase pe poarta fabricii, indiferent de starea calităţii. Secretarul de partid stătea la capătul benzii şi număra câte maşini erau „gata". Iată un exemplu de cum erau „gata" Lăstunele: în primăvara lui '90, când s-a oprit fabricaţia, uzina avea în stoc peste 2 000 de maşini. Bomba a venit când au fost verificate calitativ: cea mai mare parte din maşini erau descompletate, multe dintre ele nu aveau nici măcar motor.

Se va mai fabrica „Dacia-500"?

Paradoxal, deşi s-a dorit o maşină ieftină, populară, Lăstunul a ajuns o maşină de lux. Cererea pe piaţă există, dar e vorba numai de cei foarte bogaţi, care vor a doua maşină, pentru deplasarea în oraş, fiind uşor de manevrat şi parcat. Pentru a-i scădea preţul, e nevoie de un Lăstun fabricat într-o serie mare, aşa cum în Polonia Fiat fabrică modelul Cinquecento, într-un număr de 140 000 bucăţi pe an. Pentru o serie atât de mare şi de rentabilă e nevoie de investiţii uriaşe, de ordinul a zeci de miliarde de lei. Statul român nu are aceşti bani. Investitorii străini n-au dat şi nu vor da buzna să facă investiţii în automobilele româneşti, pentru că, la nivel mondial, există deja o criză de supraproducţie.

Dacă se reia fabricaţia la nivelul de câteva mii de bucăţi pe an, preţul s-ar putea să urce repede spre TREI milioane, Lăstunul devenind mai de lux decât Dacia sau Oltcit. Cum se ajunge la un asemenea preţ? Să luăm de exemplu alternatorul, asemănător la Dacie şi Lăstun. Electroprecizia îl va livra Daciei la un preţ mult mai scăzut decât Lăstunului, pentru că Dacia are o producţie de automobile mai mare. Aşa se va întâmpla cu toate piesele Lăstunului, până la geamuri.

A fi sau a nu fi Lăstunul? Domnul Marius Carp conchide: afacerea Lăstun a fost oprită, nu omorâtă.

Există şanse ca, cel mai târziu, până la sfârşitul anului viitor, să fie reluată fabricaţia acestui „bolid al şoselelor", în urma unor ajutoare financiare venite de la stat, sub formă de împrumuturi cu dobândă redusă.

DAN GHEORGHE

Fotografii de **FLORIN IONIŢĂ**

...în vreme ce nemţii îşi dau Trabantul lor la topit

Apărut pentru prima dată pe şoselele fostului RDG pe la începutul anilor '60. Trabantul a fost la acea vreme un „autoturism" la îndemâna tuturor, preţul de cost fiind destul de acceptabil, iar în acelaşi timp, o maşină uşor de întreţinut. Spunem uşor de întreţinut, deoarece, de la naştere şi până la moarte, caroseria a fost realizată din carton presat iar motorul în doi timpi indiferent de modul de exploatare, avea o fiabilitate de circa 40 000—50 000 de kilometri. Motorul se putea repara prin înlocuirea ambielajului, a celor două cămăşi şi pistoane, după care se putea rula fără probleme acelaşi număr de kilometri. Caroseria nu necesita reparaţii de tinichigerie, eventual tâmplărie, decât în cazul unor uşoare lovituri sau mici accidente de circulaţie, care, doamne fereşte, să nu vă imaginaţi vreodată că s-ar fi putut întâmpla din cauza vitezei ameţitoare pe care o putea atinge.

Astfel, în anii care au urmat, mai precis până în anul 1980 ţările fostului lagăr comunist, mai puţin URSS, au fost invadate de celebra „spaima şoselelor" Trabantul, în România având şi diferite denumiri populare, ca exemplu „CARTON" sau „DOSAR" etc. Până în anul 1990, când producţia a fost complet stopată, Trabantul a atins uimitoarea cifră de peste 30 000 000 de exemplare de diferite tipuri evoluate în decursul timpului. Ultimul model apărut în 1990, chiar înainte de încetarea producţiei purta denumirea de Trabant 1.1, echipat cu motor în patru timpi. Prin punerea la punct a acestui model, constructorii au urmărit îndeplinirea mai multor deziderate: îmbunătăţirea funcţionalităţii în exploatare, scăderea consumului de benzină, micşorarea gradului de poluare a mediului. Cu toate că realizarea acestui model ar fi adus câştiguri promiţătoare, continuitate în producţie şi comercializare, n-a fost să fie aşa, spre sfârşitul anului 1990 producţia oprindu-se definitiv, în acelaşi timp având să înceteze şi circulaţia lor pe şoselele fostei RDG imediat după unificare. Cu toate că au trecut doi ani de la stoparea producţiei, Trabantul încă mai circulă cu înverşunare pe şoselele României, în Ungaria fiind pe cale de dispariţie.

CRISTIAN BUZAŞ

...şi în timp ce concernul „Mercedes" plasează uzine de automobile în S.U.A.

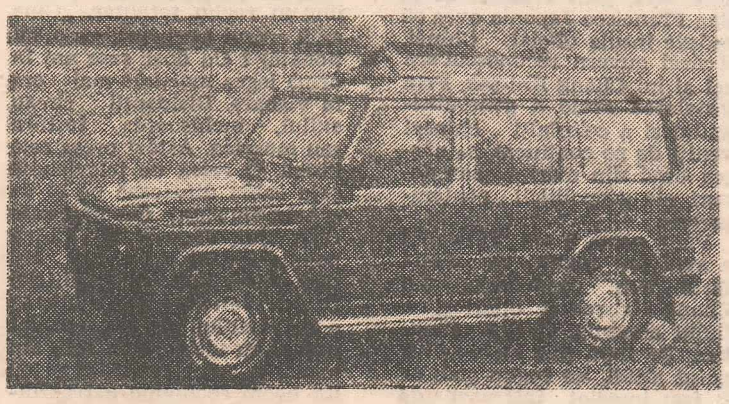

Sugrumată de concurenţă, celebra firmă îşi extinde fabricile producătoare şi în S.U.A. Ea va produce peste ocean autoturisme de teren. Vor fi realizate anual 600 000 bucăţi. Probabil că nemţii au luat această măsură, auzind că românii vin tare din urmă cu noul tip de „Lăstun"

De unde a apărut această gloată murdară și ticăloasă

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Au răsărit ca din pământ, dar omul comun, intrigat și debusolat, le constată prezența fără să le poată dibui obârșia. E o faună bipedă, cu geneză misterioasă, o lume tânără, alcătuită din zdrahoni nebărbieriți, slinoși, grobiani, plini de acea siguranță de sine izvorâtă din prostie și incultură. Pot fi zăriți, în amestec cu țigani sau persoane de etnie incertă, dar întotdeauna ca proprietari sau ocupanți ai unor autoturisme hărbuite, aduse din Occident, câte 2—3 în habitaclul mașinii, cu figurile lor tâmpe striviți de pachete babane, încărcând sau descărcând navete cu sticle, cartușe de țigări, vânturând în dreapta și stânga mărfuri sosite din import. Viermuiala lor grețoasă amintește de râmele scoase la suprafață de trecerea ploii

Până aici, nimic misterios. Ocupația lor este cea a bișnițarului de duzină, individul leneș, amoral, ce caută procopseală prin speculă și tranzacții veroase. Întrebările încep însă de îndată ce curiozitatea te îndeamnă să deslușești genealogia acestor borfași în libertate, evadați de sub autoritatea moralei și legislației.

De unde au apărut acești vlăjgani brutali și violenți? Din ce aluat social s-au zămislit peste noapte? Unde au stat nevăzuți până nu de mult? Cu ce și-au ocupat mintea și brațele înainte de revoluție, dată fiind vârsta lor nu mai mare de 40 de ani?

După aspectul lor fizic se pare că au aparținut unor profesiuni ce reclamă efort fizic (Nu avem aici în vedere pegra țigănească, la care raptul și învârtelile necinstite se constituie o boală endemică) Nu par să vină nici din mediul rural, după iscusința lor malefică tipic urbană. N-au nici față de muncitori uzinali, deoarece gheseftul și malversația nu se învață în fața strungului și a panoului de comandă. Mulți dintre ei — asta am aflat — au făcut parte din hoarda națională ce a invadat Occidentul și a fost expulzată după ce ne-a făcut țara de rușine. Cu ce s-au ocupat înainte de revoluție, știut fiind faptul că, sub dictatura comunistă, destinul fiecărui individ era supravegheat cu atenție iar bisnițarii și oamenii fără ocupație erau puțini și vânați în permanență de organele de anchetă? Au avut, desigur, o meserie pe care au părăsit-o. Dar sunt prea mulți, domnule! Cu sutele de mii! Murdari, ticăloși, poluanți, răspândind peste capitala țării un aer de cocină și insecuritate. Străinii sunt înspăimântați și trăiesc cu impresia că banul lor nu poate umbla liber într-o asemenea țară. Ne aseamănă cu Turcia anilor '70, când, din pricina banditismului și incivilității, turismul ajunsese acolo în pragul colapsului. Dar în Turcia o asemenea situație a dispărut demult! Legile drastice și metodele coercitive au făcut acolo minuni. La Istanbul, echipajele de poliție stau pitite la fiecare colț de stradă. E de-ajuns să rostești cuvântul „poliție" și rebuturile sociale se volatilizează într-o clipă.

Da, domnilor guvernanți și legiuitori, nu toleranța și mila ceaușistă față de drojdia societății pot schimba fața României. Nu prin „umanism" și persuadare se face ordine într-o bandă de tâlhari. Omul de nimica nu se teme de lege, ci numai de prezența fizică a celui care o aplică.

Dacă vreți, domnilor, turism și investitori străini, dacă doriți cu adevărat să scoateți din orizontul leneșului modelele și ispitele corupției — atunci începeți cu deparazitarea străzii. Drumul spre Europa nu poate începe fără această chirurgie socială.

TÂLHĂRIE ȚIGĂNEASCĂ CU COPII MICI

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Micii patroni ai dughenelor de cartier sunt alarmați de un fenomen îngrijorător apărut în lumea infracțională a orașului Ploiești. Grupuri de țigănci zălătărițe (cele care au multe fuste lungi și multe salbe la gât) experimentează o nouă formă de jaf. Ele intră prin surprindere într-un magazinaș în care s-au asigurat în prealabil că este gol și simulează binecunoscuta ceartă țigănească. Au în brațe sau țin de mână copii mici. Dintr-o dată se încinge o bătaie în care elementul surpriză este folosirea pruncilor în vârstă de un an ca măciuci cu care încearcă să-și doboare adversarul. Aceste momente sunt extrem de violente și ele au ca scop deturnarea atenției vânzătorului. Dacă acesta nu se lasă înșelat și-și supraveghează marfa cu atenție, țigăncile însfacă fiecare ce apucă și ies toate vai-vârtej. Bineînțeles sunt preferate magazinele în care servesc persoane mai neajutorate. În magazinele în care marfa este protejată de tejghea și este dificil pentru ele să o smulgă cu forța, una din țigănci aruncă un copil mai măricel și foarte agil peste tejghea. Dresat special ca o maimuță pentru astfel de situații, puiul de țigan se repede la rafturi și apucă și smulge obiectele către care este ghidat (prin limbajul lor ciudat) de mama-catapultă.

Aceste jafuri fulger în care copiii sunt folosiți ca unități de capturare au apărut odată cu vara, ele nefiind cunoscute în anii anteriori. Ele s-ar datora — spun cei care au pățimit de pe urma lor — faptului că unele magazine din centru și-au angajat personal de pază și marea majoritate a magazinelor centrale au devenit inaccesibile tipului clasic de furt al țiganilor zălătari. Mai grav este atunci când la vânzare sunt rude sau cunoștințe ale patronilor, care nu au nici o posibilitate de a se apăra de arești jefuitori multicolori și deosebit de agresivi. Alții sunt de părere că aceste jafuri au apărut datorită mediatizării unor filme, în care jaful apare frecvent și datorită conștiinței infractorului că nu i se poate întâmpla mare lucru.

„Oastea țigănească este foarte sigură de sine și prosperă, ne-a declarat unul din patronii jefuiți (n-a acceptat să-și dea numele). Ei (țiganii n.n.) nu acceptă să piardă nici un pic de teren. Cum se strică treaba într-un loc dau năvală în altul. Ei câștigă și câștigă mereu". Reclamațiile la Poliție sunt relativ rare datorită faptului că, în general, pagubele sunt suportabile.

MARIAN MARIN

Orient în Occident

SUNT ROMÂN. AM FOST ÎN GERMANIA (VII)

Contactul dur România cu

Ceasul l-am potrivit la ora României. Sunt mai tânăr cu o oră, mai bătrân cu un an. După șapte luni de pribegie, primul pas pe pământ românesc l-am făcut în gara din Ploiești, acolo unde am coborât din autocar. Nu puteam crede. Era ora două dimineața și oameni săraci dormeau acolo, pe jos. Îmbrăcați sărăcăcios, scuipau, înjurau, cerșeau. Îmi tot repetam că nu e adevărat că nu se poate așa ceva. Cu mai puțin de 48 de ore în urmă, încă mai colindam pe străzile Kölnului. Căzusem într-o prăpastie imensă și lacrimile le simțeam umplându-mi obrajii. De ce am plecat de acolo? Dorisem atât de mult să mă întorc...

Incredibil, dar câte mi s-au întâmplat în aceste șapte luni prin Europa, n-am trăit într-o viață de 22 de ani. Și încă nu sunt unul mulțumit cu viața statică și lipsită de griji, lipit — iarna — de șemineu, iar vara — la gura canalului. Viața e înălțătoare atunci când fiecare moment ți-l consacri cunoașterii. Din orice amănunt, oricât de mic și chiar repetat, omul poate învăța câte ceva. Dorințele se împlinesc întotdeauna prin muncă. Fără aceasta, nimic nu vă va reuși. Niciodată. Ambiție, voință și muncă. Dar toate trei îngemănate cu intelectul.

Fiind „rac", iau o hotărâre foarte greu. Uneori zile întregi calculez ce e bine și ce e rău. Nu mă influențează nici o părere venită din exterior, deși le ascult cu interes pe toate. Uneori chiar eu le caut. Dar atunci când EU am luat hotărârea, nimeni și nimic nu mi-o mai poate schimba. Drumul e calculat punct cu punct, cu maximă minuțiozitate. Iar atunci când greșesc nu pot învinui pe nimeni, ci doar pe mine însumi. Dar sunt mulțumit.

Experiența Europei m-a învățat lucruri extraordinare, dar dintre toate, unul le domină: viața e ca o partidă de șah în care fiecare mutare trebuie bine gândită și atent calculată. O singură greșeală, oricât de mică, poate deveni fatală. La fel cum greșeala adversarului, obținută (și) datorită jocului tău bun, te poate propulsa pe cea mai înaltă poziție.

Nu cred că e om care să nu fi urcat un munte. Urcușul e greu și până sus mai e destul. Doar cel ce răzbate și ajunge în vârf, doar el cunoaște adevăratul sentiment al succesului, al împlinirii, al doborârii obstacolelor. Nu încerca niciodată pasul înapoi. Nu întoarce capul! Vei vedea drumul pe care ai venit, drumul acela sinuos, rătăcit de atâtea ori. Ești pe calea cea bună? Dacă da, nu mai rămâne decât să încerci o ultimă mișcare. Trăiește din plin o viață care e numai una! Una singură...

SFÂRȘIT

CRISTIAN SOCIANU

Prin servicii de consulting, DOCTORUL C. vă stă la dispoziție:

CINE SUNTEȚI, CUM SUNTEȚI, CE FACEȚI CU VIAȚA DUMNEAVOASTRĂ?

La asemenea întrebări și la ORICARE ALTELE, colaboratorul nostru vă oferă soluții surprinzător de exacte !

DOCTORUL C.

Sub acest pseudonim se ascunde un bărbat de mare erudiție, cu vaste cunoștințe de astrologie, matematică, teozofie și practică ocultă. În dialog cu computerul cosmic, el este capabil de premoniții uluitoare. În banca sa de date se găsesc răspunsuri și soluții la întrebările cheie ale vieții dumneavoastră.

- *Ați ajuns într-o situație limită, fără cale de ieșire ?*
- *Sunteți bolnav și căutați tratamentul salvator ?*
- *Aveți nevoie de soluții optime în perfectarea unei afaceri ?*
- *Doriți să cunoașteți anul și lunile favorabile ?*
- *Solicitați un tablou complet al personalității dumneavoastră ?*
- *Ce ați fost în viața anterioară ?*

Vîrtej Ecaterina – Petroșani

Șansele pe ani: 1993 — Relații tensionate cu cei din jur, posibile blocaje, decepții; evitați asocierile riscante. Șanse, călătorii peste hotare. Căsătorie. Vi se recomandă diplomație; 1994 — Îndoieli, incertitudini, contacte, deschideri spre social, finalizare proiect major. Posibil un copil; 1995 — încurcături financiare cu fiscul. Profesional o schimbare în bine numai cu perseverență ; 1996 — reactivare profesională cu tensiuni afective, progres în afaceri. Veți fi curtată; 1997 — anul favorit, căsătorie sau divorț, 1998 — câștiguri substanțiale, graviditate, echilibru precar; 1999 — șanse mari în profesie. 2000 — îndoieli, incertitudini, așteptați o schimbare în profesie, ce va avea loc în 2001.

În viața anterioară ați fost femeie nelertătoare cu cei din jur, calculată, abilă. Anul nașterii 925 în Australia.

Vîrtej Cristea – Petroșani

Șansele pe ani: 1993 — conflicte profesionale și tulburări sentimentale; 1994 — îndoieli, incertitudini. Fragilitate fizică, psihică; 1995 — încurcături financiare cu fiscul dar șanse mari în profesie și câștiguri neașteptate; 1996 — În sfârșit veți lua o decizie pe plan profesional de succes. Călătorii, bani. 1997 — profesional, succese, deoarece cochetați cu structurile puterii. Succes în dragoste. Sănătatea amenințată. 1998 — afaceri, reușită, tensiune în familie; totuși vă veți căsători sau divorța, după caz. 1999 — an cu decepții, blocaje dar și șanse: deschideri spre social, contacte, finalizare de proiect important. 2000 — an cu multă muncă, restricții, incertitudini. Succes numai prin perseverență.

În viața anterioară ați fost femeie, tip de boem. Anul nașterii: 1350; locul nașterii: Japonia N.

Gratziela Morena Vîrtej – Petroșani

Șansele pe ani. 1993 — asumarea unor responsabilități importante — promovare în profesie. Schimbare de domiciliu (divorț) sau căsătorie — după caz; 1994 — se anunță tulburări sentimentale, în schimb câștiguri bănești; 1995 — tensiuni, decepții dar și câștiguri neașteptate, șanse mari în profesie; 1996 — câștiguri financiare, schimbare de activitate, de loc de muncă, de domiciliu; 1997 — posibil de schimbat domiciliul sau locul de muncă pe fondul unei hotărâri de succes pe plan profesional. 1998 — vă aduce bani și certuri din belșug. 1999 — diplomată în afaceri și dură în familie. Posibil un copil; 2000 — Anul schimbărilor, multă muncă, restricții.

În viața anterioară ați fost bărbat, în permanentă mișcare, mereu pe drumuri, voiajor, explorator, chiar dacă aria în care v-ați mișcat a fost cu limite restrânse. Ocupația: bibliotecar, păzitor de temple. Anul nașterii 1350, într-o zi de sâmbătă. Locul nașterii — Africa Centrală.

Dana Motora – București

În viața anterioară ați fost femele cu anumite aptitudini oculte care v-au permis, prin prisma misticismului, să înțelegeți și să interpretați problematica omului, cu ajutorul datelor acumulate de înaintași. Născută în 1250, sâmbăta, în zona Polului Nord.

Șansele pe ani: 1993 — vă așteaptă multă muncă, restricții, dar, prin perseverență, câștiguri financiare, cu schimbare activitate. 1994 — restricții financiare, sentimentale. 1995 — iarăși câștiguri financiare, schimbare activitate, loc de muncă, căsătorie sau divorț, după caz, vă recuperați banii de la datornici. 1996 — reconstrucție; schimbare majoră de ordin profesional, nuntă pentru celibatari; 1997 — iarăși câștiguri financiare, în mod SIGUR și șanse mari în profesie; 1998 — anul cel mai „slab", nervozitate, blocaje. La orizont, o schimbare; 1999 — în afaceri succes, în familie duritate; 2000 — căsătorie sau divorț după caz. Vi se cere diplomație.

Loredana Torac – Rădăuți

Șansele pe ani ; 1993 este un an bun pentru măritiș. Vi se cere diplomație fiind un an de schimbări și plin de nervozitate. Posibile încurcături cu fiscul. Profesional, o schimbare. Șansele sunt oscilante; 1994 — un an cu riscuri și conflicte, surmenaj. Totuși șanse mari pentru finalizarea unui proiect major. Posibil un copil; 1995 — an cu câștiguri financiare; 1996 — fluctuații financiare și sentimentale. Progres în afaceri, călătorii; 1997 — an cu câștiguri financiare și posibile schimbări ale locului de muncă. Căsătorie sau divorț după caz. 1998 — un an mai rău — stagnare. An al bilanțului, al opțiunilor de viitor pe fondul îndoielilor și al incertitudinilor; 1999 — Șanse mari în profesie, câștiguri neașteptate; 2000 — an care pregătește o schimbare pe fondul unor decepții și blocaje.

Crihana Liliana – București

Pentru a stabili relațiile de compatibilitate cu bărbatul pe care-l iubiți, trebuie să ne dați datele sale complete.

În viața anterioară ați fost femeie, născută într-o zi de duminică, într-o localitate din Rusia Centrală în 1225. Ați fost o femeie șaman (vrăjitoare), care se ocupa cu alchimia, cu extractele din plante.

Șansele pe ani: 1993 un an al schimbărilor, deplasări, nervozitate. Posibilă căsătorie ; 1994 — îndoieli, incertitudini, posibil schimbare loc de muncă, sau domiciliu; 1995 vă va aduce câștiguri financiare; 1996 — proiecte profesionale de anvergură, raporturi multiple, fine, susținute; 1997 — anul deciziei profesionale de succes, o afacere reușită dar risc de ruptură în familie; 1998 — anul căsătoriei sau divorțului după caz. 1999 — șanse mari în finalizarea unui proiect. Risc de rupturi în familie; 2000 — anul câștigurilor financiare rezultate dintr-o nouă activitate.

Cojocaru Maria – Satu Mare

Nu avem spațiu tipografic pentru a vă răspunde la toate întrebările

Pentru reechilibrare, în loc de cafea, noi vă propunem: cătină uscată pisată + măceșe (sâmburi) fără a fi pisați + cimbrișor de câmp — infuzie dimineața, sau ceai negru, verde, rusesc, chinezesc. Toate acestea vă vor prelungi viața, vă vor da tonus, putere, stimulare.

Sufletește: neapărat moliftele Sf. Vasile, spovedanie și împărtășanie, rugăciuni pentru purificare. Consultați un bioenergoterapeut, neapărat.

În viața anterioară ați fost bărbat. Ocupația: meșteșugar, mecanic, reparator de harpoane și instrumente de prins pește. În junglă — constructor al caselor din frunză de copac. Data nașterii: 1000, Locul nașterii: China de Sud.

Cojocaru Tereza – Satu Mare

Boala dumneavoastră este în strânsă legătură cu suferința sistemului nervos vegetativ, suprasolicitat de abuzuri de cafea, țigări, sau suferințe psihice. Se impune a se salva ce se mai poate, și a vă remedia felul de a trăi Fizic — regim numai cu alimente — fructe, legume crude, grâu, pește câteodată. Veți consulta un bioenergoterapeut, dar cu atestat de la Societatea Română de Radiestezie. Veți face purificare spirituală — slujbele necesare Sf. Vasile (moliftele) Sf. Maslu, acatiste. Numai așa veți elimina o energie negativă care produce boala. Posturile vor fi binevenite. În mod sigur credința vă va ajuta mult. Eliminarea toxinelor, reechilibrarea sistemului nervos vegetativ, regenerarea organismului se pot face numai prin metoda Kuhne. La cerere vă vom trimite din cartea respectivă paragrafele care vă interesează, taxa de xerox.

TALON DE PARTICIPARE

Toate numele și prenumele (întîi cel de tată), subliniați pe cel dorit

NUME.....

PRENUME.....

ADRESA.....

DATA NAȘTERII: ziua.....luna. .....anul..... ora.....

locul nașterii..... .Nr. telefon.....

Nr. înmatriculare mașină .....

IMPORTANT !

Pentru fiecare persoană despre care doriți informații trebuie să trimiteți un talon separat cu cît mai multe din datele solicitate mai sus .

Doctorul C vă propune răspunsuri rapide prin **taxă de urgență**

Din pricina numărului extrem de mare de solicitanți, suntem constrânși ca, în cadrul spațiului disponibil, să oferim răspunsurile mult așteptate abia după luni de așteptare (în octombrie, noiembrie, celor care ne-au scris în ultimele săptămâni). De aceea, pentru cei grăbiți, colaboratorul nostru propune **o taxă de urgență**. Solicitantul va introduce în plic, împreună cu întrebările sale, o chitanță cu suma de 1 000 lei, bani pe care îi va depune în contul „Publicațiilor Flacăra" la orice unitate CEC. Contul este : 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București.

Pe această bază, corespondentul nostru va primi, cel târziu în două săptămâni, prin mijlocirea poștei, sau direct la sediul redacției noastre, un răspuns amănunțit, complet, cu sfaturi și prognoze expuse pe larg, la toate întrebările sale. Nu uitați să atașați și talonul de participare.

Nu uitați să menționați pe plic „Pentru DOCTORUL C".

LA PLOIEŞTI, OAMENII SE FAC BINE ÎNNODÂNDU-ŞI ENERGIA KUNDALINI DEASUPRA CAPULUI

Fotografia înrămată a lui SHRI MATAJI care emite vibraţii pozitive

Pata fericirii

Se întâlnesc de trei ori pe săptămână într-o sală mare a Palatului Culturii din Ploiesti (cei din Ploiesti). Se salută pe culoar cu mâna stângă dusă în dreptul inimii (locul spiritului) folosind cuvintele JAI SHRI MATAJI, ceea ce înseamnă: victorie, Shri Mataji. În încăpere, pe o catedră spre care sunt orientate mai multe rânduri de scaune, este asezat un scaun cu spătar, acoperit cu un stergar galben peste care este asezat un buchet de gladiole si fotografia unei femei (doar capul) într-o ramă simplă de lemn. La picioarele scaunului, o lumânare aprinsă (uneori o candelă). Femeia din fotografie este Shri Mataji Nirmala Devi, doctor în medicină, născută într-o familie de crestini, la 21 martie 1923 în India. SHRI MATAJI este liderul unei mişcări spirituale care are adepti în 56 de tări si are pe frunte o pată rosie (făcută cu un colorant pe bază de argilă). Aceste amănunte sunt oferite de participantii de SAHAJA YOGA ca explicatie la ajutorul miraculos pe care această pată îl dă celor care se concentrează asupra ei când sunt în exercitiul realizării sinelui. Pata este cunoscută sub numele de „pata fericirii" (tilaca) si reprezintă machiajul acceptat de tradiţie numai femeilor măritate.

Şarpele energiei Kundalini pe coloana vertebrală

Energia Kundalini, sau Mama Kundalini, cum i se mai spune, este energia universală, echivalentă, după opinia practicanţilor de Sahaja Yoga, Sfântului Duh, cunoscut creştinilor. Această energie doarme înfăşurată de trei ori şi jumătate (de ce — nu stiu) în jurul ei însăşi, adăpostită de osul sacru (de la baza coloanei vertebrale — noada, cum i se spune în popor). Acest os, nebăgat în seamă de moderni, a atras atenţia anticilor (greci, se pare), care au descoperit că rezista mai bine incinerării decât celelalte. Energia Kundalini, care este reflectarea Sfântului Duh în fiecare dintre noi si doarme în acest adăpost misterios si surprinzător, este trezită prin experimentul realizării sinelui si se ridică asemeni unui şarpe pe coloana vertebrală străbătând cele 7 ceacre aşezate pe canalul principal (de mijloc) al corpului nostru subtil. Acest experiment este o performanţă delicată şi complexă şi se realizează printr-o pregătire teoretică în domeniul calităţilor corpului subtil, prin tehnici de purificare a celor trei canale şi ale celor două zeci şi una de ceacre care compun acest corp subtil şi printr-un impuls vibrator dat de fotografia lui Shri Mataji, sau, şi mai bine, de Shri Mataji însăşi. Shri Mataji emite vibraţii (pozitive) şi, deasemenea, ceea ce este uluitor, şi fotografia ei (aşa cel puţin susţin discipolii). Aceste vibraţii, unde, această energie au fost fotografiate în luna august a acestui an, când Shri Mataji ne va vizita din nou ţara, cu care ocazie aceste fenomene iau proporţii spectaculoase.

Baletul protector şi baia de picioare purificatoare

Curăţirea acestor ceacre se face : cu ajutorul unor mişcări de rotaţie cu palma în dreptul centrului respectiv şi în sensul acelor de ceasornic, prin concentrare în interior, pe aceste puncte şi cu ajutorul mantrelor (aici au sensul de rugăciuni). O acţiune stimulatoare o are muzica indiană compusă, bineînţeles, de sahaja-jogini. Deasemenea pentru a sprijini înălţarea energiei se fac, cu ajutorul palmelor, pe lungimea corpului, mişcări ajutătoare care amintesc graţia baletului clasic. Cu ajutorul acestor mişcări energia este înnodată simbolic deasupra capului de mai multe ori. Pentru a proteja corpul de energiile vibratorii negative, fiecare practicant de Sahaja Yoga execută un ansamblu de mişcări numit BANDAN construind din gesturi un sac imaginar care acoperă corpul pentru protecţie de la cap până la coapse. Astfel protejat practicantul va trebui deasemenea să evite să privească în ochi orice haimana pe lângă care trece, deoarece prin ferestrele sufletului (am numit astfel ochii) pătrund foarte usor vibraţiile negative de care este plină strada. O curăţire, tot prin gesturi, de aceste zoaie de negativitate, poate fi executată de fiecare dată când este necesar, stropii de energie „rea" fiind scuturaţi, la propriu, cu mâna, ca o bască udată de ploaie. Un sahaja-yogin prudent nu salută strângând mâna celui cu care se întâlneşte sau de care se desparte, din raţiuni asemănătoare. O baie de picioare executată seară de seară ajută energia negativă acumulată peste zi să fie absorbită de sarea dizolvată în apă. Elementul sare reprezintă în această ipostază pământul, mare absorbant de negativitate.

Această bogăţie de prescripţii şi gesturi surprinde şi poate lăsa loc, din uşurătate, impresiei că sahaja-yoginii sunt naivi. Ei sunt în orice caz inocenţi (în ceea ce îi priveşte asta este o exigenţă spirituală). Dacă poza lui Shri Mataji emite vibraţii nu pot să ştiu, dar am avut fericita surpriză să simt în palme răcoarea prin care aceste vibraţii îşi fac simţită prezenţa. Şi am fost emoţionat.

MARIAN MARIN ■

- Oh, nu! Au cenzurat pagina 3.

Dispariţia unui sat

Într-o noapte întunecoasă de iarnă un întreg sat de 1 200 de oameni chiar şi morţii din morminte au dispărut fără urmă.

Nenoricirea a început în anul 1930, când vânătorul Armand Laurent şi cei doi fii ai săi au văzut o lumină stranie ce traversa cerul de nord al Canadei. Lumina îşi schimba periodic forma — când era un glob uriaş, când un cilindru.

Peste câteva zile, mai mulţi poliţişti au venit la cabana vânătorului, pentru a se adăposti, în drumul lor spre Lake Anjikuni — unde, după cum explicau ei era o problemă delicată. Laurent a fost întrebat dacă lumina văzută de el se îndrepta spre lac. El a răspuns afirmativ. Un poliţist a dat din cap la aflarea veştii, fără însă să mai comenteze. Era un lucru de înţeles. Poliţia canadiană avea deja de lucru în acelaşi timp la cel mai ciudat caz din istoria acelor vremuri.

Un alt vânător, pe nume Joe Labelle, trecând prin sat a fost cuprins de o neliniste. Cauza era că el ştia aşezarea destul de zgomotoasă, câinii lătrând mereu. Casele înzăpezite erau învăluite în tăcere şi nici un fum nu se ridica din coşuri. Ajungând la malul lacului, el a găsit bărcile la locul lor. Dar ce era mai curios, sprijinite de casele oamenilor erau armele încărcate. Se ştie că nici un eschimos care ar trebui să plece undeva, nu şi-ar fi lăsat puşca acasă. În colibe, pe maşinile de gătit se aflau vase cu mâncare care se învechise. Focul se stinsese şi el demult. Nu exista nici o urmă de violenţă.

Vânătorul s-a dus la cel mai apropiat post de poliţie anunţând cele văzute. Un număr însemnat de ofiţeri s-au deplasat la faţa locului. După câteva ore de căutare, au găsit câinii dispăruţi. Erau toţi la un loc, lângă păduricea din apropierea satului, acoperiţi de zăpadă. Muriseră de foame şi ger. La cimitir toate gropile erau deschise, iar cadavrele dispăruseră. Ce s-a putut întâmpla ? Cercetările s-au extins în toată Canada şi au durat câţiva ani. Până în ziua de azi, cazul a rămas nerezolvat.

Răpiţi de extratereştri?

În anul 1900, trei pescari au plecat din Lewis (Noile Hebride) pentru a înlocui trei paznici de far din insula Fiannan. Nu au găsit nimic în neregulă la far. Nu era dezordine sau semne de luptă. Nu era nici un semn de avarie sau accident. Nu lipseau bărcile sau combustibilul. Nu erau mesaje. Dar ce era mai curios, nu era nimeni acolo. Cei trei paznici au dispărut pur şi simplu, pentru totdeauna.

În 1909, un băiat de 11 ani, pe numele de Oliver Thoras, se întorcea acasă de la o serbare populară, din localitatea Rhayader. La scurt timp a dispărut fără urmă. Cei ce rămaseseră înăuntru la plecarea lui au ieşit repede afară auzind nişte ţipete care păreau a veni de undeva de sus. Dar uitându-se în sus nu au văzut nimic.

În 1924 piloţii Day şi Stewart angajaţi la Royal Fir Force, s-au prăbuşit în deşertul Irakului, în timpul unui zbor de rutină. O echipă a plecat în căutarea lor. Au găsit avionul dar au văzut şi paşii piloţilor care după direcţia lor de înaintare demonstrau că doreau să ajungă la locul unde ar fi trebuit să aterizeze. Dar, după o scurtă distanţă, paşii se opreau. Nu se vedeau urme de luptă, nici un fel de urmă. Urmele se opreau brusc, un picior înaintea celuilalt, ceea ce arăta că ei mergeau normal când s-a întâmplat dispariţia. Cei doi nu au mai fost găsiţi niciodată.

ION MANTA ■

AVENTUROASA VIAȚĂ A LUI CHARLIE SHEEN

Publicul din România l-a revăzut, de curând, în filmul „Formidabilul"

Actorul american Charlie Sheen pare în formă. A terminat de curând partea a doua a filmului „Hot Shots", parodiind de data asta seria Rambo a lui Sylvester Stallone. Partea întâi rulează actualmente pe ecranele noastre, sub titlul FORMIDABILUL.

Și totuși... Charlie nu o poate uita pe cea care l-a ajutat să ajungă aici, în invidiata postură de vedetă — Ginger Lynn Allen, fostă stea a filmului porno din Statele Unite. Pur și simplu, Charlie nu o poate uita.

„A fost lângă mine când eram în cel mai degradant moment al vieții mele. De fiecare dată când o văd, simt aceeași emoție pe care mi-o trezește o fată ca ea, pe care am cunoscut-o îndeaproape și am iubit-o".

Charlie și Ginger s-au întâlnit din întâmplare cu patru ani în urmă, când ea acceptase un mic rol într-un film regizat de Emilio Estevez, fratele lui Sheen. Au făcut schimb de numere de telefon și, după ce actrița Kelly Preston, iubita lui Sheen la acea vreme, s-a plictisit să-i mai aștepte cererea în căsătorie, părăsindu-l pentru John Travolta, frumosul Charlie s-a consolat în brațele nu mai puțin frumoasei Ginger. Timp de un an au trăit o iubire nebună.

Aventuroasa viață a lui Charlie Sheen a început încă

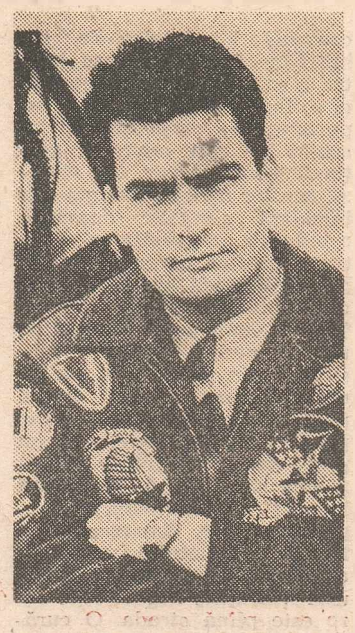

din colegiu, când, la 19 ani, a devenit tatăl unei fetițe, Cassandra, în urma unei legături neoficializate vreodată cu o colegă de școală. La 20 de ani, cu sprijinul lui Martin Sheen, reputat actor și producător, tatăl său, talentatul Charlie debutează în „Platoon", nominalizat la Oscar. Apoi, apare alături de Michael Douglas în „Wall Street". După care se apucă de băutură și droguri, făcând filme de calitatea a treia. Ajunsese să bea zilnic o sticlă de whisky „Jack Daniels", recunoscut pentru tăria sa deosebită.

Ginger l-a ajutat să iasă din pasa proastă, l-a încurajat, l-a readus pe firmamentul Hollywood-ului. Apoi s-a retras. Acum sunt prieteni.

După cum spun gurile rele, instabilul Charlie ar fi fost influențat să rupă legătura lui cu Ginger de către tatăl său, cunoscutul actor Martin Sheen, căruia nu-i plăcea că iubita fiului său fusese actriță porno, și una din cele mai bune, se pare.

Oricum, Charlie e convins să rămână burlac, mulțumindu-se să-și întâlnească fetița din când în când.

Mereu cu gândul la Ginger, ca și cum n-ar vrea să o dezamăgească, Charlie Sheen s-a lansat puternic, din nou, în cinema. Pentru prestația din „Hot Shots 2" a încasat frumușica sumă de 5 milioane de dolari. Apoi rolul din „Cei trei mușchetari", tot foarte recent terminat, i-a adus 4 milioane de dolari. Și împarte banii și laurii pentru „Scent of a Woman" cu Kiefer Sutherland și Chris O'Donnell, alături de faimosul Al Pacino, câștigătorul premiului Oscar ca cel mai bun actor, pentru interpretarea din acest film.

Cu asemenea profesioniști pe același generic, ar fi păcat pentru Charlie Sheen să se oprească aici.

Steaua adâncurilor

Carolco Film International prezintă o producție Sean S. Cunningham și Patrick Markey. Producătorii executivi: Mario Kassar și Andrew Vajna. Scenariu: Lewis Abernathy și Geof Miller. Scenografia: John Reinhart. Imaginea: Mac Ahlberg. Efecte speciale: Jim Isaac. Muzica: Harry Manfredini. Regia: SEAN S. CUNNINGHAM. Cu: Tauren Blacque, Nancy Everhard, Greg Evigan. Distribuit de GUILD FILM ROMÂNIA și difuzat prin ROMANIA-FILM.

Regizorul spune: Nu e ușor să sperii oamenii. Filme care să te impresioneze sub aspect afectiv sunt puține".

„Steaua adâncurilor" este un film captivant, a cărui acțiune se desfășoară pe fundul oceanului, într-o bază nautică. O creatură preistorică subacvatică amenință viața cercetătorilor, și așa obosiți de traiul claustrofobic, timp de luni de zile, într-un spațiu închis. Iar când acești 11 oameni vin în contact cu monstrul, teama lor de înec și sufocare devine o experiență teribilă.

Taurean Blacque (Cpt. Phillip Laidlaw) se ocupă, pe lângă actorie, de adopțiuni, implicându-se atât de tare, încât a înfiat el însuși 5 copii într-un singur an. E un actor de culoare foarte apreciat. **Nancy Everhard** (Dr. Joyce Collins) a făcut meseria de manechin timp de șase ani, după care a trecut la film. Pe ecranele noastre, în „Justițiarul". **Greg Evigan** (Kevin McBride) a debutat la 17 ani, pe Broadway, în celebrul show „Jesus Christ Superstar", având și un album la activ. Totuși, se pare că s-a decis pentru film, renunțând la muzică.

Oameni care au fost...

JEAN NEGULESCO

Jean Negulesco, regizorul de origine română care a făcut „Cum să iei în căsătorie un milionar?" și „Trei monede într-o fântână", a încetat din viață la vârsta de 93 de ani.

Celebrul cineast a decedat duminică 18 iulie, în urma unei crize cardiace, la vila sa de la Santa Margarita de Marbella, în provincia spaniolă Malaga.

Negulesco s-a născut la Craiova la 29 februarie 1900 și, după ce a început o carieră ce promitea, ca pictor și scenograf la București și Paris, a plecat la New York în anul 1927 pentru a se consacra filmului.

Primul său lung-metraj de ficțiune a fost „Femeile din Singapore" (1941). după care a urmat o lungă listă de producții remarcabile, în colaborare cu toate marile studiouri hollywood-iene și cu prestigioase nume ale cinematografiei mondiale. Din bogata filmografie a marelui dispărut enumerăm: „Masca lui Demetrios" (1944), „Cum să iei în căsătorie un milionar?" cu Marilyn Monroe, „Lumea femeilor" (1954) cu Lauren Bacall, „Papa picioare lungi" (1955) cu Fred Astaire „Musonul" (1956) cu Richard Burton și Lana Turner, „Umbre pe mare" (1957) cu Sophia Loren, „Un anume surâs" (1958), ecranizarea romanului cu același nume de Françoise Sagan, cu Rosano Brazzi și Christine Carrère.

În 1970, Jean Negulesco a realizat ultimul său film, „Hello-Goodbye".

MIHAIL GION

La vestea morții lui Mihail Gion condeiele noastre s-au oprit și s-au plecat cu pietate ca semn de omagiu adus memoriei artistului.

Gion a fost iubit, invidiat, comentat, dar totdeauna stimat pentru remarcabilul său talent de strălucit și scânteietor grafician.

N-a știut și n-a cunoscut nici una dintre mizeriile omenești: gelozia, mândria, invidia sau răzbunarea, a risipit în jurul său fericire cu o imperială și veșnic neistovită bunătate.

Ilustrator nepereche al țăranului român și a operei lui Caragiale, Mihail Gion lasă în urmă sa un nume de aur și o operă fără regres.

Gh. D. Constantinescu

MIHAIL GION Desen de Gh. D. Constantinescu

COMUNIȘTII CHINEZI ÎNCEARCĂ SĂ ÎMPIEDICE PROIECTAREA FILMULUI „BASTARZII DIN BEIJING"

China a decis să împiedice prezentarea la Festivalul Filmului de la Lucarno (sudul Elveției), luna viitoare, a unui film chinez care fusese anunțat în competiție, pentru a marca astfel opoziția sa față de programarea unui film produs la Hong Kong — au anunțat organizatorii.

„Bastarzii din Beijing", filmul chinezului Zhang Yuan despre tinerii marilor orașe chineze, a fost păstrat pe listă, în ciuda faptului că Pekin-ul încearcă să împiedice proiectarea sa. „Nu avem nimic de a face cu relațiile dintre China și Hong Kong" — a declarat Marco Muller, directorul festivalului, care va proiecta filmul cu numele țării producătoare.

Cu toate acestea, acest diferend s-a soldat cu o pierdere pentru festival: Biroul Filmului de la Pekin a refuzat ieșirea filmului „Marea mutră", semnat de chinezoaica Liu Miomiao, anunțat în competiție. În sfârșit, prezența unei delegații chineze nu este anunțată și nici regizorul Zhang Yuan, care se găsește actualmente în China, nu e sigur că va primi viza de ieșire din țară — au mai declarat organizatorii festivalului.

Această a 46-a ediție a Festivalului de la Lucarno, specializată în speranțele și redescoperirea filmelor de autor, va prezenta, între 5 și 15 august, o serie de 200 de filme, dintre care o retrospectivă a omului de teatru și cineastului francez Sacha Guitry.

În competiție vor figura 22 de filme, dintre care multe vor fi prezentate în premieră mondială absolută.

Grupaj de ADA NICOARĂ ■

De Niro va juca într-un film românesc despre Brâncuși

— S-a dus vestea, Ion Cărmăzan, că ai avea ceva cu Robert De Niro.

— Eu n-am nimic cu el. Eu pregătesc un film despre Brâncuși. Am scris acum trei ani un scenariu împreună cu profesorul Aneste, l-am înregistrat la Judecătoria Municipiului București și l-am distribuit la foarte multe persoane. Acum câteva luni, în decembrie — ianuarie, în timp ce eu eram plecat în Spania, s-a constituit un holding de bănci. Tradiția este ca la început de drum, să se facă și un act cultural important. În cazul de față, este vorba de finanțarea filmului despre Brâncuși. Ulterior, am primit și patronajul UNESCO. Ța a noastră va participa la „Deceniul UNESCO" cu acest film, pentru că anul 1996 va fi declarat „Anul Brâncuși". Cam asta e povestea. Ideea cu De Niro aparține în exclusivitate producătorului, care are, după cum se vede, ambiții foarte mari. La ora aceasta s-a făcut contactarea lui De Niro, scenariul și dosarul filmului sunt la el și așteptăm un răspuns. După părerea mea, unica șansă de a veni cu noi este să devină coproducător, pentru că De Niro este un actor foarte scump plătit. Asta, însă, nu mai e problema mea, ci a producătorului.

— Dar ce gândește regizorul Ion Cărmăzan? Doar nu poți actiona ca simplu angajat al unui holding de bănci.

— Dacă am fi vorbit anul trecut despre De Niro, când mi-ai luat interviul în care-ți declaram că nu sunt James Bond, am fi fost luați amândoi drept nebuni. Acum, lucrurile s-au schimbat și ideea ca De Niro să joace într-un film al unui regizor român, nu mai pare atât de nebunească. Mie, cel puțin, nu mi se mai pare. Mi s-a propus o listă întreagă de actori celebri, printre care era și Dépardieu. Eu am spus De Niro, pentru că în viziunea mea, singurul din lista propusă pe care-l vedeam jucând Brâncuși, el era. Eu nu spun, ca toată lumea, este fantastic. Eu îl iubesc pe De Niro pentru o mare calitate: de fiecare dată mă surprinde. Văd un film, apare un tip și după 10 minute îmi dau seama că e De Niro.

— Va fi, desigur, o distribuție internațională.

— Da. Rolul principal feminin, irlandeza Eileen Laine, pe care Brâncuși a iubit-o, singura femeie pe care a adus-o în România, va fi interpretat de Mira Furlan.

— Te-ai gândit și la actori români?

— Probabil Ștefan Iordache, Gheorghe Dinică — îți vorbesc de actori care-mi sunt mie foarte dragi, apoi Remus Mărgineanu și Papil Panduru, un actor în care eu cred. Vom vedea.

— Vei filma și la Hobița?

— Sigur, pentru că am momente din copilăria lui Brâncuși, apoi aducerea irlandezei în sat, când țăranii cred că e mireasa lui și o îmbracă în mireasă. De fapt, nu mi-am impus să prezint întreaga lui viață, ci momentele esențiale, într-un ciclu răsturnat, pentru că încep filmul cu moartea lui Brâncuși și termin undeva, la începutul celui de-al doilea război mondial, când el rămâne singur izolat, în Franța. Nu va lipsi drumul lui Brâncuși de la Hobița la Paris, în tinerețe, drum pe care l-a făcut pe jos îmbrăcat în costum popular românesc. Deci, vor fi momente din copilărie, va fi o poveste de dragoste, vor apărea celebrițăile lumii culturale ale epocii...

— Va fi filmul vieții tale?

— Brâncuși este o aventură. Multă lume zice că e o aventură periculoasă. Sigur, poți să ratezi, tot timpul se poate întâmpla asta în cariera unui regizor, dar mie nu mi-e frică. Nu mi-e frică nici de eșec. Face parte din meserie. Mă gândesc că un film făcut de un român, cu De Niro, despre Brâncuși, este o alăturare exotică pentru străinătate.

— Și, să sperăm, posibilă.

— Și eu sper. După patru filme, cred că mă simt în stare să-l fac și pe al cincilea. Cu De Niro.

LIANA TATOS ■

Cum se poate organiza un spectacol fără actori, dar pe banii spectatorilor

O FAUNĂ SĂLBATICĂ ÎN LIBERTATE: CEA A IMPRESARILOR, EA PROFITĂ SERIOS DE VIDUL LEGISLATIV

Cifrele reci care stau întotdeauna în spatele construirii unui spectacol, asigurînd legătura perfectă dintre actori și spectatori, pentru ca toți să fie în final mulțumiți, tind spre o deturnare de la scopul inițial și asta pentru că există oameni care neglijează cu bună știință actul artistic, urmărind doar profitul.

În România există doar 30 de impresari

Impresarul Ion Postelnicu spune: „Nu e vorba de o activitate comercială, din care se poate câștiga enorm. Toți fac meseria asta, pentru că nu se mai pot lăsa de ea. Eu o fac de peste optsprezece ani și la ora actuală în România există în jur de treizeci de impresari, adevărați impresari". De la 30 până la 300, diferența e cam mare. Dacă doar 30 sunt adevărați impresari, atunci restul de până la 300 ce sunt?

La această întrebare răspunde impresarul Vasile Negoiu: „Muncitori de la fabrica de cauciucuri Jilava s-au făcut impresari și acum dau spectacole la Polivalentă, la Palat. Impresar poate ajunge cine vrea".

La Ministrul Culturii stau de vorbă cu domnul Ion-Stănescu Butoi, directorul Direcției pentru privatizare, pe care îl întreb cum poți deveni impresar, cel puțin din punct de vedere al actelor: „Te prezinți la Direcția pentru privatizare cu diploma de liceu și dai un test privind cunoștințele despre organizarea spectacolului, în fața unei comisii de specialitate. Dacă reușești la test, mai trebuie să obții de la Tribunal autorizația și cu asta te-ai făcut impresar. Imediat după revoluție s-au dat foarte multe autorizații, fără un discernământ prea mare".

„O poți pune și pe Sophia Loren pe afiș"

Domnul Ion Postelnicu precizează: „Sunt așa-zișii impresari, ca de pildă un oarecare Rusoiu, care, pur și simplu, își bat joc de public. Rusoiu a venit la Sala Palatului, a pus afișul, anunță spectacolul în tot orașul, dar nici n-a căzut de acord cu actorii, dacă au sau n-au timp să urce pe scenă în ziua pe care a fixat-o el. Mai întâi face afișul și abia apoi îi anunță pe actori, că vrea să facă spectacolul respectiv, dar el vinde biletele și după ce a încasat banii, nu-l mai interesează cu ce actori se ține spectacolul. El poate s-o pună și pe Sophia Loren pe afiș, că nu-i zice nimeni nimic. Dacă actorii nu vin, el spune că i-a anunțat și e treaba lor. Nu de puține ori spectacolele se țin cu jumătate din cei anunțați pe afiș".

Contractul? O nefericire!

În lumea spectacolului nu se prea fac contracte, între impresar și actor, ele fiind de obicei verbale, explicația fiind una singură și este dată de regizorul Cristian Hadji-Culea, directorul Direcției generale a Instituțiilor de spectacole și concerte din Ministerul Culturii: „Nu fac contracte scrise, ca să nu plătească impozit".

Cântărețul Gabriel Dorobanțu a făcut contract scris cu un impresar și iată ce s-a întâmplat: „Am făcut contract scris cu impresarul Eugen Fotache, de la „Optimiștii" și am aflat că și alți colegi au pățit-o la fel, printre care și Adrian Daminescu. După patru sau cinci zile de turneu, acest impresar nu ne-a dat gajul nostru, stabilit prin contract. Am mers la avocat, pentru că am vrut să-l dau în judecată, dar n-avea sens, pentru că el avea să-mi dea mie 30 000 lei și pe mine mă costau 35 000 cheltuielile de judecată. El profită pentru faptul că reprezintă societatea „Optimiștii", care sunt nevăzătorii".

Ministerul Culturii se contrazice

După cum spune domnul Cristian Hadji-Culea: „administrația centrală nu poate în nici un caz să stabilească care impresar e bun și care e rău", rezultă că Ministerul Culturii a dat permisiunea de a practica meseria de impresar, fără a ști exact dacă acele persoane sunt într-adevăr competente. Atunci pe ce bază s-au dat acele autorizații?

ADRIAN DAMINESCU: „Aștia sunt mai rău ca hoții. Îți se promite marea cu sarea și la sfârșit banii intră în alte buzunare. Ei sunt mult mai puternici, nu te poți pune cu ei".

GABRIEL DOROBANȚU: „Un oarecare Eugen Fotache de la „Optimiștii" m-a tras într-un turneu fără să-mi plătească gajul stabilit prin contract. La fel ca mine au pățit mulți, printre care și Adrian Daminescu".

Mai rău e că nimeni nu poate face nimic împotriva așa-zișilor impresari. „În momentul ăsta n-am arme pentru treaba asta", afirmă regizorul Hadji-Culea. Atunci ce e de făcut? Tot domnia-sa vine cu o soluție: „Ar trebui să apară sindicatele artiștilor, să învețe să se auto-apere. Artiștii, dacă s-ar uni, ar reprezenta o forță, care i-ar mătura pe acești escroci". Numai că aici e marea problemă: „Ați auzit dumneavoastră de artiști care să fie uniți?!"

Domnul Ion Butoi conchide: „Noi degeaba le suspendăm atestatul de impresar. Ei își pot continua activitatea, pentru că rămâne valabilă decizia judecătorească, asupra căreia noi nu putem acționa, s-o anulăm".

Sigur că până la urmă timpul va separa grâul de neghină, dar azi se poate spune cu certitudine că timpul curge în favoarea celor care bagă adânc mâna în buzunarul spectatorului, cu dezinvoltura hoților experimentați, diferența constând în faptul că hoții se tem de poliție, pe când impresarii, sărmanii, n-au și ei pe cineva de care să se teamă.

DAN GHEORGHE ■

Trăim într-o lume bolnavă

MONȘTRII-ASASINI ÎN ACEST SFÂRȘIT DE VEAC

CAMPIONUL GROAZEI: CIKATILO, FIARA DIN NOVOCERKASSK

Sinistrul său bilanț: 52 de omucideri

Vreme de 12 ani, poliția din Novocerkassk, completată cu veritabile detașamente de criminaliști sosiți de la Moscova, a desfășurat o acțiune polițienească fără precedent, în care, după moda bolșevică, au căzut și numeroasele persoane lipsite de orice vină. In tot acest răstimp, pentru filtrul organelor de anchetă au trecut 500 000 persoane, au fost legitimate pe stradă alte 5 milioane.

Dar criminalul și-a văzut de treabă sub nasul miliției. Bestialitatea și paranoia monstrului din Novocerkassk întrec orice închipuire. In creierul său s-au îngemănat cruzimea cu sadismul, necrofilia și antropofagia. Tehnica sa macabră s-a dovedit de fiecare dată aceeași. După comiterea asasinatului, Cikatilo încerca (în cazul femeilor) să întrețină relații sexuale. Dacă gestul îi era zădărnicit de impotența de moment, executa actul sexual cu ajutorul cuțitului, pe care îl introducea ritmic în vagin de 40—50 de ori. Apoi începea ciopârțirea cadavrului prin scoaterea inimii și a uterului. Urma retezarea sexului și a vârfului limbii pe care nelegiuitul le mânca. Ritualul satanic se încheia cu un dans macabru în jurul cadavrului, secondat de strigăte: „Eu sunt un partizan al armatei roșii!"

Căsătorit și tată a doi copii, absolvent, după spusele sale, a cinci facultăți, cunoscător al limbii germane (învățate cu ocazia stagiului militar petrecut în Berlinul de est), sceleratul a ucis în acest mod canibalic 52 de persoane, din care 21 tinere fete și femei și 31 copii și tineri băieți. La proces nu a uitat să menționeze: „Am fost 25 de ani membru al partidului comunist bolșevic și am luptat pentru victoria comunismului în lumea întreagă".

Lanțul asasinatelor începe în 1978, după ce Andrei Cikatilo își cumpără în localitatea Șahti, la o distanță de 66-kilometri de Rostov, o cabană veche. Aici izbutește să ademenească o fată de 18 ani, pe care, după actele de mutilare și canibalism, o aruncă într-un râu. În apropierea cabanei, miliția găsește o seringă, dar Cikatilo rămâne în afara cercului de bănuiți, deoarece autoritățile au în vizor pe un oarecare Alexander Kravscenko. Acesta este supus unor interogatorii sălbatice după metode staliniste și silit să recunoască o crimă pe care nu a comis-o niciodată. A fost spânzurat în 1983.

Dar crimele continuă. Într-o pădurice de lângă Rostov sunt descoperite alte șapte cadavre mutilate. Se emite ipoteza că regiunea e bântuită de o bandă de armeni, condusă de un medic dement. Dar o informație primită la miliție indică un bărbat cu ochelari care abordează copii în stațiile de autobuze. Patrulele încep să scotocească de-a lungul liniei ferate și în stațiile de autobuze. În sfârșit, în cercul suspecților intră și Andrei Cikatilo. Este reținut trei luni, i se iau probe de sânge, dar analizele demonstrează că respectivul are grupa A și nu AB, cum indicau urmele lăsate de asasin. Este pus în libertate. Sunt reținuți în continuare toți homosexualii din regiune, 400 la număr, li se aplică și lor același interogatoriu draconic în urma căruia trei nevinovați se sinucid. Între timp, după 19 luni de pauză, criminalul își reia activitatea în Ural, Zaparojie și Leningrad. Penultima victimă, un copil de 11 ani, sfârtecat, găsit într-un bazin din Novocerkassk. La 6 noiembrie 1990, ultimul asasinat: o tânără căsăpită într-un boschet din apropierea gării. Cu obrazul pătat de sânge, monstrul este legitimat de un milițian, dar chipul asasinului exprimă mirare și nevinovăție. Milițianul îl lasă să plece, dar îi notează numele. Se hotărăște apoi arestarea lui Cikatilo. Înconjurat de detectivi, ucigașul nu opune nici o rezistență. Ulterior, unul din martori avea să declare: „Făcea impresia că așteaptă acest moment de mult".

Falsul medic și victimele sale: soția, părinții, cei doi copii

STRANIUL CAZ AL DOCTORULUI ROMAND

— După ce-și ucide întreaga familie, încearcă să-și ia viața —

Jean—Claude Romand, fiu al unei familii onorabile din localitatea Clairvaux—les Lacs (în apropiere de Lyon) și-a început studiile medicale în 1974. Pierde anul II, dar asta nu-l împiedică să-și anunțe familia că și-a luat toate examenele cu punctaj maxim. Își „încheie" în același mod toți anii de studiu, sărbătorind de fiecare dată, în familie, victoriile sale studențești. „Absolvă" facultatea și regizează apoi dobândirea unui mare succes la examenul de internat la un spital din Paris. De acolo se întoarce în compania unei tinere fermecătoare, Florence, viitoarea sa soție. Împreună cu aceasta se stabilește la Ferney-Voltaire, în apropiere de Geneva. Își „lămurește" prietenii și colegii că nu este momentul să-și deschidă un cabinet, deoarece este extrem de solicitat în calitate de colaborator la INSERM (Institutul național de sănătate și cercetări medicale) și la OMS. Culmea, în cadrul dineurilor și conferințelor profesionale — spun cei ce l-au cunoscut — făcea impresia unui excelent medic, pasionat de cercetări de mare finețe. Reușește chiar să convingă diferite organizații medicale să-l trimită la întruniri de specialitate din Japonia, Brazilia și America centrală. Întreaga familie este mândră de succesele tânărului medic, iar primarul din Clairvaux — les Lacs se întrece în a-și stipendia concetățeanul.

Din ce trăiește abilul escroc, care, în Elveția, asigură familiei sale un trai decent? De necrezut, dar subtilul șarlatan reușește să-și joace atât de bine rolul, încât convinge o mulțime de persoane influente și cu bani să-l finanțeze cu sume importante, necesare investigațiilor sale medicale. În 1992, o respectabilă doamnă, pe nume Chantal, îl împrumută cu 900.000 de franci elvețieni. Dar acesta i-a fost cântecul de lebădă. La începutul acestui an, madame Chantal îl somează să-i returneze banii. Claude Romand înțelege, în sfârșit, că viața sa dublă se apropie de finiș. Ce răsturnări catastrofale s-au petrecut în sufletul șarlatanului? Se pare că un sentiment de imensă disperare și rușine i-au adus în minte un gând sinistru. Pentru a spăla 20 ani de rușine și a încheia întreaga mascardă înainte ca familia sa să afle ceva, recurge la o soluție macabră.

La 5 ianuarie, anul acesta, dr. Romand își procură substanțe toxice, se înarmează cu un pistol și, la 8 seara, revine acasă. Aici, își împușcă soția, cei doi copii și câinele. Se urcă în mașină și, conform unui aranjament prealabil, își vizitează părinții care îl așteptau la cină. Îi ucide pe amândoi, acoperindu-i cu o pătură. În aceeași seară la drumul Parisului, unde o caută pe doamna Chantal. Îi propune o promenadă la Fontainebleau pentru a-i plăti datoria. Încearcă să o ucidă, administrându-i un jet paralizant, dar, neîndemânatic, greșește ținta. Victima țipă și-l imploră să-i lase viața. Tulburat, înfricoșat, falsul medic renunță la omucidere și se întoarce acasă. Își petrece dimineața următoare alături de cele trei cadavre. Apoi înghite prafurile otrăvitoare, stropește locuința cu benzină și-i dă foc.

Dar vecinii alertează pompierii și poliția. După două zile, Claude Romand se trezește pe un pat de spital. În fața sa doi detectivi și procurorul. Primele sale cuvinte: „Sunt un monstru".

UCIGAȘUL ÎNDRĂGOSTIȚILOR

În apropiere de Florența, unde și-a avut ferma, Pietro Pacciani s-a remarcat ca un individ solitar, plin de ciudățenii și cu trecutul întunecat de un asasinat. În tinerețe el și-a surprins soția în brațele amantului, când, nebun de furie, și-a lichidat rivalul cu o lovitură de cuțit. Pentru această omucidere a ispășit o pedeapsă de 13 ani.

Întors în satul său, Pacciani își continuă munca de agricultor. Scrie de asemenea sonete, compune, pictează, cântă la mai multe instrumente, crește animale de apartament și este pasionat de mașini, cu deosebire de autoturismele Porsche-Carrera. Vecinii vorbesc despre el ca despre un obsedat sexual, extrem de dur cu soția și care a încercat să-și violeze cele două fiice.

Pietro Pacciani își începe seria asasinatelor în 1968, când ucide cu un pistol doi îndrăgostiți, Antoanello și Barbara surprinși într-o mașină, în apropierea unei păduri. Acționează numai vara, în miez de noapte și alege mașinile izolate, conduse de perechi de îndrăgostiți. Expertiza psihică avea să releve ura sa teribilă față de fericirea amorezaților, gesturile sale fiind dictate de teribile complexe și neîmpliniri de ordin sentimental.

În 1974 omoară cu 10 gloanțe doi tineri, Pasquale și Stefania. Le sfâșie hainele cu cuțitul și taie sexul și sânul stâng al fetei (de fiecare dată sânul stâng). În 1981 au fost masacrați în același mod Susanna și Stefano, în 1982, Antoanella și Paolo, în 1983, Horst și Uwe, doi homosexuali germani. După un an de pauză, ucide doi turiști francezi, Nadine și Jean-Michel, surprinși într-un camping.

Monstruosul killer este imaginat de poliție ca un individ cu inteligență deosebită, deoarece izbutește de

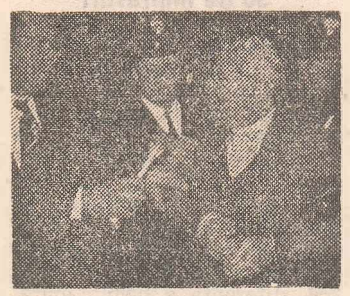

Pietro Pacciani în momentul arestării

fiecare dată să nu lase nici o urmă; se presupune a fi un chirurg scelerat, un polițist ratat, un detracat ce omoară cu sânge rece, fără dorințe de jaf sau impulsuri sexuale. Criminalul a fost arestat abia în 1983 în urma unei scrisori anonime. A respins cu furie toate acuzațiile. A stăruit în a se declara nevinovat luni de zile. Nici până azi nu se știe dacă este autorul a 14 sau 16 omucideri.

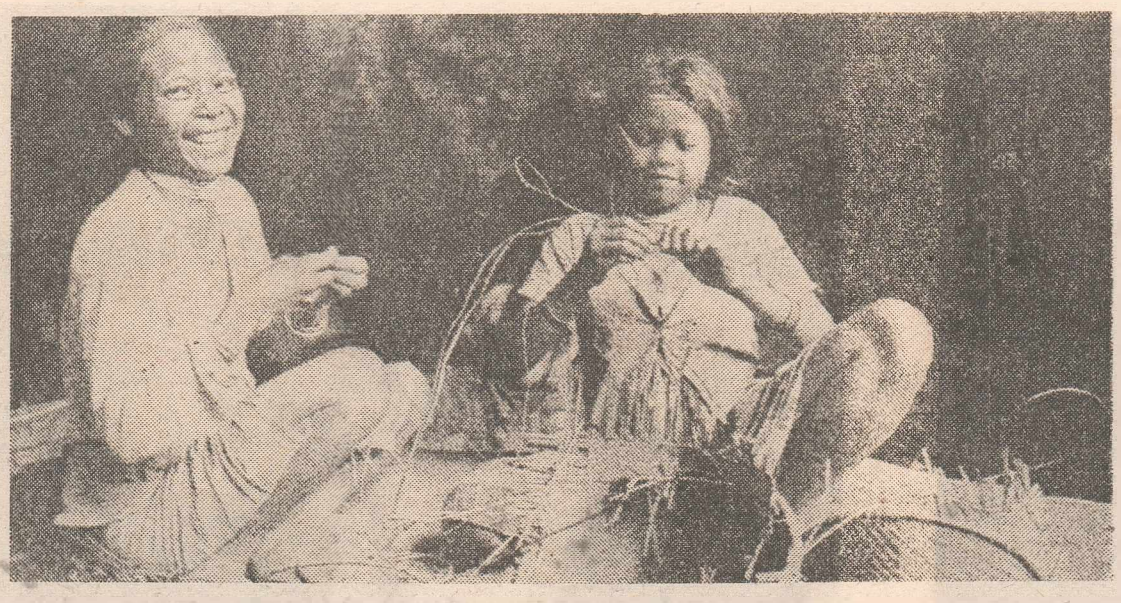

OAMENII CAVERNELOR

Palawan este o mică insulă aruncată între Malayezia și arhipelagul Filipine, călare pe Marea Chinei și Marea Suhu. Lungă de 400 kilometri și lată de aproape 40 kilometri, ea grupează etnii care nici ca limbă, nici din punct de vedere al culturii nu se apropie de populațiile ce locuiesc în jur. De-a lungul coastei sunt folosite „banca" un fel de pirogi cu balansuri, în care se îngrămădesc laolaltă oameni, porci și alte viețuitoare. În interior, drumurile sunt puține, iar urcușurile grele, cu pante repezi, la care se adaugă jungla, aproape de nepătruns. Între craterele vulcanice invadate de vegetație, printre falezele înalte și văi pierdute izolate de lume trăiesc muntenii Tan't Batu. Aici nu sunt sate ci există numai o grupare de case sezoniere pe care localnicii le numesc „Ka-asawahan" de fapt locuințe comune, care grupează mai multe familii, inclusiv copiii. Rudenia directă nu este un motiv important în formarea unui grup, exceptând legăturile de căsătorie. Mai multe grupuri formează un „bulum-bulum", adică o adunare care constituie și un sistem de întrajutorare între grupuri. Locuitorii poartă o eșarfă de bumbac în jurul mijlocului ,iar lateral doi cilindri de bambus, ce indică că ai de-a face cu un muntean adult. Umezeala locală transformă un guturai într-un adevărat pericol pentru acești oameni de munte, în special pentru copii. Locuința este plasată deasupra solului pe o platformă formată din bambuși legați. În casă „datagul" lipsit de mobilă servește de dormitor. Din el o deschidere dreptunghiulară dă în „dagupan" un fel de sobă pentru gătit. „Dormitorul" are un loc special numit „paga" în care sunt suspendate vasele de gătit, la un loc cu proviziile formate din coșuri cu fructe și legume, păsări, melci și chiar lilieci. În jurul „leulum-bulum-ului" se întind grădinile de zarzavat și terenurile cultivate cu 42 soiuri de orez și multe alte cereale.

Hrana este la dispoziția tuturor membrilor din „bulum-bulum", fiecare consumând în funcție de nevoi, fără nici un privilegiu.

Odată cu sosirea ploilor musonice, ce nu se mai opresc, totul se inundă. Râul Somuron este parcă înghițit de apa ce curge din cer și după o lungă călătorie subterană, apare dincolo de crestele ce formează bazinul Singnapan. Cu puțin înainte de sosirea ploilor musonice locuitorii Tant't Batu nu mai lucrează în grădini. Acum începe exodul acestei populații către înălțimi, pentru a-și ocupa noile locuințe din caverne, utilizate drept reședință pentru această perioadă a anului, încă din secolul al XI-lea. Peste o sută de grote și caverne sunt risipite pe o suprafață de 170 hectare. Parcursul până la ele este foarte greu, drumul trecând peste poduri instabile și fragile, improvizate de mâini pricepute, iar pentru a se pătrunde în „încăperi" sunt folosite scări confecționate din liane și bambus, foarte periculoase când sunt escaladate, deoarece unele grote se găsesc la peste o sută de metri de la sol, cum este „Pangi-Pangi". Aici nu sunt depozite de alimente, deoarece umezeala le-ar degrada repede. De aceea Tan't Batu preferă să culeagă și să consume tuberculi proaspeți de manioc ce sunt aduse din vale, odată cu venirea în noile locuințe, în „Bakas", un fel de panere. În timpul musonului, alimentația se mai compune din melci, sivet, un mamifer mic care are sub coadă o glandă folosită în industria de parfumuri, porci sălbatici, verze, cartofi dulci și orez. Ultimele două sunt fierte în vapori de apă ce trec prin câteva tuburi de bambus. Picăturile ce cad din stalactite sunt colectate în rezervoare de aproximativ 12 litri, numite „sambat—siguran", asigurând unei familii apa necesară de băut pentru 3—4 zile. Viața în caverne și peșteri comportă numeroase riscuri, datorită bolilor și mai ales a accidentelor produse de căderi. De aceea unii bătrâni sau familiile cu copii foarte mici preferă să rămână în vale, deși casele de aici rezistă foarte rar potopului provocat de muson .Noaptea, trupurile mai mult goale sunt acoperite cu un fel de pânză, numită „darong", pentru a fi ferite pe cât posibil de umezeală. La finele lunii noiembrie, când ploile musonice încetează, oamenii cavernelor se reîntorc în vale, urmând ca, în anul următor, să înceapă o nouă fugă de inundații, așa cum tribul „Tan't Batu" o face de sute de ani

AUREL DIANU

Hanoi-ul se americanizează

Închis acum câteva săptămâni de către autorități, barul „Apocalipsa acum", locul preferat al noctambulilor din Hanoi, orașul lui Ho-Și-Min, a reînviat în mod discret în inima capitalei vietnameze, ca o dovadă că, în noul Vietnam, nostalgia nu mai cunoaște frontiere.

„Dacă spuneți că vă duceți la Hanoi să deschideți un bar, majoritatea saigonezilor cred despre voi că sunteți nebuni" — mărturisește, fără să-și dea numele, unul dintre patronii localului, un bărbat la 40 de ani.

Foștii proprietari de la Saigon au redeschis barul la Hanoi sub aceeași firmă, numele filmului lui Francis Ford Coppola, „Apocalipsa, acum", pe o străduță a vechiului cartier popular chinezesc, adevărat fief al negustorilor de mâncăruri din bambus și al bicicletelor, ziua, ca și al turiștilor străini, noaptea.

Noul local a fost inaugurat pe 4 iulie, ziua Statelor Unite ale Americii. În meniu : bere de la gheață, muzică eclectică și bucătărie vietnameză din sud. Tot aici s-au putut procura tricouri, la prețul de 4 sau 5 dolari bucata, în funcție de calitatea bumbacului.

Barmanii s-au adaptat austerității capitalei. „Noi suntem din sud, fiecare regiune își are propriul stil. Când ești în casa cuiva, trebuie să-i respectați obiceiurile" — spune același patron.

La balcon, un tablou cu „unchiul Ho", surâzător, a înlocuit posterele cu elicoptere Cobra, care decorau înainte barul saigonez. Pe pereții vopsiți în roșu, mici afișe în limba engleză îndemnând clientela, în majoritate anglo-saxonă, de a respecta tihna Hanoi-ului și liniștea împrejurimilor.

Banda sonoră este direct din filmul „Bună dimineața, Vietnam", garnisită cu rock californian din anii '60 și cu ultimele hit-uri occidentale.

ADA NICOARĂ

Mașina de spălat... pisici

Mașina „Canicat", creată în Franța de către un întreprinzător, este folosită la spălarea pisicilor și a câinilor de talie mică. Ea seamănă cu o mașină obișnuită de spălat rufe și se branșează ca și aceasta la priza de curent electric și la o sursă de apă. În interiorul aparatului cu dimensiunea de 60x60x85 cm se pune un așternut special, ce se dizolvă în apa de spălat, iar tubul de scurgere se plasează la canalizarea din baie. Un programator declanșează automat spălarea și evacuarea apei. Trei dispozitive de securitate împiedică declanșarea, pe neașteptate și din neatenție, a sistemului de spălare. Se pare că mica patrupedă, așa cum ne privește din imagine, este încântată de noua cucerire a civilizației, probabil zicându-și în gând „de acum încolo adio purici, adio scabie !"

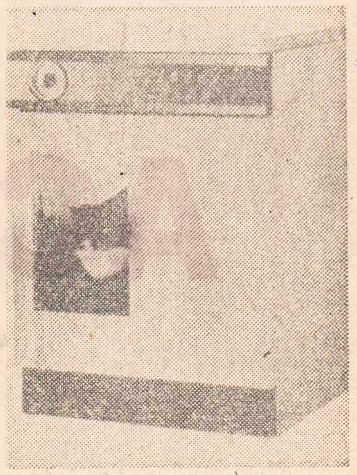

AUREL DIANU

CE POATE NU ȘTIȚI DESPRE HOWARD KEEL

Actorul Howard Keel, care interpretează în serialul „Dallas" rolul lui Clayton Farlow a fost și a rămas un pasionat al călăriei. În tinerețe, prin anul 1951, când a deținut rolul principal în filmul „Chemarea spre Thataway" a fost magnific în costumul său alb de cowboy. Dar Keel mai are și o voce de aur. În anul 1987 la spectacolul de gală ce are loc anual la Londra, cunoscut sub numele de „Royal Performance", talentatul și simpaticul actor Howard Keel a interpretat, cu vocea lui caldă și puternică, câteva lieduri și romanțe, fiind felicitat personal de regina Elisabeth.

AUREL DIANU

DE CE S-A INVENTAT MARCA POȘTALĂ?

Lucrurile s-au petrecut la Londra, în anul 1836. Profesorul Rowland Hill primise o scrisoare pe care a citit-o rupându-i plicul, și apoi s-a supărat. De ce s-a supărat ? Scrisoarea primită nu-l interesa deloc, în schimb tot el trebuia să plătească poștei transportul. Pe vremea aceea transportul era plătit de... destinatar.

Nemulțumit, a adresat un memoriu șefului poștelor din Marea Britanie, propunându-i să pună în aplicare o invenție a cărei idee îi venise chiar atunci, adică confecționarea a ceea ce să se numească timbru și ungerea acestuia cu o substanță lipicioasă ca să se poată fixa pe scrisoare.

Citind memoriul, șeful britanic al poștelor a râs cu poftă de o asemenea propunere care i se părea nefolositoare și caraghioasă.

În urma unui concurs de împrejurări, după câțiva ani, șeful poștei britanice ajunge chiar profesorul Hill. În scurt timp, el introduce invenția, astfel că la 6 mai 1840 prima marcă poștală își începe călătoria pe plicul unei scrisori.

ION MANTA

Farfurii zburătoare pentru... pompieri

Un mare incendiu s a declanșat la hotelul „New Japan", clădire cu zece niveluri, plasat în centrul comercial al orașului Tokio. În pofida intervenției celor peste 1 300 de pompieri, dintre cele 103 persoane cazate în acel moment, nu au putut fi salvate decât 60, deoarece elicopterele nu au putut interveni eficace, neputându-se apropia de ferestrele clădirii. Multe persoane și-au căutat salvarea aruncându-se în gol, de la ferestrele cuprinse de flăcări.

Plecându-se de la ideea că dacă pompierii ar fi dispus atunci de un aparat de zbor, care, spre deosebire de elicoptere, ar fi putut să se apropie de geamurile clădirii înalte s-ar fi putut salva multe vieți omenești, un grup de ingineri niponi, condus de profesorul Hiro de la Universitatea din Nagoi a trecut la proiectarea și executarea deocamdată a unui aparat miniatural, de forma unei farfurii zburătoare, cu decolare și aterizare verticală. Testele au dovedit că zborul este sigur, urmând a se aduce îmbunătățiri pentru o stabilitate mai mare la vânt. Cele patru elice ale aparatului sunt puse în mișcare de două motoare electrice, amplasate în carcase cilindrice. Locul pilotului se află între elice. Aparatul poate să-și mențină singur echilibrul în aer cu ajutorul instalației giroscopice și al minimașinilor de calcul. Când sistemul prezintă o deviere de la orizontală, această situație se corectează prin dirijarea elicelor. Înclinând corpul farfuriei, pilotul provoacă deplasarea laterală a acesteia. După trecerea tuturor probelor „farfuriile zburătoare" vor intra în dotarea pompierilor japonezi, pentru salvarea persoanelor în cazul unor incendii la clădirile înalte.

AUREL DIANU

Pe când o grădină englezească ?

Cu un asemenea partener, domnișoara va învăța cu siguranță să danseze vals !

Inima tare, brațul vânjos, ca-n vremurile primei tinereți ! Nu vă speriați, dl. Rațiu nu taie capul nimănui, chiar dacă, poate, un cap va cădea !

Domnul Ion Rațiu a acceptat cu plăcere să figureze în paginile revistei noastre dedicate „reportajului indiscret". Am stabilit să ne întâlnim a doua zi la amiază, la reședința domniei sale de pe str. Armindeni nr. 4. Scurt, și fără tatonări, cu un englezesc respect pentru timp.

ACASĂ LA DOMNUL ION RAȚIU

„Mă simt bine în fiecare casă a mea"

Dl Rațiu are mai multe reședințe, răspândite în Europa și America, și în fiecare din ele se simte bine. Îi vine greu să aleagă locuința la care ține cel mai mult. S-ar putea să fie consecința faptului că întreaga viață și-a trăit-o în diferite țări. Îi place foarte mult să stea la Zermatt, în Elveția, unde reședința îi este situată la poalele celebrului munte Matterhoru. Acolo atmosfera este foarte bună, aerul foarte plăcut ! De asemenea, foarte plăcută îi este șederea la Londra, în apartamentul situat în Green Park, în spatele palatului Buckingham, apartament foarte confortabil ! Iar la Paris, ce să mai vorbim : un vast apartament la etajul al 18-lea al unui imobil situat pe malul Senei, de unde are o priveliște splendidă ! Aici are foarte multe tablouri românești. Îi place și reședința din SUA, situată în statul Georgia, mai ales că acolo a fost centrul activității de navlosire, de unde coordona linia navelor ce făceau legătura între nordul Europei și coasta de sud a Statelor Unite la Atlantic. Aflând toate acestea, cu siguranță că-l înțelegem pe dl Rațiu când afirmă că în fiecare din aceste proprietăți se simte bine !

Un gentleman în locul unui comunist

Pe Armindeni nr. 4, până în revoluție, a locuit Ghe. Pană. Casa era în paragină când a venit dl Rațiu. A renovat-o, a amenajat-o după gustul și nevoia domniei sale, inclusiv grădina. De amenajarea grădinii s-au ocupat în mod special dna Elisabeth și dl Ion Rațiu ! Pentru a și-o apropia, a adus în locuință picturi, fotografii, biblioteca (o parte din ea). Altceva nu a adus din străinătate, nici mobilier, nici covoare, cu o singură excepție : serviciul de masă, din argint. În rest, tot ceea ce mobilează casa este cumpărat din România.

De asemenea, la fiecare pas dai de cadouri pe care admiratorii i le-au făcut : o sabie Ninja — cu deviza ONOARE, CINSTE, DEMNITATE încrustată pe lamă, sabie confecționată și dăruită de dl Adrian Nicolau care a aflat, dintr-un interviu, că dl Rațiu a practicat în tinerețe scrima. Tot așa ține la o icoană pe sticlă, și ea primită cadou, iar în mai multe locuri peste douăzeci de portrete pe care i le-au făcut artiști plastici care-l admiră ! Este fericit de aceste gesturi care au încercat să-l facă să uite incidente de genul celor de la Buzău sau din iunie 1990 !

Vila a fost construită de profesorul Gusti, iar dl Rațiu ar fi dispus să o cumpere, deoarece nu există descendenți ai profesorului. Ea este compusă din două dormitoare și un birou — la etaj, trei camere care pot fi transformate când e nevoie în salon și un mic dormitor — la parter, plus subsolul. Nu este o casă mare, dar o consideră frumoasă și potrivită nevoilor pe care le are !

Pinacotecă la Turda

În orașul în care s-a născut, dl Rațiu nu are nici o proprietate. Casa construită de tatăl său, avocatul Augustin Rațiu, situată în centrul orașului, există și acum și în ea locuiesc patru sau cinci familii. Dacă îi va fi restituită ar dori s-o transforme în muzeu, unde să aranjeze cele aproape o mie de tablouri și caricaturi politice. Colecția este alcătuită în cea mai mare parte din lucrări ale artiștilor români — Grigorescu, Aman, Luchian, Tonitza, Iser și mulți alții. Cu toate că autoritățile locale sunt încântate de această idee, lucrurile încă trenează !

Învățat să bea de mic

Dlui Rațiu îi place să bea vin, deoarece tatăl domniei sale era și un pasionat podgorean. Avocatul Augustin Rațiu era foarte mândru de calitatea celor 10—12 mii de litri de vin pe care-i făcea în fiecare an, iar fiul își amintește și acum cu plăcere de drumurile duminicale pe care le făceau împreună la vie. Recunoaște că a fost învățat de mic să bea vin, de aceea i-a fost și îi este imposibil să se îmbete cu vin ! Știe cum și cât să bea ! Îi place să bea vin de Jidvei. Premiatul de Murtfatlar, Niculițel. Indiscutabil, noi avem vinuri bune — afirmă dl Rațiu !

În privința mâncărurilor, n-a fost niciodată pofticios și nici pretențios. Se cântărește în fiecare zi și cum depășește 82 de kg, ia măsuri ! Nu mănâncă pâine multă iar de dulciuri s-a lăsat de vreo 35 de ani ! Preferințele culinare se rezumă la pește și fripturi la grătar. Îi place să prepare singur grătarul ! În străinătate îi place să mănânce stridii, pui de baltă și țipari !

I-au plăcut femeile

„Discut cu mare plăcere acest subiect, pentru că n-am nimic de ascuns ! Toată viața mea am fost extrem de ocupat și niciodată n-am avut timp să alerg după femei, absolut deloc ! Asta nu înseamnă că n-am avut și eu din când în când o aventură ! S-au întâmplat în viața mea și am declarat-o de altfel ! Har Domnului, mi-au plăcut femeile, nu mi-au plăcut bărbații ! Ar fi trist dacă n-ar fi așa ! Dar de câte ori am fost atras de o femeie, m-a atras mai mult personalitatea ei, spiritul ei, decât faptul că este blondă, brunetă sau mai știu eu cum ! De exemplu, soția mea este o femeie foarte tenace, foarte serioasă, foarte hotărâtă, are multă personalitate, deși este extrem de modestă, chiar se menține în umbră ! O respect foarte mult, o iubesc foarte mult ! Ne-am cunoscut la

sătoria noastră a fost un lucru
nat !" Dna Elisabeth și dl Ion Rațiu
în anii tineretii

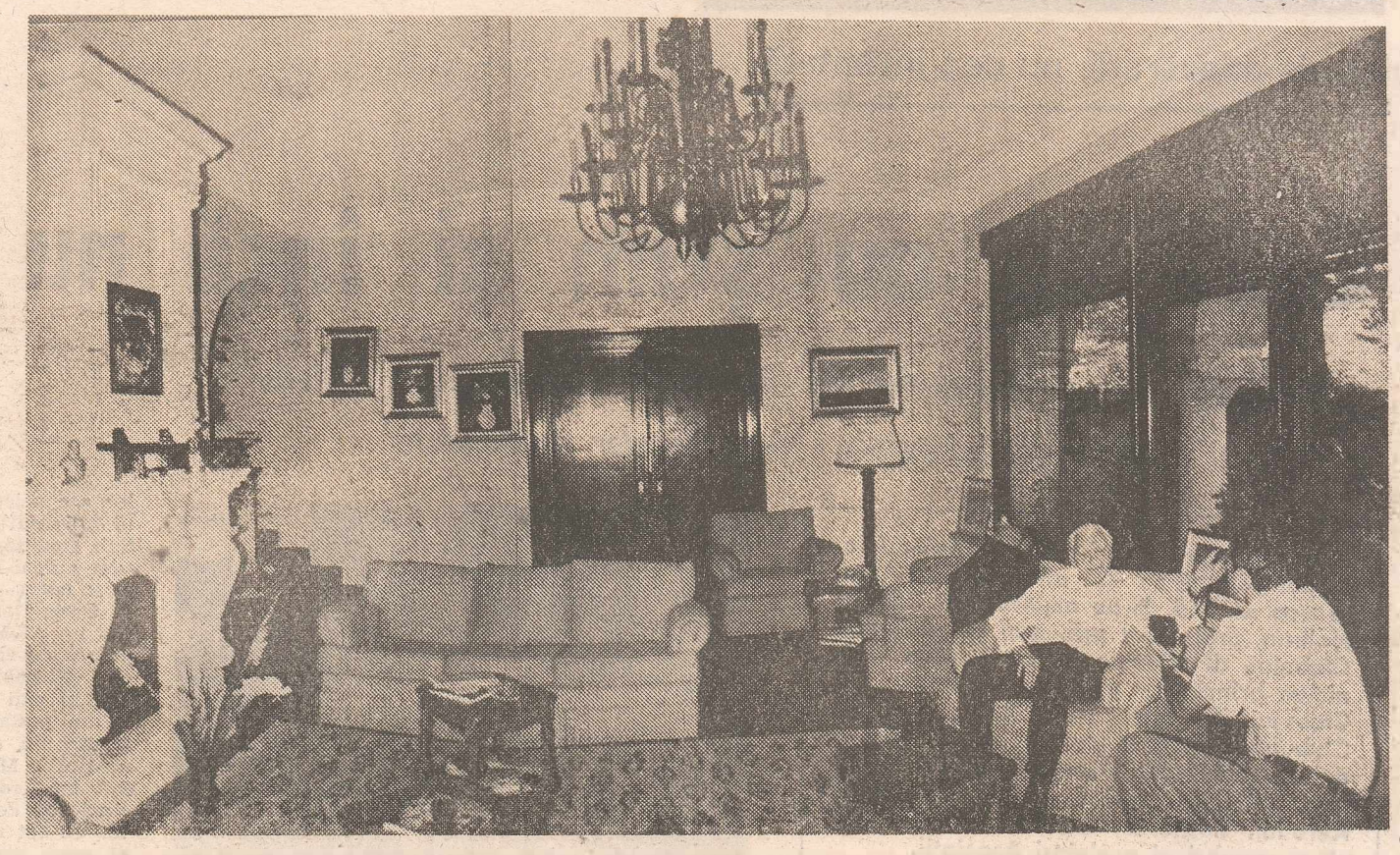

Destins (ca întotdeauna), fără papion, acceptă chiar și indiscreţiile reporterilor

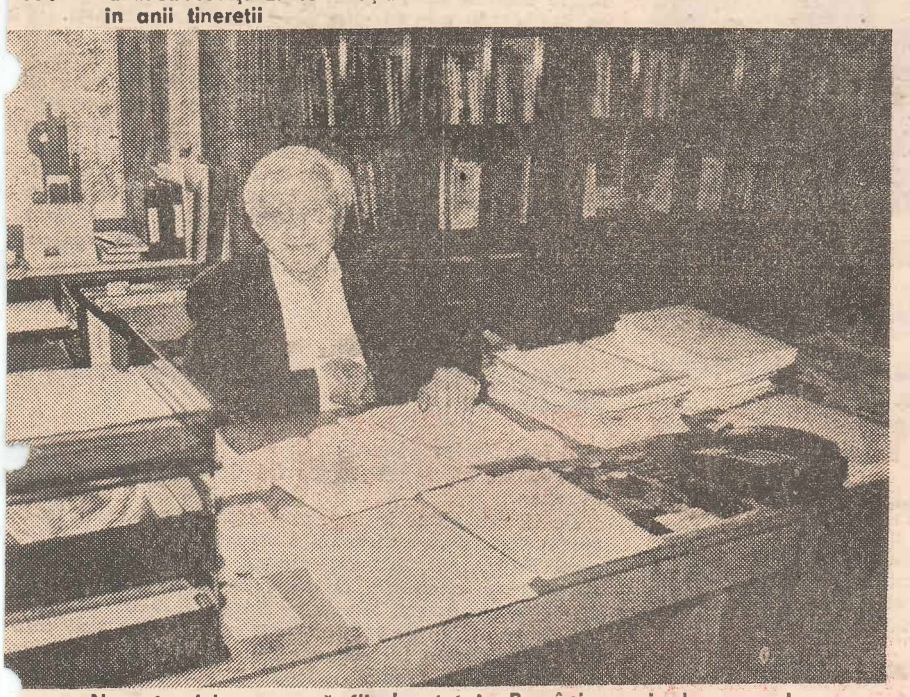

Nu este deloc ușor să fii deputat în România, mai ales acum !

În întâmpinarea oaspeților, ca un boier de viță veche ! Sau ca un gentleman englez, dacă preferați !

Toată viața a fost pasionat de schi. Nici acum nu s-a schimbat nimic ! Una din explicațiile vitalității pe care o are vicepreședintele Camerei Deputaților !

bridge, în timpul războiului. Eu am științele economice, iar soția era evacuată acolo cu London ol of Economics. Ne-am cunoscut tr-un văr de-al ei care era prieten leg cu mine. Pe urmă ne-am des-it, deși ea vroia să ne căsătorim ! nții ei nu erau tocmai încântați, eu refugiat... Am spus că nu doresc nă căsătoresc, situația era dificil- era război și apoi eu aveam deja foarte clare — doream să-mi de-viața activității politice ! Ne-am ărțit ! În mod elegant le-am spus nților ei — care îmi spuneau că e te nefericită — că mă voi ține de-e, să nu-i creez probleme. Dar, sfârșitul războiului, într-o zi, re-Elisabeta a Iugoslaviei a oferit o pție la Londra. Elisabeth a reușit ie invitată, deoarece bănuia că voi eu acolo, știind că eram în relații te bune cu regele Petru al Iugos-ei ! Ne-am revăzut la acea recep-am reînnoit prietenia și ne-am că-it pe 22 septembrie 1945 ! Aceasta povestea căsătoriei noastre ! A un lucru minunat !".

„Niciodată n-am fost sclavul banilor !"

Rațiu are o foarte importantă a-, așa cum multă lume știe, sau bănuiește. Are afaceri, acțiuni, rietăți mai ales în Anglia și în ele Unite. „Să vă spun drept, n-am niciodată cât am, nici nu am vrut tiu ! În orice caz, am destul, har nului, ca să pot să fac ceea ce u în momentul de față ! Am adus trei milioane de lire sterline în România ! Destul de mulți bani ! Unii i-am irosit, alții mi-au fost furați, unii i-am investit în tipografie ! Niciodată n-am fost sclavul banului ! Banii au fost pentru mine un mijloc și nu un scop !".

Totuși, dl Rațiu în afară de tipografie nu are de gând să investească în România. Fiind angajat în viața politică, era absolut sigur că dacă va face investiții, mai ales că în '90—'91 multe lucruri se puteau cumpăra ieftin, i se va reproșa mai apoi. Și a avut dreptate, consideră dânsul : „toți care au profitat atunci de situație, sunt acuzați de corupție ! Eu am declarat că n-am venit în România să fac bani ! Dacă doream să continui să fac bani, rămâneam în Occident ! Acolo știu cum se fac, acolo lucrurile merg, poți să-i păstrezi, nu ți-i fură nimeni ! Dar îi îndemn pe prietenii mei din Vest să investească în România, pentru că sunt sigur că cine investește acum în România, va avea profituri însemnate ! În 4—5 ani sunt sigur că țara va deveni prosperă !".

Mare amator de sport

Dl Rațiu a fost și este un tip care n-are probleme cu sănătatea. Este sigur că acest lucru se datorează și pasiunii pentru sport. A schiat mult (la sfârșitul săptămânii pleacă din nou la Zermatt) și are câteva amintiri puțin dureroase de la acest sport : fracturi la picior, claviculă, coaste, chiar un deget de la o mână ! Chiar dacă schiezi bine tot mai cazi !

A fost pasionat de tenisul de câmp. La Cambridge a jucat fotbal în echipa universității pe post de centru înaintaș. Este unul din susținătorii echipei de fotbal Universitatea Cluj ! De asemenea, a practicat călăria. Făcându-și armata la școala de ofițeri de rezervă de artilerie de la Craiova, își petrecea mult timp la manejul școlii. A continuat la Londra, unde își rezerva în fiecare duminică dimineața cel puțin o oră pentru călărie.

Un bunic amuzant

Aceasta este părerea lui Alexandru, nepotul său, părere pe care el o spune tuturor. Are șapte ani și este fiul lui Indrei Rațiu și al Ioanei, fiica renumitului dirijor George Georgescu. Celălalt fiu, Nicolae Rațiu, nu are copii. Alexandru vorbește perfect engleza și franceza, iar acum învață și românește. Dl Ion Rațiu ține foarte mult ca nepotul său să vorbească perfect românește și este hotărât să lase în testament o condiție în acest sens ! Dl. Rațiu este în relații excelente cu nepoțelul său și regretă că în acești trei ani l-a văzut destul de puțin, mai mult de Crăciun, când se strânge toată familia Rațiu în Elveția !

Doamna Elisabeth Rațiu a îndrăgit România

A îndrăgit-o foarte mult, spune dl Rațiu, încă de pe vremea când dânsul — neputând intra în România, dna Rațiu venea în România pentru a se ocupa, a-i ajuta rudele rămase aici. „Și acum ea face cât poate de mult pentru România și într-adevăr, are o dragoste autentică ! A înființat FUNDAȚIA RAȚIU — **pentru ajutorarea copiilor și tinerilor bolnavi de leucemie din România**, care își propune în primul rând înființarea primei unități de transplant de măduvă osoasă în România. Sunt foarte fericit și mândru că a reușit s-o facă !".

Dna Rațiu se simte bine în România, cu toate că viața nu-i ușoară pentru dânsa aici ! Nu are rude, prieteni, aici și de aceea mai face naveta pe ruta București — Londra.

„Mi s-a împlinit visul vieții !"

„Înainte de 1989, în fiecare seară rosteam o mică rugăciune : dă Doamne să pot să mă întorc în Țara mea ! Ajută-mă Doamne să pot să-mi servesc poporul meu ! Cu toate necazurile, problemele pe care încă le mai am, VISUL VIEȚII MELE S-A-MPLINIT ! Eu nu mai pot să fiu dezamăgit ! Mi-a dat Dumnezeu mai mult decât visam, având în vedere că am fost ales deputat de Cluj și că sunt vicepreședinte al Camerei Deputaților ! În plus, am candidat și la Președinția țării, ceea ce a fost o mare onoare pentru mine !".

Un foarte bun dansator

Cel puțin, așa îl laudă doamnele, care știu ele ce știu, precum și cei care-l văd dansând. Dintotdeauna i-a făcut mare plăcere să danseze, mai ales valsurile vieneze ! Se descurcă foarte bine și cu ritmurile noi, dar nu prea dansează pe ele pentru că „dansezi totuși, singur !"

Pagini realizate de
MARIAN GHIȚEANU
Fotografii de
FLORIN IONIȚĂ

Ceea ce nu știm și încă nu s-a spus

Adevărații eroi ai Revoluției din Decembrie, încredințează revistei noastre o parte din misterele sângeroaselor evenimente

Interlocutorii noștri sunt membrii Asociației „Clubul TV 22" aflat pe Calea Floreasca nr. 165. Și-au amintit : dl Teodor Holban, proiectant principal, președintele Clubului, dl Niculae Ștefan Soucup, tehnician principal, prim-vicepreședinte al Clubului, dna Silvia Dumitrescu, secretara Clubului, dna Ana Ionescu, pensionară și dnii : Ioan Tudor Dinuță, Gheorghe Pelmuș, A.K., George Florentin Haralamb, Aurelian Vasilescu, lucrători ai Televiziunii și membri ai aceleiași Asociații.

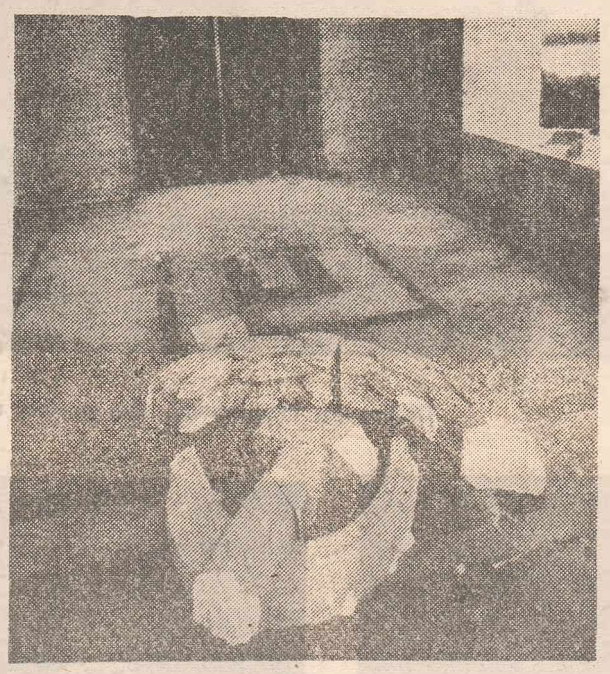

- Televiziunea Română a fost cheia Revoluției.
- Armata s-a subordonat, în totalitate, civililor.
- Teroriștii au existat aievea, împușcând și înjunghiind pe la spate.
- 83 morți/kmp reprezintă densitatea maximă de eroi-martiri de pe întreg teritoriul țării.

Am interceptat toate mesajele M.I.

A. K. :

„Lucrez de douăzeci de ani în serviciul „contrainformații" militare al Televiziunii. În „subordinea" mea se află radiocomunicațiile instituției noastre. Din 21 noaptea, împreună cu echipa mea, cu totul în afara obligațiilor de serviciu, am executat o investigație radio în toate benzile de frecvență alocate comunicațiilor. Evident, aparatura noastră nu este specializată pentru ascultare, dar putem, în caz de nevoie, executa chiar și semigoniometrări. Avem pretenția că, atunci, am supravegheat comunicațiile la nivelul întregii Capitale. Am „prins" 7—8 posturi pe frecvențe ale M.I., natura mesajelor pe care le-am înregistrat diferențiindu-se funcție de „momentele" Revoluției. Astfel, până la decolarea celor doi, se aflau infiltrați „pioni" în masa de demonstranți, în toate intersecțiile, în toate piețele, pe parcursul traseelor și coloanelor. Cei din teren aveau un devotament excesiv, dând indicații precise câți sunt, ce strigă, ce fac. Am interceptat circa o sută de astfel de pioni situați, după cum ne-am dat seama, în zonele : Pipera, Calea Griviței, Podul Constanța până la Gara de Nord. După fuga dictatorilor, s-a transmis un mesaj general și toate legăturile s-au întrerupt brusc. Reluarea acestora, cu o pondere foarte mare, s-a petrecut la începutul violentului atac din noaptea de 22 efectuat asupra T.V. Atunci, m-am dus la Petre Roman cu toate mesajele. El a dat un telefon... Din acea clipă, postul meu a devenit extrem de important pentru culegerea informațiilor din acest război electronic. Ajutați de doi ofițeri ai fostei Direcții a V-a, am putut decodifica mesajele ulterioare. Armata, țin să precizez, nu avea în dotare mijloace de comunicații radio. Ordinele se dădeau prin megafoane. Adeseori, comunicațiile erau bruiate dintr-o casă de pe strada Grigore Mora. Am surprins desfășurarea măcelului de la Otopeni. Mesajele recepționate au fost, atunci, înregistrate și predate punct cu punct : „Briza, briza, către toate brizele ; toți comandanții de unități luați armele din dotare și echipamentele speciale spre elicoptere și ocupați dispozitivele din plan". Și am mai văzut ceva... În noaptea de 23, pe la ora unu, am observat sute de „combinezoane negre" ieșind din gura metroului și răspândindu-se rapid, precum furnicile. Am înțeles că atacurile asupra noastră nu porneau brusc, ci veneau, valuri-valuri, dinspre Universitate, Piața Romană, Piața Dorobanților. Până pe data de 5 ianuarie nu ne-am părăsit postul. Când apele s-au mai liniștit, am primit ordinul de a șterge toate benzile și indicația de a nu da interviuri".

Eu gustam din mâncarea ce se zvonea că ar fi otrăvită

Dna Ana Ionescu a fost supranumită „mama Ana"

„...m-am gândit cum aș putea fi și eu acolo, utilă, și mi-am dat, deodată, seama că cei din T.V., cu siguranță, suferă de foame. Într-o clipă m-am hotărât. Am plecat acasă, am golit frigiderul și am „alergat" înapoi. Am reușit să pătrund înăuntru și chiar mi s-a „repartizat" o cămăruță de 2/2 metri, unde am „organizat" cămara. Treceam cu mâncarea prin curtea Televiziunii spre amărâții de soldați de pe TAB-uri, circulam permanent însoțită de un soldat, pe culoare, între studiouri, la secretariat și oriunde era nevoie de mama Ana. Cum am făcut rost de mâncare ? La început, mi-am mobilizat soțul. Deja eram cunoscuți : „Dacia brek verde nr. 15 B 3618 aduce mâncare la Televiziune": Ne „aprovizionăm" de la „30 Decembrie" unde soțul meu lucra ca medic veterinar. Eu gustam toată mâncarea, mai ales când circulau zvonurile că ar fi otrăvită. Știu că pare banal acum, dar multe WC-uri am mai spălat în acele zile de coșmar. Să știți că focurile sporadice au continuat chiar și după execuția dictatorilor. De exemplu, în noaptea Anului nou, am aprins o lumânare și am înfipt-o într-o pâine. Imediat, mi-a șuierat un glonte la nivelul capului... Soldații din prima linie erau copii, recruți „proaspeți", absolut neinstruiți, disperați și îngroziți. Noi, civilii, am avut mereu grijă de ei și acest lucru este, acum, minimalizat și batjocorit".

S-a tras în noi de pe culoare și chiar din mijlocul grupului nostru

Dna Silvia Dumitrescu :

„Am făcut parte din secretariatul pentru formularea și verificarea știrilor, împreună cu : Dănuț Dobrescu, Nelu Țacu, Istrate Vera Metaxia, Florea Eugenia, Popescu Cristina și Gigi Mărgineanu. Mai târziu ni s-au alăturat Nicu Popa și Cătălin Gram. Verificam informațiile de natură militară, nu luam în considerație informațiile anonime. Le verificam cerând numele, adresa, numărul de telefon, iar apoi le transmiteam la Comandamentul de la etajul 11. Astfel, din 23 nu au mai apărut pe post știri alarmante. Am ținut permanent legătura cu I.C.A.B., Crucea Roșie, Palatul Victoria și Leagănele de copii căci cererile de înfieri curgeau. Am avut și „misiunea" de a-i verifica pe cei despre care se spunea că sunt securiști atrăgându-ne „simpatia" și „recunoștința" lor, efecte pe care le suportăm și astăzi. Nu exista somn, oboseală sau foame. Ce „ciudățenii" s-au întâmplat ? Multe. Mereu eram șicanați de întreruperea legăturilor telefonice. Apoi, s-a tras în noi de pe culoare, din mijlocul grupului nostru, deși nimeni dintre noi nu era, teoretic, înarmat. Ultimii trei am părăsit Televiziunea pe 15 ianuarie.

Am o întrebare pentru dl. gen. Tudor : în dimineața zilei de 23, pe la orele 8,30—9, când tocmai încetase atacul dinspre vilele de pe strada Pangratti, de ce a ordonat alinierea trupelor în curte, de ce le-a organizat în dispozitiv, de ce, în gura mare, le spunea ce și cum au de făcut, cum și de unde să ia muniție ? Știa, oare, că nu se va mai trage ? De unde ? Dacă nu știa, atunci de ce a riscat viața acelor oameni ?"

Virgil Măgureanu nu recunoaște că ar fi fost prezent în Televiziune

Dl. Niculae Ștefan Soucup :

„M-am înrolat în Gărzile Patriotice uitând de ani, de frică, de toate... La început, ne-au înarmat cu lopeți „Linemann" și ne-au pus să păzim rafturile cu șampanie de pe bulevardul Lacul Tei. Văzând că se îngroașă gluma și că se trage asupra noastră cu AG-ul, comandantul ne-a retras lopețile și ne-a dat arme AKM și trei cutii de cartușe. Astfel dotat, am pornit-o către Televiziune, din proprie inițiativă. Drumul nu a fost deloc ușor, și, la Piața Dorobanților, am priceput că se trage puternic în noi, că există interesul de a nu ajunge întăriri la Televiziune. Sub gloanțe, ne-am amintit de armată, și ne deplasam numai cu salt înainte și culcat, adăpostit.. Am avut noroc... Totul se întâmpla pe 22, după ora 21. În Piața Dorobanților, am capturat o „figură" : avea un AKM, multă muniție, câteva legitimații, o legătură cu chei multiple, brunet, brunet. Am aflat că era criminalul Briceag, condamnat pentru omoruri... Din 27 câți am fost în pluton am ajuns numai 22. M-am postat la poarta Dorobanți unde făceam dispozitiv cu doi locotenenți-majori, unul de la Regimentul 1 Mecanizate (condus de gen. Oană) și celălalt din „construcții". Aveam în frontul nostru cele cinci vile de pe Pangratti. Practic, se trăgea de peste tot, cu tot felul de arme. Micul nostru adevăr a fost că eram atacați și ne apăram cât ne ducea pe noi, capul și am reușit să nu ne împușcăm între noi, dejucând anumite planuri. În curte, am remarcat canalizările supradimensionate, gurile imense de ventilație ce permiteau supravegherea completă a clădirii. Cu aceste observații m-am prezentat la gen. Tudor care nu m-a băgat în seamă, dar era acolo un civil, într-un fotoliu, care nota tot... Civilul era Virgil Măgureanu ! S-a zvonit, apoi, că trag în noi parașutiștii M.Ap.N. Noi nu puteam comunica radio. Ideea era să ne încăierăm între noi"! Dl gen. Tudor nu asculta nimic, nu organiza nimic. Pentru că l-am supărat așa de tare, gen. Tudor a ordonat plecarea ultimilor 14 civili din T.V. în după amiaza zilei de 25. Mi-am dat seama că am fost folosiți, dar nu așa cum au vrut ei. După părerea mea, puterea s-a stabilit la Televiziune și era așa o năvală că am avut, deodată, revelația că rolul nostru se încheiase. Acum, venea rândul... celorlalți".

Sergiu Nicolaescu voia să-i telefoneze lui Stănculescu

Dl Ioan Tudor Dinuță :

„Trebuie să înțelegeți ce fel de citadelă era Televiziunea.

Pe 22 am ajuns la serviciu după ce primul grup de revoluționari cu : Holban, Caramitru, Dinescu intraseră. Puțin mai târziu, a apărut și Sergiu Nicolaescu care striga înnebunit, pe culoare, că vrea să vorbească cu Stănculescu. Sosise și Teoctist care luase un cap în gură și, de abia, fusese spălat. Cel mai mult ne-a „încurajat" Lupoi, singurul înarmat care ne spunea, mereu, că vom fi măcelăriți, că ăștia sunt foarte tari".

Subofițerul Florin Fărcășanu împiedică un măce

Dl. Teodor Holban :

„Pe 22, la prânz, ne-am întâlnit cu Caramitru ce venea dinspre Dorobanți utilizând, din plin, un reportofon. L-am convins să ne însoțească la Televiziune. Voiam doar să-l întrebăm pe Ceaușescu de ce a pus să tragă în popor. Când am ajuns, soldații erau retrași pe aliniamentul clădirii cu armele pe umăr. Un subofițer al trupelor de pază și securitate, Fărcășanu Florin, ne-a deschis bariera. Din acel moment, am intrat toți.. Simultan s-a intrat și prin strada Pangratti. Eu am decis să pătrundem în clădire. Brateș, ce avea aprobarea directorului Petre Constantin, ne-a condus. Din prima clipă, salariații televiziunii și militarii au fraternizat cu civilii „ocupanți". Aparatura era caldă și s-a efectuat prin transmisie la care am participat toți cei 31. Televiziunea a fost cheia Revoluției. Când am aflat că Ceaușescu a fugit, am înțeles că trebuie să ne pregătim de luptă. Armata a sosit foarte târziu. Meritul gen. Carp este că a retras oamenii în cazărmi. Lupoi este cel care a strigat „Armata e cu noi". La ora 18 au sosit parașutiștii de la Boteni. Ei erau înarmați, trebuiau să sosească aerian și să masacreze demonstranții din Piața Palatului. Este meritul col. Suciu care, văzând ce se întâmplă, nu a executat ordinul. Ar fi izbucnit război civil. La un moment dat, s-a zvonit că trupele de mecanizate voiau să masacreze trupele de parașutiști. Trăgeam ca nebunii unii în alții. Subofițerul Florin Fărcășanu este cel ce a reușit să oprească măcelul. În altă ordine de idei, Nicolaescu și Mihai Buior-Sion au propus aducerea lui Iliescu".

Cei șapte parașutiști au fost împușcați din subsolul Televiziunii

Dl. Gheorghe Pelmuș :

„Un lucru, doar. În noaptea de 23 spre 24, era consemnul : „trageți în tot ce mișcă!". Deci, teoretic, nu avea nimeni voie să se deplaseze. Totuși, în acea noapte au fost împușcați, din subsolul Televiziunii, cei 7 parașutiști aflați în curte. Știm cine sunt vinovații și așteptăm pedepsirea lor".

BRANDUȘA NICOLAE

CHRIS ISAAK - UN VIITOR ACTOR?

Mai mult ca sigur, noul său album botezat „San Francisco Days", este una din achiziţiile voastre preferate, dacă nu chiar loc de depozitare sub pernă... Acest Elvis Presley al anilor '90 are desigur o biografie. Sunteţi curioşi ?

Născut în 1956, la Stockton, lângă San Francisco, dintr-o mamă de origine italiană şi un tată texan, manevrant de elevator într-o fabrică de carton, Chris Isaak e ultimul născut din cei trei băieţi ai familiei.

Studiile şi le efectuează în Japonia, graţie unei burse pe care o primeşte la împlinirea vârstei de 18 ani. Şi chiar dacă nu a reuşit să fie niciodată un elev strălucit, obţine diploma de engleză şi comunicaţie.

Chris Isaak avea să devină şi boxeur. A avut nasul rupt de 7 ori, refuzând chiar o intervenţie medicală în urma căreia cartilagiul nasului ar fi putut fi înlocuit cu o bucată de ureche. (S-o fi gândit că asta ar fi fost începutul unui şir de înlocuiri succesive şi, de unde oare ?)

Dacă Roy Orbison rămâne maestrul său absolut, discurile preferate ale lui Chris sunt „Sun Sessions" ale lui Elvis Presley înregistrate în 1954.

Apropo de Elvis Presley şi de Roy Orbison, cu care a comparat în mod regulat, ca şi cu Ricky Nelson, Chris Isaak se enervează, neezitând să curme brusc un interviu dacă jurnalistul aduce vorba despre asta. Şi totuşi, personajul nostru circulă cu un Chevy model 1964, ascultă vechile sale discuri dragi la un juke-box şi în mod deliberat oferă noului său album un parfum foarte tipic fifties.

Muzicienii care îl acompaniază azi sunt aceiaşi recrutaţi de Chris Isaak în perioada când îşi încerca norocul în muzică în San Francisco. Cântăreţul i-a rămas, de asemenea, fidel producătorului, managerului şi totodată descoperitorului său Erik Jacobsen, care stă, în aceeaşi măsură, la baza succesului celor numiţi The Lovin' Spoonful, unul dintre cele mai populare grupuri din Statele Unite la începutul anilor '60.

În cursul precedentului său turneu, Chris a primit în timpul unui concert la Los Angeles, vizita lui Bruce Springsteen, dar şi a Madonnei, a lui Mickey Rourke, Sean Penn şi Sylvester Stallone. Evident, nu se ştie dacă toată această lume bună a plătit pentru a asista la concert.

Chris Isaak a semnat cu Wicked Game o prezenţă pe banda originală a filmului Sailor Et Lula, film care, în 1990, a primit Palme d'Or la festivalul de la Cannes şi graţie căruia s-a făcut cunoscut publicului, care până în acel moment îl judeca cu uşoare rezerve.

Rezultatul : s-au vândut două milioane de exemplare ale albumului, un album compilaţie surprinzând marile momente ale carierei sale prin extrase de pe Silverstone ('85), Chris Isaak ('87) şi Heart Shaped World ('89), primele sale 3 albume.

Wicked Game a fost de asemenea utilizat pentru ilustrarea mai multor spoturi publicitare ale unei companii franceze de promotion pentru produse lactate.

Jean-Baptiste Mondino, care a muncit strălucit pentru Madonna şi Vanessa Paradis, a realizat unul din video-clipurile lui Chris Isaak — You Owe Me Some Kind Of Love cu un buget „modest" de 80.000 de dolari.

Următorii lui companioni în cinema sunt Bridget Fonda şi Keanu Regvas. Iar noi vom fi, poate, următorii spectatori !

FLASH - CONTACT

■■ **2 UNLIMITED**, mai desfăşurat Anita şi Ray, îşi programase o deplasare în

unie în Statele Unite pentru câteva zile de vacanţă binemeritate, ca şi pentru realizarea unui video clip. Însă ghinionul, nefiind programabil, a făcut ca un microb să afecteze corzile vocale ale domnişoarei. Rezultatul : Anita a devenit subit o fană, ceea ce a dus la anularea tuturor întâlnirilor prevăzute în calendar. Nelimitarea are şi ea o limită ! Noroc că albumul „No Limits" se vinde încă bine !

■■ În vara aceasta va apărea în SUA un lung metraj având ca subiect viaţa unei mamy rock'n roll **Tina Turner.** În legătură cu acest lucru, zâna zmeilor a declarat că preferă să nu vizioneze filmul căci a traversat de-a lungul anilor multe momente penibile şi nu vrea să le retrăiască privind imaginile pe ecran.

■■ Nu se poate afirma cu precizie dacă **Red Hot Chili Peppers** mai există sau nu la această oră ! Flea, basistul, suferă de oboseală cronică, ceea ce, având în vedere vârsta lui, îl obligă să facă un

repaos de un an întreg ! În ceea ce-l priveşte pe Arik Marshall, chitaristul a fost concediat de grup pentru a nu fi avut idei suficient de bune în timpul lucrului la albumul următor lui „Blood Sugar Sex Magik" (Inutilă deci speranţa de a avea activitate concertistică în '93 !)

■■ Se vorbeşte că la New York, **Patrick Bruel** care-şi pregăteşte noul album pentru sfârşitul lui septembrie, l-a întâlnit pe **Roch Voisine** în perimetrul unui studio de înregistrări. Nu se pune totuşi problema unei colaborări între cei doi idoli, cel puţin deocamdată. Ceea ce se ştie, însă, cu precizie şi e chiar mai demn de notat, este că însuşi **Bon Jovi** va scrie textele în limba lui Shakespeare pentru frumosul canadian ! Adică frumosul la frumos scrie !

■■ **Robert De Niro** i-a trimis un buchet de trandafiri top-modelului Naomi Campbell, fosta lui logodnică, în timp ce aceasta îşi acompania noul boyfriend Adam Clayton, basist la „U 2", în turneul grupului irlandez. Pe biletul care însoţea florile figurau aceste câteva cuvinte : „Îţi doresc multă fericire şi să nu crezi că sunt supărat pe tine în ciuda rupturii noastre". De Niro romantic ? Ar fi acesta un indiciu că da.

■■ După New York, **Reggie** s-a stabilit la Bruxelles. La începutul anilor cânta pentru Indeep, celebru pentru hitul Last Night A DJ Saved My Life. Reggie a fost de asemenea, vocea celui de-al doilea album Technotronic (două titluri memorabile : Move That Body şi Work). Astăzi, a găsit încrederea într-o carieră proprie şi ne testează cu un titlu stimulent şi apetistant „Hot Wonderful World". Parcă am auzit-o la Radio Contact, nu ?

Topuri — Radio Contact

– Ediţia 30 –

• TOP 30

1. TERENCE TRENT D'ARBY & DES'REE – Delicate
2. UB '40 – Can't Help Falling In Love
3. GABRIELLE – Dreams

• TOP SLOW & BLUES

1. LISA STANFIELD – In All The Right Places
2. ROBERT PLANT – 29 Palms
3. THE DINKY – Silent Cries

• TOP 5 — TOP MATINAL

1. USURA – Open Your Mind
2. DESIRELESS – Voyage Voyage
3. R.E.M. – The Sidewinder Sleeps Tonight

Pagină realizată de DCINA ENE

7 EXTRA

radio CONTACT FM 96,1 MHz

© Copyright Radio Contact România S.A. & 7 Extra — 1993

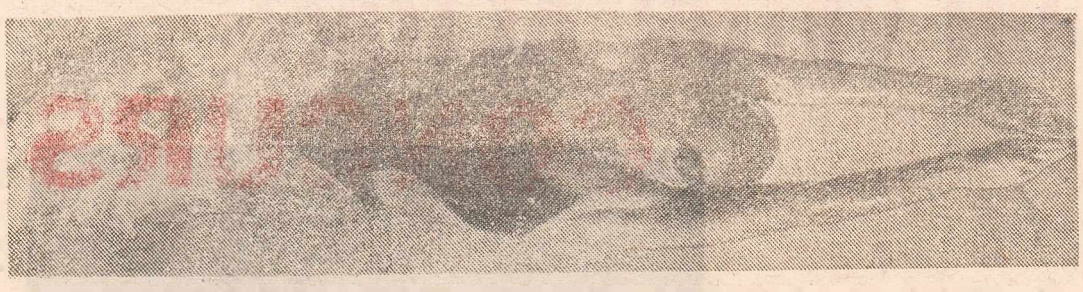

Speranțe la Sheffield

Cu câteva ore înainte de plecării delegației înotătorilor români la „europenele" de la Sheffield, întreceri aflate în plină desfășurare, am solicitat câteva opinii dlui **Dan Ionescu**, șeful delegației la această importantă competiție, secretarul general al F.R.N.: **„Nu avem o generație de excepție ca pe vremea Tamarei și a lui Noemi, dar plecăm la Sheffield cu gândul, într-adevăr mărturisit doar acum, în ultimul ceas, să ne întoarcem din Anglia cu fruntea sus. Nu mă întrebați de medalii. Nu mă întrebați de greutățile și costurile acestei deplasări în urma căreia s-ar putea să ne întoarcem acasă cu una-două medalii, port-drapelele delegației noastre fiind aceleași Beatrice Coadă și Luminița Dobrescu, două înotătoare bine situate în topurile europene și mondiale, mai mult decât atât, în stare, la probele la care vor lua parte, să încurce multe socoteli, ceea ce s-ar putea lăsa cu medalii și performanțe bune. După cum se observă, ca și în alți ani mergem în continuare pe mâna fetelor, dar din delegație, în nici un caz simbolic, fac parte și doi înotători, Răzvan Petcu și Marian Satnoianu. Ei doi ar fi surprizele, ca să nu mai amintesc și despre cele două junioare de clasă, Ioana Naghi și Ileana Buciu, luate la Sheffield pentru a câștiga experiență și pentru dorita apariție a surprizelor de care am amintit. Chit că nu avem de raportat nimic nimănui ca până în urmă cu patru ani, sperăm că ne vom situa acolo unde ne e locul. Mă gândesc la Beatrice, posesoare (încă) a patru medalii de argint de la precedenta ediție a „europenelor" de la Atena, cu mari șanse de a recidiva în probele de 400 m mixt, 400 m liber și 800 m liber, dar și la Luminița, aflată pe ultima turnantă a carierei, care va avea un cuvânt greu de spus la 200 m liber și chiar la 100 m liber. În rest mergem pe surprize și, nu se știe de unde va sări iepurele. S-au auzit destule voci, și au avut parțial dreptate, întrebând de ce nu a fost inclusă în lotul pentru „europene" Claudia Stănescu, campioana țării în probele procedeului spate, aflată de câteva luni în S.U.A., beneficiară a unei burse de studii în California. Date prea multe despre valoroasa noastră înotătoare nu prea am avut la dispoziție, și, în ciuda discuțiilor create, am optat pentru a nu face parte din lot, la acestea intervenind și cheltuielile imense pentru deplasarea „americancei" pe pământ englez. V-am spus să nu mă întrebați de medalii, dar, în condițiile foarte grele în care s-a desfășurat pregătirea, mai ales cea a înotătorilor din București... dacă ar apărea ar fi ceva. Nu mai avem generația din urmă cu un deceniu, dar suntem pe cale să reclădim o alta. Dorim ca rezultatele de la Sheffield să confirme afirmațiile mele de acum, de la scara avionului".** În rest, ce-am mai putea adăuga, decât că înotul rămâne — și ar trebui să fie valabil și pentru noi — a doua disciplină olimpică.

DAMIAN VOILAV ■

PARALELE—INEGALE

■ ■ **REFUGIU.** Se pare că echipa lui **Ionuț Lupescu**, Bayern Leverkusen, una dintre formațiile remarcate în ultima ediție a campionatului german de fotbal a devenit refugiul foștilor internaționali reveniți acasă de pe alte meleaguri. Astfel, după transferul lui **Bernd Schuster** de la Atletico Madrid, Bayern Leverkusen îl va înrola și pe **Andreas Brehme**, al cărui contract cu Zaragoza a expirat.

■ ■ **PRECAUȚIE.** Ciclistul american **Greg Lemond**, dublu câștigător al Turului Franței, dar al cărui sezon actual a fost complet ratat, datorită unei accidentări, este deosebit de grijuliu față de condițiile în care trăiește, într-o profesie care înseamnă continue deplasări dintr-o localitate în alta. Așa încât, în bagajele lui se află întotdeauna un aparat de aer condiționat. „Altfel, nu pot închide un ochi toată noaptea", a precizat Lemond.

■ ■ **EXPLICAȚIE.** Campionul olimpic la 400 m garduri, americanul **Kevin Young**, este posesorul unei diplome universitare în sociologie. „Mi-a plăcut întotdeauna să merg la școală", a declarat Kevin Young revistei Runner's World. „Dacă stăteam acasă, ai mei mă puneau toată ziua la treburile gospodărești"...

■ ■ **SONDAJ.** Un sondaj efectuat printre elevii de liceu din capitala Chinei, Beijing, s-a soldat cu un „clasament" interesant. Întrebați care este în opinia lor, cel mai mare om din lume (la figurat, bineînțeles), liceenii chinezi au situat pe primul loc, la egalitate, pe Ciu En-Lai, fost prim-ministru, și... pe **Michael Jordan**, celebrul baschetbalist american.

TEODORA OPREA ■

PESTE CÂTEVA ZILE, GALA GALELOR

• *Un meci pentru un milion*

Liga de Box Profesionistă din România se respectă. Își respectă, de-acum, tradiția de a asigura spectacole ce au garantat succesul de casă. După gala de la sfârșitul lunii aprilie, din nou Polivalenta bucureșteană va găzdui o gală. O gală de zile mari dacă ne gândim că printre meciurile ei se va disputa și cel dintre **Aurel Manole** (Box Club Alex Com București) și **Cristian Zamfir** (Metalul Plopeni), meci de o încărcătură deosebită, în joc fiind câștigarea, după decenii de pauză, a titlului la categoria super-ușoară.

Cei doi boxeri se pregătesc, au intrat pe ultima turnantă a pregătirilor, cea a punerii la punct a ultimelor detalii ce țin de pregătirea psihică, de tactica aleasă în primele runduri, în timp ce iubitorii nobilei arte (ce se vor afla cu siguranță în număr mare în tribunele Polivalentei) se pregătesc și ei încă de pe acum să asiste la o partidă de zile mari, așa cum ne-au obișnuit cei doi pugiliști încă de la meciurile semifinalelor categoriei. Argumentul principal pentru a aștepta o confruntare pe muchie de cuțit este dat și de faptul că cei doi boxeri, primul cu trei meciuri în picioare la **pro**, cel de-al doilea cu opt, sunt posesori a stiluri complet diferite. Aurel Manole e un cerebral, posesor al unor lovituri năpraznice, cu ambele brațe, Cristian Zamfir, un vulpoi al ringului, ce speculează orice greșeală a adversarului.

Deci, de așteptat un meci de zile mari, repetiția se impune de la sine, mai ales dacă nu am cunoaște și bursa pentru învingător — 1 milion — dar și aspirațiile celor doi tehnicieni din colțul ringului, **Constantin Foia**, respectiv **Raul Eremia**, doi tehnicieni și ei de clasă. Pe lângă această întâlnire, așteptată cu justificat interes, alte puncte de atracție ale galei programate vineri, 6 august, începând cu ora 17,30, ar mai fi revenirea în ring a rapidistului **Petrică Paraschiv**, care îl va întâlni pe durata a 6 runduri pe **Octavian Popa** din Brașov, semifinală a categoriei muscă, plus meciurile de la „pană", **Marian Stoica** (Box Club Alex Com) — **Sorin Ristea** (Metalul Plopeni), rivalitatea dintre cele două cluburi prelungindu-se și aici, la această categorie, iar la mijlocie mică : **Sava Melinte** va încrucișa mănușile, tot pe durata a 6 runduri, cu tulceanul **Cristian Velea**. Cântarul va avea loc cu o zi mai devreme la clubul Dacia din București, la acesta asistând însuși președintele Ligii Profesioniste, dl. Dragoș Ghețu. Arbitru în ring la meciul-meciurilor Aurel Manole — Cristian Zamfir va fi „titratul" Gheorghe Chivăr. Un meci pentru un milion, pentru centura de campion, pentru intrarea în Europa. 10 reprize de infern, vineri la Polivalentă...

NICK SANDRO ■

CONTRE-PIED

● Valuri, multe valuri a mai stârnit includerea în programul TV a partidei derby din prima etapă dintre **Dinamo** și **Steaua**. Când exista o convenție în sensul desemnării unor partide din campionatul autohton, convenție semnată între FRF și RALPS, s-a băgat și Dumitru Graur pe fir. Intenții lăudabile.

● Cu ocazia unui interviu acordat unui ziar bucureștean, președintele FRF se plânge pur și simplu că nu mai are timp să mai dea pe acasă. Îl credem și noi, mai naivi decât cel ce a consemnat acele rânduri, că doar, nu-i așa, munca l-a creat pe om. Dar, oricum, așteptăm Adunarea Generală, poate cu acel prilej se va sparge și hora (sau învârtita ?) președinților de club. Pentru că tot **Mircea Sandu** declara, să te strici de râs nu altceva, că a vorbit el cu un președinte de club și turul (mai mult nu garantăm) se va juca pe bune.

● Nu vi se pare că **PROGRESUL**, chiar sulemenită și în straie noi (sau tocmai de aceea) semăna cu defuncta **Victoria** ? Luați gradenele cât mai aveți timp !

● Fotbalul ca fotbalul, dar să te ții dispute între procuratorii ce au apărut ca după ploaie ciupercile. Încet, încet lupta se va deplasa pe alte terenuri, tot verzi. Eu unul țin cu **Ilie Dumitrescu** !

● Cântați și răscântați pentru un gol marcat undeva pe lângă Polul Nord, juniorii lui **Gigi Staicu** au făcut-o de oale mai spre continent, în Marea Britanie, unde nu au reușit să înscrie nici un gol. În rest, tăcere...

● Nu numai alb-negrul de circumstanță **Gabriel Răduță** a umblat cu alba-neagra, ademenit fiind să sugă de la două oi. Mai nou s-a descoperit că și vișinitului putred **Florin Constantinovici** i-ar fi plăcut să mai dea, între antrenamentele din Grant, și câte o fuguță până în Șos. Ștefan cel Mare. Ce ar mai urma ? Tăierea mieilor sau, în cel mai rău caz, sacrificarea lor pe altarul bunului simț. Măcar al bunului simț, pentru că dacă obraz nu e, șorici e !

OZONEL ■

Mai mare spaima !

Aoleo, ce spaimă am mai tras ! Păi bine, domn' **Silviu Dumitrescu**, nici din „Mende, 26 Iulie" (sic, cu majuscula !) nu ne lași. I-auzi titlu, de te bagă în răcori : „Romănce trecute prin infern". În text, transmis taman din Franța, alte nenorociri : „Numită și „cursa de legendă" sau „infernul", una dintre cele mai vestite curse ale genului". Mai aflăm că este vorba de un semimaraton (23,3 km) și că două amărâte de sportive românce au fost duse la acest supliciu, dar ele, cu șapte vieți în piepturile de aramă, nu numai că au terminat întrecerea, dar s-au și remarcat. Noi eram mulțumiți, după atâtea vești negre, să scape cu viață ! Apoi, uitându-ne mai atent, ne-am luat toate pietrele de pe rinichi. Probabil grozăviile de mai sus au fost inserate doar pentru o biată justificare a deplasării. Pentru că aflăm din același text că, pe de o parte, teribila cursă a avut și „multe momente inedite : un ospătar a alergat toată cursa cu o tavă, cu pahar și sticlă în mână" (n-am prea înțeles, totuși, cum făcea) și că a fost organizată de un club Spiridon, adică unul de jogging, știți dumneavoastră, alergarea aia de plăcere. Măi, moș Silviu, venerabile, de ce nu-ți vezi mata de pensie și încerci să aiurești lumea ? Al băgat groaza în familiile bietelor practicante de jogging cu „infernul" și alte alea, și când colo...

Porumboiu, să spui drept !

Încă o bombardea de șoc în fotbalul nostru : declarațiile „fulminante" (de fapt, dacă e să ne luăm după început, ghilimelele n-ar trebui să fie puse, apoi însă...) ale arbitrului Adrian Porumboiu, care a denunțat corupția. Dând chiar și un exemplu concret, cum că un conducător de la Progresul i-a dat, așa, ca un băiat bun, o cărămidă de bani. Trebușoara asta e teribil de interesantă. Mai întâi, că era o atenție, nu mită, doamne ferește, că banii n-au fost dați înainte, ci așa „ca cadou". Apoi, declarația se leagă de oarece statistici, relevate chiar de împricinat, după care, pe de o parte, rivalul Ion Crăciunescu a fost cel mai delicat arbitru român în meciuri oficiale peste hotare, și, pe de altă parte, anunțul că tot vâlceanul bătut la Hunedoara va fi promovat pentru turneul final al campionatului mondial de anul viitor. Mai spre zilele soarele noastre, A.P. s-a mai potolit, ba o revistă sugerează (și, îndeobște, e informată) că acuzatorul și-a retras acuzația. Acum, noi ce să credem ? că s-a schimbat modificarea ? Vom trăi (cu TVA cu tot) și vom afla...

Originalitate fără frontiere

Originalitatea românească n-are margini. După democrație, care e originală rău de tot, TVA-ul pe mărar (care cum se știe, se face la strung) iată că și în sport am devenit mai breji ; avem două competiții: Maratonul București '93 ediția a doua. E clar, vrem să-i depășim pe neisprăviții de la Boston, care n-au decât un maraton, anual, deci câte o ediție. Și mai sunt și alți conservatori, la New York, Londra, Paris și alte comune suburbane. De data asta, însă totul pleacă de la o confuzie voită. Iată, scrie unul Petru Eleș, altfel băiat bun și de viitor (colț cu Romană !) : „Re amintim contestatarilor că edițiile se numerotează în ordine crescătoare(aha, deci nu se există -1, -2 etc. — n.n.) funcție de organizator, nu de sponsori...". Ai dreptate puișor ! Edițiile de până acum ale „Maratonului București" au fost organizate, și nu sponsorizate (trebușoara asta a făcut-o, între altele, firma ACRO) de ziarul Tineretul liber. Dacă nu știi să citești, îți facem un desen. De fapt, el e gata făcut, afișele edițiilor cu pricina. Și vom ruga pe cine va să-ți silabisească „în organizarea ziarului Tineretul liber"...

ANTOLOGIE REBUS

1971

VORBE

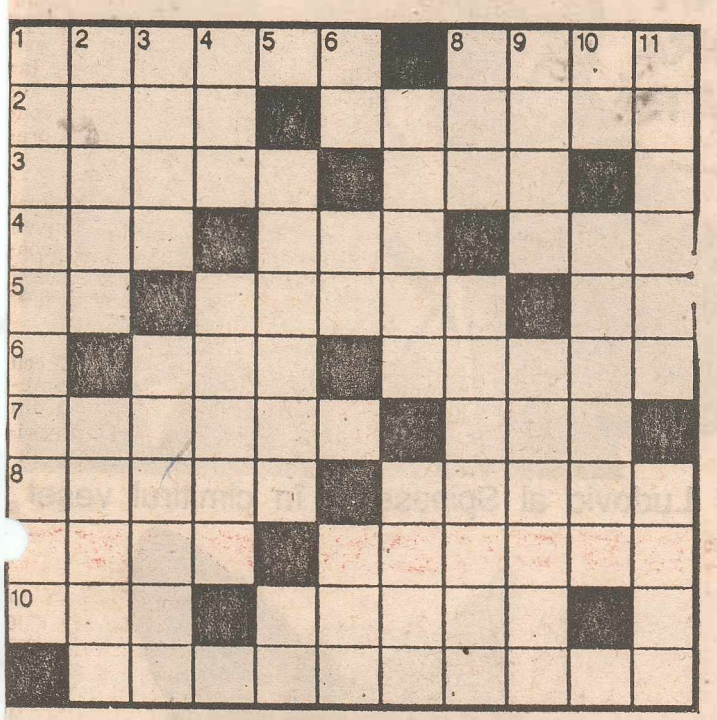

ORIZONTAL: 1) Moalele capului — Ia din viață ce-i frumos. 2) A ține la curent — Unul bun de dus. 3) Centru de lapte (pl.) — Stropit cu sudoarea frunții. 4) Sperietoare de păsări — Deseori! — Trase în... țeapă. 5) Inimă de fier! — În stil rond — Pică, cupă! 6) E ceva de speriat — Ori la trap, ori la galop. 7) Eros! — Grație lui. 8) Umblă cu dresuri — Bate la mașină. 9) Unitate de măsură — Înger și demon. 10) O zi din urmă! — Contraserviciu! 11) Ținut la rece.

VERTICAL: 1) Trase pe roată. 2) Concepție de joc — A colora... fără vopsele. 3) Abuz de încredere — Corespondent de presă. 4) Întoarcerea din... rai! — Carne tocată... la pachet. 5) O revărsare de ape — Strânsă în chingi. 6) Cere înapoi! — Arici! — Turn de apă. 7) Apariții rare (sg.) — Cu casa deschisă. 8) A umbla cu plugușorul — Plăci aglomerate. 9) Un fel de animale — Măsură de capacitate (pl.). 10) Spărgător de gheață — Zburător cu... negre plete. 11) E de față — A da din viață.

Dicționar: IZO

EUGEN GUJA

REPLICI

ORIZONTAL: 1) Pană de papagal — Plin de risc! 2) Acord muzical. 3) Remarcate prin absență — Luate la ochi. 4) Oameni foarte înțelegători — Mai marele cofetarilor. 5) Atac pe centru! — Scrisoare deschisă. 6) Model de vază — La liman! 7) Motoare pentru LĂSTUN (sg.) — Plin de sevă! 8) Individual compus — Foarte ușor... de mișcat. 9) Asociat la realizarea unei case — Borne kilometrice pe un drum cu sens unic — Ieșire din fire! 10) Merge ca la carte — Sus pe scena operei (fem.; pl.).

VERTICAL: 1) Prins într-o cursă întinsă. 2) Bătaie zdravănă — Apă gazoasă. 3) Moșteniri cu bucluc — Lotul lărgit al STELEI. 4) Stări de liniște. 5) Franjul de jos! — O zi pierdută. 6) Izvor de lapte în Tibet — A pregăti sculele pentru lucru. 7) A da afară de la Televiziune — Un strop dintr-o ploaie de foc. 8) Rezultatele nedorite ale unor operații nereușite. 9) Scos din circulație. 10) Oprit la frontieră — Depozit de seu.

MIHAI ZGUBEA

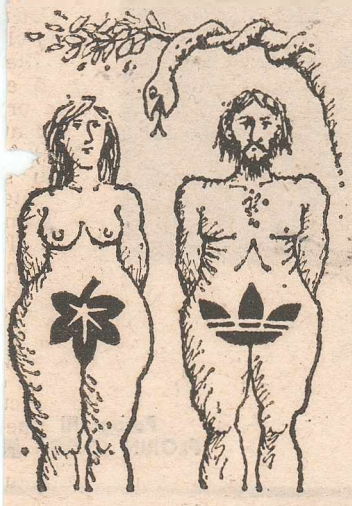

Dezlegările careurilor din nr. 30

Munții Apuseni: CUPTOR; DAMIS; OLO; COLINARĂ; DEAL; SAMOS; C; RIMETI; BAITA; U; ASEARĂ; VAR; M; MI; NUFERI; POLI; VA; I; AM; OTARII; RET; B; S; Z; FENERIS; ALUNI; UC; NEV; GORA; PRESACA; ARIESU; ABRUD.

Ce-o fi, o fi!: PIATA; PRAF; LOT; FOR; FE; AB; CAPITEL; TALAZ; MARI; GENIU; VAN; CINIC; FATA; H; TN; VIN; R; ICI; TUNET; CĂLDURI; IR; ALERGĂTORI.

CONCURS

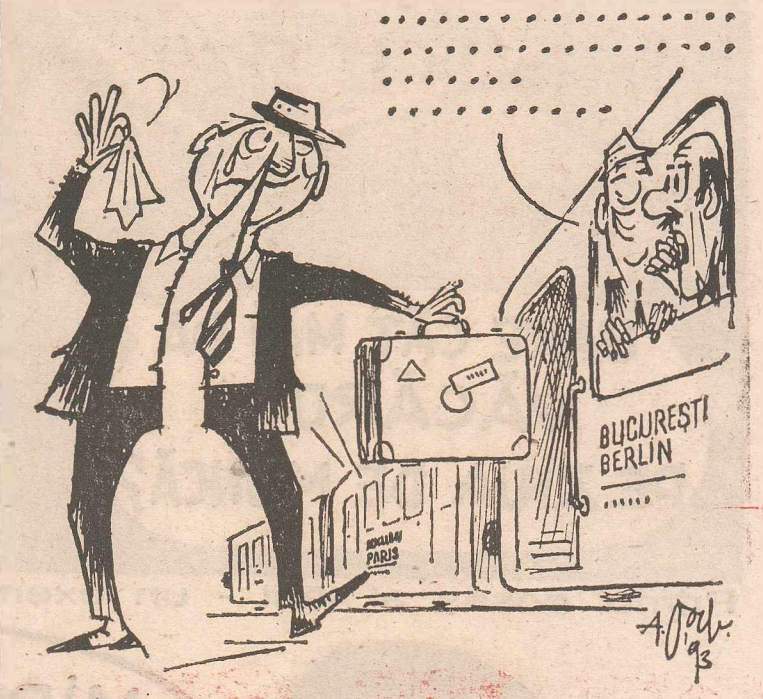

Cunoscutul caricaturist A. Poch invită cititorii să găsească desenului de mai sus explicația umoristică cea mai potrivită, identică sau chiar mai reușită decât cea pe care a imaginat-o el în spațiul mascat din colțul din dreapta sus. Redacția atribuie următoarele premii:

1. Premiul I — 15 000 lei, plus originalul desenului înrămat și cu dedicația autorului

2. Premiul II — 10 000 lei

3. Două mențiuni a câte 5 000 lei.

Așteptăm răspunsurile până la 11 august (data poștei). În numărul imediat următor încheierii concursului vom publica legendele reținute, numele câștigătorilor și, evident, explicația dată de creatorul desenului. Menționați pe plic „CONCURS".

APROAPE AMUZANTE

DICȚIONARUL MĂGĂRIILOR

Sub acest titlu a fost editată o lucrare cu totul inedită. La baza acesteia stă ideea că prostia este... nemuritoare. Autorii lui, Guy Bechtel și Jean Claude-Carrière, au strâns în 550 de pagini sumedenie de prostii spuse de-a lungul secolelor de felurite categorii de oameni. Interesant de arătat, că mulți dintre aceștia au fost persoane deosebit de inteligente și cultivate. Iată câteva sentințe infirmate de istorie.

Despre HONORE DE BALZAC:

— „O să sfârșească exact cum a început: cu o sută de volume scrise, dar pe care n-o să le citească nimeni...".
Saint-Beuve — „Portraits contemporains", 1 martie 1849.

— „Ce om ar fi fost acest Balzac dacă s-ar fi priceput să și scrie".
Gustave Flaubert — „Correspondance", decembrie 1862

Despre LUDWIG VAN BEETHOVEN:

— În «Simfonia a IX-a» văd cea mai nouă dovadă a faptului că lui Beethoven îi lipsește imaginația creatoare și simțul pentru frumos".
Ludwig Spocher — „Autobiografie", 1861.

Despre HECTOR BERLIOZ:

— „După părerea mea, ceea ce întreprinde domnul Berlioz nu face parte din ceea ce numim, din obișnuință, muzică..."

F.J. Fetis — „Biografia generală a muzicienilor", 1835 — 1844.

Despre PAUL CEZANNE:

— „Domnii Claude Monet și Cezanne, fericiți că pot expune, au prezentat — primul treizeci, celălalt, paisprezece pânze... Ele provoacă râsul și sunt sărmane... Trădează incapacitatea de a picta, incapacitatea compoziției și a coloritului. Copiii, jucându-se pe hârtie cu culori, o fac mai bine".

Roger Ballu — „Chroniques des arts", 14 aprilie 1877.

Despre ALBERT EINSTEIN:

— „Nu face altceva decât să repete; nimic altceva decât știință brută, falsă".
Prof. J.J. Le Roux — „Ouest-Eclair", 2 aprilie 1923.

ION MANTA

CÂND SONORUL ÎL INVENTĂM NOI!

Reluăm, la cererea cititorilor, o rubrică îndrăgită care apărea în revista REBUS

Primul cosaş al ţării - un exemplu viu.

Ludovic al Spiesselea în cimitirul vesel

Trei trandafiri se simt mai tare decât unul.

O soluţie pentru România Mare.

Nu întotdeauna cine se-aseamănă se-adună.

Fotografii de
FLORIN IONIȚĂ

COMBATEREA FORŢELOR OCULTE

Charles Curto este un tânăr francez, de origine braziliană, înzestrat cu puteri naturale de a combate undele malefice, ce pot schimba cursul vieţii unui om. El a studiat metodele practicate de unii şefi de triburi africane, precum şi de unele populaţii aflate în jungla braziliană, timp de aproape zece ani, învăţând modul de a acţiona, de la distanţă, prin combaterea influenţelor duşmănoase ale forţelor oculte ale acestora. Charles rezolvă cazuri fiind suficientă doar fotografia persoanei aflate sub influenţa undelor nefaste, iar pentru rezolvarea unor probleme mai complicate, el mai utilizează şi capacităţile sale de mediu şi radioestezist.

Cabinetul lui utilat modern este departe de ceea ce ne imaginăm că ar putea fi încăperea plină de mister a unui vrăjitor. Efectele magiei negre pot fi multiple. Afacerile încep să meargă prost, deşi măsurile luate sunt dintre cele mai bune. Soţia şi prietenii te părăsesc deodată, iar copiii îţi întorc spatele din senin. Sănătatea începe să şchiopăteze şi cu toate intervenţiile medicilor nu se poate stabili un diagnostic precis, urmând decesul. Şi astfel, dramele continuă fără o posibilitate de apărare. Curto este azi consultat de o mulţime de oameni, aflaţi în dificultate, veniţi din diverse colţuri ale lumii.

„Înzestrat din naştere cu anumite calităţi misterioase, declară Charles, am putut să mi le pun în valoare numai datorită unei munci îndelungate şi încordate. Sue Grenfield, din Leeds (Anglia), o tânără de 25 de ani, căsătorită, şi având un copil, era sigură că soţul ei avea o amantă care prin intermediul undelor malefice dorea să scape de această rivală „legitimă". De la o vreme, ameţeli inexplicabile o împiedicau să mai iasă din locuinţă, iar de câteva ori a fost găsită de vecini, leşinată în casă. Medicamentele şi tratamentul medical nu i-au adus nici o ameliorare, ba din contră boala misterioasă agravându-se pe zi ce trece. Auzind de Curto, a venit la el la Paris, care a reuşit să combată undele malefice trimise de rivală, prin intermediul unei persoane ce dispunea de asemenea puteri. Negustorului Pierre Martiner, din Lyon, de la o vreme toate afacerile îi mergeau prost. Nimic nu mai era ca înainte. De ce se apuca, praful se alegea. Bănuind că asupra lui acţionează undele malefice transmise de un concurent s-a prezentat la Charles Curto care a reuşit în scurt timp să redea afacerilor sale avântul comercial anterior.

A DIANU ■

PĂRINTELE MIHAI NEAMŢU, OMUL CARE VEDE PRIN OAMENI

• Ochii lui radiografiază organismul uman
• La „Sfântul" din Prilog a venit chiar şi sora lui Ceauşescu

În satul Prilog, din inima Ţării Oaşului, trăieşte în sihăstrie călugărul Mihai Neamţu, supranumit „omul care vede prin oameni". Este vorba de o fiinţă care posedă calităţi ieşite din comun. Le probează de ani de zile într-un anonimat caracteristic destinelor de excepţie. Prima dintre minunile lui Mihai Neamţu constă în depistarea rapidă a bolii sau a bolilor din organismul omului suferind. Printr-o atentă şi minuţioasă privire, prin analiza trăsăturilor feţei (căci „viaţa trupului se poate citi în oglinda chipului", afirmă el), în maximum 7—12 minute „ghiceşte" afecţiunea sau afecţiunile de care suferă „pacientul". În fond, afirmă călugărul din Prilog, medicii din vechime puneau adesea urechea în „coşul pieptului" şi detectau cu uşurinţă boala, fără stetoscop, totul după „foşnetul plămânilor", după „zbaterea" unui organ afectat şi aflat în pierdere de energie vitală etc. Ceva asemănător şi, totuşi, altceva se întâmplă în cazul lui Mihai Neamţu din Prilog. Cum este lesne de înţeles, comuna a devenit o adevărată Mecca. Printre pacienţi s-a numărat chiar una din surorile lui Nicolae Ceauşescu.

Mihai Neamţu nu numai că „citeşte bolile" trecătorului nostru trup, dar vindecă 7—8 boli grave ale veacului. Vindecă boli ale tubului digestiv şi ale ficatului; ale pielii şi ale osului; ale sângelui şi ale sistemului respirator. A vindecat şi câteva cazuri de cancer, care l-au făcut şi mai cunoscut. Verificând o listă de 75 de plante indicate într-o boală nemiloasă, am putut constata, împreună cu un specialist, că 11 dintre ele sunt antitumorale! Mihai Neamţu nu poate consulta mai mult de 15—20 de oameni pe zi. Apoi oboseşte şi puterile lui miraculoase slăbesc. Vom reveni cu o relatare amplă a acestui caz de excepţie.

Vrăjitoarea din Wall Street

Henriette Green, cunoscută sub numele de „Vrăjitoarea din Wall Street", a fost cea mai bogată femeie din Statele Unite ale Americii. Când a decedat a lăsat o avere imensă, de peste un miliard de dolari. Şi totuşi Hetty, nume sub care mai era cunoscută, a fost un caz patologic; suferind de o zgârcenie paranoică „viaţa ei a fost un adevărat chin. Miliardara umbla într-o rochie de postav negru, cu o broboadă pe cap, ambele zdrenţe, iar în picioare purta pantofi degradaţi în ultimul hal. Iarna pentru a se feri de frig, îşi căptuşea rochia pe dedesubt cu hârtii, iar picioarele şi le învelea în ziare vechi. S-a alimentat, perioade de lungi, cu biscuiţi de un dolar pachetul şi apă; fără zahăr, acest produs fiind peste putinţă de cumpărat cu mijloacele ei modeste". Din când în când îşi cumpăra câte o sută de grame de salam, tăiat în felioare, pe care-l consuma cu multă „economie", timp de o săptămână. Avea o casă superbă pe care o închiria, ea dormind prin căminele de bătrâni, patronate de Asistenţa

Publică, unde se înscria sub cele mai aiurite şi comice nume. În acest timp, banii moşteniţi de la o rudă îndepărtată, aproximativ un milion de dolari, se fructificau prin investiţii bine gândite, efectuate de avocatul ei, care pentru serviciile aduse nu a văzut toată viaţa lui nici un ban, cel puţin în mod oficial. Hetty a ştiut să ocolească sistematic fiscul, iar datoriile băneşti către acesta nu au fost plătite niciodată. A locuit la New York, Keadino, Boston, precum şi în alte oraşe mari, purtând mereu alte nume. De exemplu în localitatea Hoboken din statul New York, se numea Ellen Dewey. A fost însoţită mereu de un câine costeliv, mult mai flămând decât ea. Hrana şi-o mai procura din pieţe, culegând fructele şi legumele aruncate de zarzavagii sau scormonind lăzile de gunoi laolaltă cu câinii şi pisicile din cartier. „Vrăjitoarea" avea un fiu, Ned, de care nu s-a ocupat niciodată. Într-o zi acesta a suferit un accident de circulaţie, care i-a afectat destul de grav glezna. Un timp, Hetty s-a prefăcut că nu aude gemetele şi rugăminţile copilului, iar când în fine s-a îndurat să meargă la un chirurg, ea fiind îmbrăcată în zdrenţe pentru a-l impresiona şi aflând că acesta îi cere 15 dolari pentru a-l vindeca pe Ned, a fugit, părăsindu-şi copilul care o costa prea mult. Până la urmă piciorul copilului a trebuit să fie amputat. Într-o zi s-a înfuriat aşa de rău că i-a dispărut o bucăţică de unt, nu mai mare de 30 de grame, încât a făcut congestie cerebrală murind la scurt timp în vârstă de 81 de ani. Imensa avere a revenit fiului ei, Ned, care rămăsese schilod datorită unei mame denaturate şi bolnavă de zgârcenie. Ned a început o viaţă de lux, dispunând de o rentă anuală de peste trei milioane de dolari. Şi-a cumpărat vile, apartamente şi iahturi de milioane de dolari fără să reuşească să epuizeze vreodată averea moştenită de la „Vrăjitoarea din Wall Street". A început să facă şi colecţii cu obiecte ieşite din comun. De exemplu, a colecţionat oale de noapte „celebre", cu un anumit istoric, pe care bijutierii le împodobeau cu rubine şi diamante.

A DIANU ■

Cititorii noştri s-au obişnuit ca, din când în când, în paginile revistei noastre să fie prezentate ţări ale Comunităţii Europene.
E o iniţiativă de presă care a fost salutată de oameni politici, de cultură, de gazetari de la radio şi televiziune sau de la alte publicaţii.

Dar dacă este firesc să ne îndreptăm privirile spre zonele mai dezvoltate ale Europei, pentru a le cunoaşte mai bine şi pentru a învăţa din experienţa lor, la fel de normal este să aflăm ce se petrece în propria noastră ţară, în oraşele şi satele ei, care încearcă să se adapteze la un alt fel de existenţă, urmărind bunăstarea omului, împlinirea lui fără oprelişti.
De aceea, vom străbate pentru dumneavoastră judeţele României şi vă vom informa în legătură cu o parte din transformările prin care au trecut din decembrie '89 în cadrul paginilor pe care le intitulăm:

ROMÂNIA PENTRU EUROPA

ASTĂZI: ARAD

ŞI ÎN JUDEŢUL ARAD, LEGILE MULT AŞTEPTATE TREBUIE SĂ ÎNLOCUIASCĂ DOMNIA BUNULUI PLAC

Prea străveche vatră de Limbă Română, milenara cetate Arad stăruie în faţa vânturilor şi barbariilor, neclintită la margine de ţară românească. Nemărginite câmpii, dealuri mirifice şi munţi doldora cu aur, această „gură de rai" îndumnezeită de neînfricaţii daci liberi, meleagurile arădene şi zărăndene au fost râvnite de atâţia barbari, nomazi şi păgâni. Însă cum aceştia se pricepeau doar la jafuri, omoruri şi opresiune n-au putut să ne răpească şi cuvintele Limbii Române. De vreme ce aceste nestemate ale sufletului şi graiului românesc au dăinuit în faţa istoriei universale: ca cele mai vii dovezi ale naşterii şi continuităţii poporului român pe aceste prea mirifice „plaiuri de dor" !

Altminteri, pământurile judeţului Arad au ctitorit veritabile şi numeroase mărturisiri ale existenţei Neamului Românesc: începând cu acele „daco-romanii" inteligent aşezate la temelia fiinţei naţionale, apoi urmate de populatele Regnum medievalis, care s-au învigorat cu puternicele voievodate româneşti ale lui Glad şi Ahtum, cuprinse între Dunăre, Tisa, Someş, Crişul Alb şi Mureş. Dar mărturiile cele mai aproape de noi sunt cele din veacul trecut. Căci, urmaşi demni ai martirilor Horia, Cloşca şi Crişan, — marii revoluţionarii ardeleni şi bănăţeni de la 1848—1849 au luptat pentru libertatea gândului strămoşesc şi n-au îngăduit hoardelor imperiale „cezaro-crăieşti" să umilească cuvintele Limbii Române. Negreşit, trebuie să ne amintim că mereu trează a fost ideea supremă de independenţă naţională. Poate şi din cauza acestui crez, cea mai proaspătă şi vie este icoana „crăişorului munţilor" — Avram Iancu. Şi tot împotriva monstruosului Imperiu austro-ungar au luptat marii cărturari ai neamului: Petru Maior, Eftimie Murgu, Iacob Muresanu, George Barţiu, Ioan Raţiu, Vasile Goldiş, Octavian Goga, Valeriu Braniste, Sever Bocu, Vincenţiu Babeş, Ioan Lucaciu... De vreme ce cu toţii au ţinut treză ideea neatârnării neamului românesc. Sigur, trebuie să recunoaştem, că prima capitală spirituală a întregii fiinţe româneşti a fost cetatea Aradului. Căci înfăptuită pe sfânta Câmpie a Libertăţii de la Alba Iulia. Marea Unire a întregului suflet românesc constituie un ancestral simbol naţional mirtuit şi prin voinţa sufletului arădenilor, bănăţenilor şi zărăndenilor... Desigur, ei n-au mai permis nimănui

să le calce hotarele, de vreme ce aşa au fost întâmpinate armatele regale sârbeşti în anul 1919 sau hoardele horthiste în vara lui 1944. Da, mărturie în faţa Europei şi a lumii întregi au rămas luptele de la Arad, Sebiş, Păulis, Şiria, Buteni, Lipova, Pâncota, Gurahonţ, Hălmagiu...

Astăzi, mărturie vie în faţa istoriei stau tot oamenii. Faptele lor au vorbit întotdeauna răspicat. Astfel, în cele patru săptămâni de documentare în municipiul Arad, dar mai ales în satele şi comunele judeţului au întâmpinat pieptis tumultul vieţii de zi cu zi. Evantaiul chestiunilor „principale" ori „secundare" e variat şi copleşitor: privatizare, contracte neonorate, demisii, greve, proteste, corupţie, export, speranţe, investitori străini, valută, curent electric întrerupt... Aşadar, fostele fabrici şi uzine, devenite societăţi comerciale ale statului, au o viaţă bunişoară ori inexistentă. Concret: uzinele de vagoane ori de strunguri sunt falimentare; apoi, fabrici precum cele de încălţăminte, conserve ori de confecţii încearcă asocierea într-o societate comercială mixtă cu eventuali parteneri italieni, germani ori francezi. În fapt, în lunile iulie şi august majoritatea fabricilor şi uzinelor din Arad şi-au încetat procesul productiv, deoarece concediul de odihnă este executat în bloc. Normal, câteva firme au şi rezultate bune, firesc, locuri de muncă în care oamenii se înţeleg la fel ca într-o familie unită, iar dacă este nevoie aici se lucrează chiar sâmbăta şi duminica...

Şi că în acest răstimp, deci sub arcadele capricioase ale lui cuptor, pe ogoarele judeţului Arad a purces recoltatul orzului şi al grâului era cuviincios să acordăm atenţia cuvenită societăţilor agricole de stat şi particulare. Interlocutorii noştri au fost ţăranii, mecanizatorii, inginerii agronomi şi zootehnişti, medicii veterinari, dulgherii şi brutarii... Gândurile şi le exprimă mai ales seara ori dimineaţa, căci în puterea zilei lucrează şi n-au timp de vorbă, iar secerişul nu aşteaptă reverente. Cum recoltele de grâu şi orz au fost neaşteptate — bune şi foarte bune! bucuria lor e de-nţeles şi strălucirea ochilor de invidiat... Ei, se-nţelege, mai sunt unii oameni care aşteaptă să le cadă bucate nătăflete din cer.... dar cine mai crede astăzi în minuni ?! Şi, fără îndoială, problemele pământului şi ale ţăranilor sunt foarte grele şi numeroase. Legea fondului funciar este contestată. Acţionarii vor dreptul de proprietate şi nu doar o rentă derizorie oferită ca iluzorie clemenţă de către Ministerul Agriculturii. Este adevărat că sunt oameni nevolnici, care au pământ şi nu ştiu ce să facă cu el; iar alţii care nu au moştenit pământ, însă ar dori să lucreze, ba mai mult, posedă tractoare şi maşini agricole, dar sunt lipsiţi de obiectul muncii... Cu toţii aşteaptă ca Parlamentul României să voteze legi: cea destinată creditului agricol şi cea care să înlesnească arendarea pământului, chiar vânzarea unor terenuri.

Un semnal pentru MINISTERUL CULTURII:

ION SLAVICI NU ARE CASĂ MEMORIALĂ!

PRIVATIZAREA CONTRA CRONOMETRU LA S.C. „ALFAR" S.A. ARAD

Masă rotundă cu participarea domnilor: ing. Cornel Jucovan, director general; ing. Arsenie Horgoş, director tehnic; ing. Vasile Oprea, director comercial; ec. Alexandru Bejan, director financiar.

INGINER CORNEL JUCOVAN, director general

— Vreau să vă spun de la început că serele din Arad au o vechime de aproape 30 de ani. În prezent se numeşte Societatea Comercială „Alfar" SA. Sigur, şi noi avem greutăţi ca toate întreprinderile cu capital de stat. Neglijenţa din ultimii ani o resimţim din plin. Instalaţia de încălzire are o vechime depăşită. Iar noi trebuie să ne reorganizăm. Trebuie înzestrate toate fermele cu personal apt pentru înţelegerea stării economice actuale şi sensibil favorabile la îmbunătăţirea procesului productiv. Se cere dezvoltarea sistemului informaţional general şi perfecţionarea subsistemului de informatică bazat pe tehnica de calcul. Tot în prima etapă va trebui să dirijăm şi folosirea surselor financiare pentru acoperirea stărilor de urgenţă, se înţelege, cu prognoză de eficienţă viitoare, precum şi conservarea patrimoniului şi înlocuirea treptată a mijloacelor fixe. Ne-am gândit şi la soluţionarea problemelor interne de criză socială prin menţinerea unor relaţii bazate pe înţelegere şi colaborare cu liderii sindicali cât şi cu sindicatele.

— Astfel fiecare poate înţelege că acestea ar fi primele eşaloane ale privatizării. Întrucât studiul dumneavoastră este amplu v-am întreba ce urmează să întreprindeţi în a doua etapă?

— Desigur trebuie să continuăm procesul incipient de privatizare prin soluţia deja aleasă, adică de acordarea locaţiei pe gestiune pentru unele subunităţi de producţie şi servicii, folosindu-ne de chestionarul de opinie efectuat. Intenţionăm gruparea actualelor SRL — locatari în mod natural într-o asociaţie de tip holding cu autonomie de decizie şi rapiditate în execuţia propriilor hotărâri. Astfel, vom elimina umbrelele protectoare ale autorităţii tutelare. Se vor înlocui în acest fel capacităţile de performanţă modestă ale întreprinderii cu capital de stat prin randament superior interesat de proprietari.

— V-aţi gândit la atragerea capitalului străin ?

— Firește că da. Posibilitatea aducerii de capital străin în domeniul productiv precum şi în comercializarea produselor noastre ar constitui o garanţie pentru noi. Aşadar, vom încerca concentrarea capitalului la locatari. prin pârghii economice eficiente şi asigurarea creşterii proporţionale a preţului locaţiei prin stipulări contractuale care sunt foarte sigure surse de venituri pentru agentul economic administrativ al proprietăţii statului care se revarsă corespunzător şi în favoarea proprietarului de pământ.

— Cât de eficiente sunt aceste SRL-uri ?

— Vă răspund imediat. Deci, societatea cu răspundere limitată s-a dovedit în această perioadă ca agent economic cu o funcţionare relativă suplă, fiind totodată în economia mondială cea mai răspândită formă juridică printre întreprinderile mici şi mijlocii. Aceasta este direcţia înspre care tinde personalul actualei noastre societăţi. Pe care noi intenţionăm să o încurajăm şi să o sprijinim.

INGINER ARSENIE HORGOŞ, director tehnic.

— Ştiu, dle director tehnic, că la „Zilele Academice Timişoara", ediţia a III-a desfăşurate sub auspiciile Academiei Române, filiala Timişoara în zilele de 20—22 mai 1993 aţi prezentat lucrarea „Modernizarea serelor din Arad, modalitate sigură de supravieţuire şi dezvoltare în vederea tranziţiei spre economia de piaţă". V-am ruga să ne prezentaţi în detaliu scopul acestei lucrări. cât şi principalele elemente care stau la baza modernizării serelor dv. Promit să nu vă întrerup...

— Scopul lucrării a fost acela de a prezenta spre cunoaştere specialiştilor din diverse domenii de activitate, şi prin intermediul dv. unui număr cât mai mare de consumatori ai produselor de seră, problemele deosebite cu care ne confruntăm în acest sector important al horticulturii româneşti, care pe bună dreptate era numit „mecanica fină a agriculturii" şi de asemenea de a sensibiliza factorii de decizie asupra unor măsuri ce se impun a fi luate la un moment dat în sprijinul traversării în condiţii de supravieţuire şi apoi de dezvoltare a serelor în tranziţie spre economia de piaţă. Scopul în sine al acestei lucrări a fost acela de a analiza în amănunţime acele elemente de retehnologizare care se impun a fi luate în studiu şi care prin nota distinctă a fiecăruia dintre ele şi prin interdependenţa lor dau caracterul general de modernizare al serelor cu urmările benefice ale acestei acţiuni de modernizare.

Modernizarea — acest concept nou apărut în noile condiţii ale tranziţiei spre economia de piaţă în cazul serelor trebuie să se producă în două direcţii principale.

1. În domeniul tehnic, unde fiind o societate comercială cu un foarte mare grad de exploatare intensivă a mijloacelor fixe (construcţiile de sere ca atare, pământul etc.).

II. În domeniul organizatoric — ca societate comercială pe acţiuni are nevoie de relaţii structural-organizatorice noi pe baze economico-financiare impuse de tranziţia spre economia de piaţă. Mă voi referi în continuare la primul punct anume :

În domeniul tehnic (serele ca şi construcţie şi dotare sunt uzate din punct de vedere fizic şi moral), modernizarea fluxului tehnologic al producţiei de seră trebuie să aibă efect în două direcţii principale :

a) În direcţia reducerii costurilor materiale prin economisirea de energie de orice fel (serele fiind un mare consumator de energie tehnică, electrică etc.) a materiilor prime şi materialelor (îngrăşăminte chimice şi organice, apă industrială, substraturi nutriente, materiale feroase şi neferoase, sticlă etc.).

b) În direcţia ridicării nivelului cantitativ şi calitativ al producţiei printr-o dozare eficientă şi la timp a factorilor microclimatici şi fizici pentru satisfacerea nevoilor biologice ale plantelor de cultură.

Primii germeni ai modernizării au apărut odată cu apariţia primelor semne ale crizei energetice mondiale, din anii 1978—80 care şi-a făcut simţită prezenţa şi în România. Cantităţile de energie termică alocată serelor s-a redus simţitor, astfel că în anii 1985—86 se consuma cca 58 la sută faţă de perioada dinaintea anilor 78—80 şi cca 37 la sută în anii 1990—91 faţă de perioada dinaintea anilor 78—80. Preţul energiei termice a crescut în anul 1993 de 58,5 ori la apa fierbinte faţă de anul 1990 şi de 64,5 ori la abur faţă de acelaşi an în timp ce preţul de vânzare al legumelor de seră de ex. la tomate a crescut în acelaşi timp de numai 20 de ori. Reducerea de până la 1 3 din consumul iniţial de energie prevăzut în tehnologiile clasice de cultură practicate în serele din Olanda au condus evident la modificarea unor verigi tehnologice importante, primele sere din România fiind construite la Arad în colaborare cu firme de profil olandeze.

Aşadar în concepţia mea, modernizarea fluxului tehnologic al producţiei de seră cuprinde mai multe elemente pe care le voi enumera succint fără a intra în detaliu.

1. Adaptarea tehnologiilor clasice de producere a legumelor la noile condiţii de cultură, impusă de cotele de energie termică alocate şi de preţul acestei energii.

2. Contorizarea şi computerizarea consumului energetic al societăţii (energie termică, energie electrică, apa de irigat etc.)

3. Sistemul de irigare a culturilor de legume şi flori cu picătura.

4. Sisteme noi de cultură a legumelor şi florilor pe substraturi nutritive noi, altele decât solul serei.

5. Modalităţi noi de combatere fitopatologică a culturilor de legume şi flori în seră (combaterea integrată şi biologică).

6. Adaptări de elemente constructive noi la construcţiile de seră.

7. Asigurarea independenţei energetice prin construirea de microcentrale pentru producerea proprie de energie termică.

Acum m-aş referi la adaptarea tehnologiilor de cultură, foarte pe scurt, funcţie de consumul energetic (în perioada de iarnă) şi subliniez faptul că în această adaptare s-a ţinut cont şi de cerinţele de legume ale pieţii externe în anumite perioade ale anului, funcţie de oferta de marfă la un moment dat şi de preţul oferit. Nu voi intra în amănunte, dar se impune cu acuitate trecerea de urgenţă la această modernizare a serelor care în fapt la noi a şi început prin aplicarea primelor 3 puncte mai sus enumerate. în vederea obţinerii unor producţii mari şi de calitate comparabile cu ceea ce se realizează momentan pe plan mondial, în ideea de a face faţă concurenţei în domeniu. Dar pentru traducerea în practică a acestei acţiuni de modernizare care este vitală pentru societatea noastră, este absolută nevoie de o creditare cu dobânzi mici cu rambursare pe termen lung, în fapt, atât de necesară, firește, pe care o aşteptăm.

Inginer VASILE OPREA, director comercial

— Care este reţeaua dumneavoastră de desfacere ?

— Avem 34 de magazine în judeţele Arad, Timiş, Caraş-Severin, Cluj, Satu-Mare, Hunedoara şi Maramureş. Toate sunt deservite de peste 120 de vânzători, foarte mulţi cu experienţă îndelungată. Dintre aceste magazine 13 sunt cu locaţie de gestiune.

— Care este cifra de afaceri ?

— Deci pentru magazinele noastre, 17 la număr, cifra de afacere lunară este în jur a 40 de milioane lei, iar cele 17 magazine cu locaţie de gestiune ne achită societăţii noastre lunar 4 milioane lei. Deci în total 44 de milioane lunar intră în contul societăţii noastre.

— Ce produse desfaceţi ?

— În aceste unităţi oferim clienţilor noştri legume proaspete şi de calitate superioară produse în fermele noastre.

— Care sunt acestea ?

—Să le numim la început pe cele de sezon ; deci vara şi toamna tomatele şi castraveţii cornişor, salata verde şi gulioare, care se continuă şi iarna. Rămân pentru iarnă doar salata verde şi gulioarele, urmând ca în primăvară să oferim clienţilor noştri tomate timpurii, castraveţi de seră şi ardei graşi.

—Aţi uitat florile la urmă intenţionat ?

— Nu ! Noi producem garoafe, gerbera şi diverse plante de apartament care sunt foarte solicitate. Sigur, avem grijă ca aceste frumoase plante de apartament să le aranjăm în vase de ceramică aspectuoase pe care ni le oferă fabricile din Baia Mare şi Lugoj.

— Cum vă merg afacerile la export?

— De peste treizeci de ani Alfar exportă legume proaspete în mari ţări europene. Aş aminti la început partenerii tradiţionali. Germania, Austria, Cehia, Ungaria, iar în ultimul an şi Elveţia, care este o piaţă foarte pretenţioasă asupra calităţii legumelor.

— Să înţelegem că sunteţi specializaţi în exportul cu legume proaspete?

— Da. Astfel deţinem în cadrul societăţii noastre un compartiment de import-export. abilitat pentru operaţiunile specifice. În acest scop deţinem patru autocamioane frigorifice de 20 de tone fiecare, tip Scania, cu care transportăm legume în cel mai scurt timp la beneficiar.

— Ştiu că produceţi trufandale, de pildă, ciuperci.

— Aşa este. Cu randament sporit cultivăm tipul champignon ciuperci de cultură, care ne sunt foarte solicitate în magazinele noastre în toată ţara. Mult căutate, aceste ciuperci champignon sunt căutate şi de partenerii noştri externi, pentru faptul că noi le livrăm în stare proaspătă, conservate în cutii metalice, în recipient de plastic sau chiar în saramură.

— Cât sunteţi de cunoscuţi în Europa ?

— Vă răspund cu vorbele comercianţilor noştri de pe pieţele europene. Ei spun. când apar maşinile Scania cu legume proaspete de la Alfar din Arad cumpărătorii tăbărăsc în număr mare, iar vânzarea este sigură şi la preţuri foarte bune.

ECONOMIST ALEXANDRU BEJA, director financiar

— Societatea dv. are semne de întrebare de natură financiară ?

— Să revenim la zi. Se ştie că producţia agricolă nu era impozitată. Iar prin introducerea TVA suntem obligaţi să vindem produsele la un preţ majorat.

— Concret cum procedaţi ?

— La începutul fiecărui ciclu de producţie se face pe calculator un preţ prognozat, în care intră, pe lângă costurile prevăzute şi o marjă de profit. Odată cu introducerea TVA se adaugă obligatoriu 18 la sută la preţul meu de vânzare.

— Există şi efecte negative ?

— Da. În primul rând prin această majorare de preţ devenim mai puţin competitivi, raportat la producătorii particulari care nu suportă acest impozit. Dar trebuie să spunem că este o operaţiune financiară modernă. Se ştie că procentul TVA asupra produselor agricole din ţările de vest este pe jumătate. Lucru care la noi nu se aplică. Poate este necesar să amintesc că în aceste ţări de unde am copiat TVA-ul producţia agricolă este subvenţionată de către stat.

— Este posibilă o privatizare la Societatea dv ?

— După părerea mea doar prin Legea 58/1991 privind privatizarea ar fi un procedeu foarte bun. Şi spun aceasta pentru că în condiţiile în care guvernul actual ar dori să acorde facilităţi potenţialilor cumpărători, ei ar fi în special salariaţii noştri. Cota pentru prima rată ar trebui să fie mai mică iar durata de 6 ani este prea scurtă. La o primă analiză dă impresia că aceste facilităţi ar fi în detrimentul guvernului, dar nu este aşa. Căci menţinerea actualelor structuri duce la degradarea tehnologiei, scăderea producţiei şi se creează astfel probleme financiare. Personalul bun este nevoit să părăsească locul de muncă. Dacă nu vor avea discernământ acuma guvernanţii n-o să mai aibă ce privatiza, deoarece valoarea iniţială va scădea.

DL. SUBPREFECT AL JUDEŢULUI ARAD, TEODOR MARA, AFIRMĂ:

„LA ARAD, PRIMA CAPITALĂ SPIRITUALĂ A ÎNTREGIRII NEAMULUI ROMÂNESC, PROVERBUL CĂ OMUL SFINŢEŞTE LOCUL SE POTRIVEŞTE DE MINUNE"...

FIŞĂ BIOGRAFICĂ

– **TEODOR MARA** este născut la 13 decembrie 1952 în comuna **Sălciua,** judeţul Alba, fiu de ţărani. A absolvit **Liceul teoretic din Baia de Arieş** în anul 1971 ; apoi a urmat cursurile **Facultăţii de Drept economic administrativ Sibiu** (absolvită în 1978). În 1983 a urmat cursurile postuniversitare ale **Facultăţii de de Drept Bucureşti,** iar din mai 1993 este doctorand în drept la **Facultatea de Drept Cluj-Napoca.**

– Are un fiu student – Mara Theo-Cosmin (Facultatea de Drept „Vasile Goldiş" Arad).

– Este căsătorit din anul 1974, soţia Mara Lidia în funcţia de consilier juridic la Banca Comercială Română – Sucursala judeţeană Arad.

– Debut în poezie : 1972 **„Poarta inimii',** volum antologic ; în 1977 **„Independenţa Arc peste Timp",** volum antologic ; în 1992 „Oglinzile dimineţii", poeme.

– Colaborări la ziare şi reviste : poezie, eseuri, diverse articole.

– 15 ani vechime în specialitate, judecător la **Tribunalul judeţean Arad** până la numirea în actuala funcţie de subprefect.

● — E greu să fii subprefect ? dar ce înseamnă să fii subprefectul judeţului Arad ?!?

— Când vrei să faci ceva bun pentru o colectivitate de oameni, cunoscând posibilităţile reale şi atribuţiile pe care le ai, îndrăznesc să răspund că nu este greu; dar să fii subprefect al judeţului Arad nu este atât de uşor ! Şi în acest sens aş dori să vă dau câteva repere care să concretizeze ceea ce am afirmat : judeţul Arad, fiind la graniţa de vest a ţării, deci poartă de intrare în ţară, cu puncte vamale la : Nădlac, Turnu, Vărşand (rutiere) şi Curtici (pe CFR) are probleme deosebite ; este o zonă agricolă de importanţă naţională, industria s-a dezvoltat în aproape toate ramurile sale. În judeţ fiinţează peste 7 000 de societăţi comerciale din care cu capital de stat circa 300, care o parte iau drumul privatizării, celelalte fiind societăţi cu capital privat.

Dacă Aradul este al doilea oraş din ţară care s-a ridicat împotriva dictaturii comuniste, trebuie să spun că arădenii sunt oameni care se respectă şi doresc ca viaţa lor să se schimbe de la o zi la alta, sunt întreprinzători, hărnici, cu mult bun simţ, avem buni specialişti în agricultură, industrie, în instituţiile de stat ceea ce face pe de altă parte ca şi pretenţiile lor să fie deosebite.

Îmbinându-se armonios toate formele de relief, de la câmpie la munte, există în judeţ locuri turistice deosebit de atractive, staţiuni cu renume : Moneasa, Dezna, Lipova etc.; societăţile de turism oferă largi posibilităţi de concedii şi vacanţe prin hotelurile şi motelurile acestora cât şi prin alte unităţi de cazare.

Deci, în toate aceste domenii şi inclusiv în artă, cultură, învăţământ, sănătate, ocrotire socială subprefectul de Arad trebuie să se implice şi nu oricum, cum se spune să fie mereu pe baricade, adică la zi cu tot ceea ce se întâmplă, fără a fi neglijate, pe cât este posibil, obligaţiile familiale.

● — Care sunt gândurile bune şi cele rele ale oamenilor din acest inconfundabil Vest Românesc ?

— Da, aveţi dreptate „din acest inconfundabil Vest Românesc", deoarece, aici, proverbul că omul sfinţeşte locul se potriveşte de minune...

Gânduri bune sunt multe, dacă timpul ne dă răgazul aş pune în primul rând începerea lucrărilor la Catedrala ortodoxă, Zona liberă, Autostradă şi renovarea clădirilor monumentale construite în secolele trecute, apoi redresarea economiei, a societăţilor comerciale de tradiţie pentru economia judeţului şi a ţării: UTA, ASTRA — Vagoane, ARIS şi altele. Şi nu în ultimul rând, aş fi bucuros să depăşim aceste momente grele de tranziţie fără ca oamenii să simtă prea mult greutăţile acestei perioade. Să fim încrezători că se poate, dar numai prin muncă, ordine şi profesionalism, fără orgolii şi patimi, cu înţelegere şi toleranţă.

Gândurile rele se regăsesc în teama oamenilor, a bătrânilor, pensionarilor, a celor fără ajutor, în ziua de mâine. Creşterea preţurilor, reaua gospodărire a localităţilor, săvârşirea unui mare număr de infracţiuni, „înflorirea" bişniţei, inflaţia, ritmul scăzut în care unele societăţi comerciale încearcă să-şi recapete cadenţa, invidia şi răutatea oamenilor, corupţia etc.

● — Despre „mişcarea" pământului ce ne puteţi spune ?

— Această problemă nu numai pentru noi, cât şi pentru întreaga ţară este deosebit de grea. Dacă s-a realizat punerea în posesie în general, avem cazuri care îşi aşteaptă rezolvarea, acestea datorită tergiversării soluţionării litigiilor de către instanţe, a conflictelor dintre proprietarii privaţi, asociaţii particulare sau de stat. Sunt localităţi în care nu s-au eliberat titluri de proprietate, Pecica spre exemplu, altele care au finalizat acest lucru, exemplu Moneasa, iar ritmul eliberării pentru celelalte localităţi încă este nesatisfăcător, prea încet. Mai avem localităţi care nu au încă specialişti topografi, fapt penru care am solicitat sprijin organelor în drept a lua măsuri.

Au existat cazuri în care comisiile locale de aplicare a Legii nr. 18/1991, au revenit asupra hotărârilor luate, uneori la intervenţia primarilor, lucruri ce ne-au creat greutăţi la nivel judeţean, deoarece dispunem de puţini funcţionari şi a fost nevoie de descinderi la faţa locului de cercetări, timp, pentru a lămuri şi soluţiona sesizările cetăţenilor.

Dar cu toate acestea trebuie reţinut că suprafaţa cultivată la nivelul judeţului a fost mult mai mare decât în anii anteriori, lucru îmbucurător.

Pământul acum aparţine proprietarilor particulari în proporţie de aproape 90 la sută, aşa că interesul pentru efectuarea lucrărilor agricole în judeţul nostru este altul şi sperăm ca roadele anului 1993 să fie mulţumitoare, chiar dacă pe alocuri au fost şi unele calamităţi.

● — Catedrala ortodoxă se află în construcţie ?

— Da, proiectul este gata, se eliberează terenul , pentru a se trece la executarea fundaţiei. Sigur, mai avem nevoie de fonduri, însă sperăm ca toamna acestui an să însemne pentru

● — La Şiria există o realitate inacceptabilă, revoltătoare : Ioan Slavici nu are casă memorială !!! Revista „Flacăra" propune şi susţine fiinţarea unei Fundaţii „Ioan Slavici" la Şiria...

— Gândurile mele de mult se îndreaptă sublim pentru a reda culturii şi literaturii române : un loc îndreptăţit şi o casă memorială la Şiria care i se cuvin scriitorului Ioan Slavici. De altfel, faptul că revista „Flacăra" readuce în actualitate această „ştirbire" a istoriei literare ne bucură Sigur, va susţine şi prefectura alcătuirea unui comitet de iniţiativă din care vor face parte oameni care doresc ca pelerinii ce trec prin Şiria să-i poată aduce un pios omagiu scriitorului... Firește, apoi trebuie gândită şi durată o fundaţie „Ioan Slavici" la Şiria...

● — Acest mare clasic al literaturii române, conj deţeanul dv., a rostit memorabila frază : „Soarele pentru toţi românii de la Bucureşti răsare"! Aşadar, cum vede subprefectul de Arad, Teodor Mara, Bucureştiul de la Arad?

— Când Slavici a rostit fraza memorabilă, Marea Unire încă nu era înfăptuită şi de aceea scriitorul vedea în Bucureşti o capitală : întâi de toate spirituală, indiferent de vicisitudinile vremii, apoi reală prin lupta de veacuri a poporului pentru păstrarea limbii, obiceiurilor, teritoriului; în fapt, singura garanţie a unităţii naţionale a românilor.

Din acest punct de vedere şi pentru mine „soarele patriei" este o viabilă facere de minuni, care răsare de la Bucureşti..,

Bucureştiul a fost şi trebuie să rămână nu numai capitala spirituală, administrativă a românilor, dar şi că despre care s-a cam uitat de o bună acea conexiune universală româneasbucată de vreme, aceasta fiind o strictă necesitate, apropierea noastră din toate punctele de vedere, într-un anume loc binecuvântat de sorgintea noastră latină, casa noastră părinteasscă unde mai tragem la câte un răstimp de vreme în marea trecere...

● — Bineînţeles, nu se poate uita locul Marii Uniri, Alba-Iulia...

— Dincolo de aceste consideraţii despre Bucureşti aş vrea să vorbesc, la fel ca despre Arad, cu o mâhnire destul de mare, că încă nu este ceea ce trebuie să fie, că sunt multe de făcut chiar dacă au apărut vitrine noi şi alte câteva lucruri de suprafaţă. Nu este de ajuns, ne trebuie mai mult optimism, muncă, ordine, respect, bună înţelegere ; nu văicăreli, invidie, ură şi discordie... Iar partidele politice ar trebui să înţeleagă mai bine acest lucru...

● — Ce face sufletul poetului Teodor Mara ?

— Sufletul ? Ah ! Este oglinda poetului înrămată-n timp. Suferă şi se bucură deopotrivă, alături de cei din jur, n-are odihnă, este bântuit nu numai de gândurile lui ci şi ale altora...

N-are liniște, se zbate de la un poem la altul vindecând rănile vieţii şi dându-le oamenilor câte ceva din imensitatea şi bunătatea lui...

Sufletul poetului plânge şi cântă la margine de timp iubirea pentru a o veşnici, rămâne străpuns de vuietul brazilor şi mestecenilor, de mireasma florilor de salcâm din Apuseni, de cristalinul apelor, de ospăţul mirific al naturii şi se întoarce mereu în satul său natal...

Arad, 22 iulie 1993

PETRE NOVAC DOLÂNGĂ ■

RECUNOAȘTERE MONDIALĂ A S.C. „TRICOUL ROȘU" S.A. DIN ARAD

ASOCIAȚIA INTERNAȚIONALĂ A OAMENILOR DE AFACERI „BUSINESS INITIATIVE DIRECTIONS" a conferit prestigioasei firme românești „Tricoul roșu" din Arad trofeul: „ARCO EUROPA — ESTRELLA de ORO"

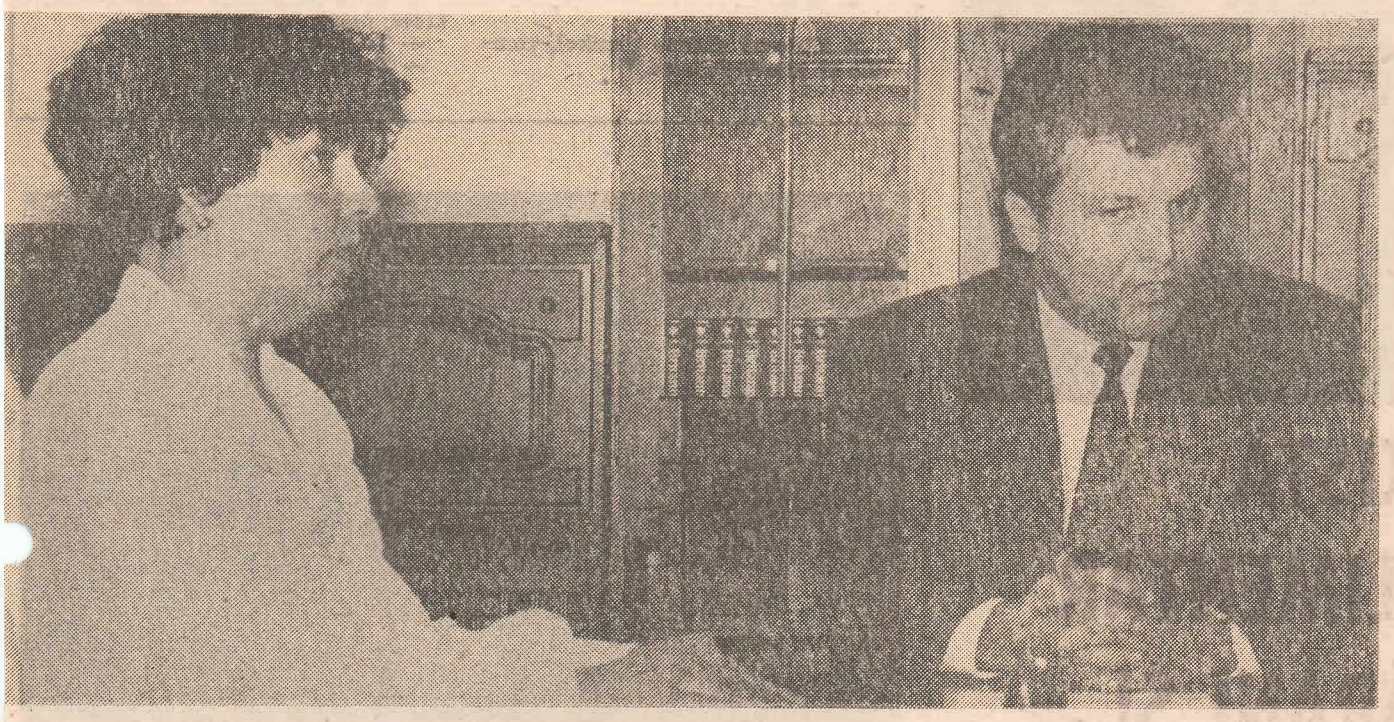

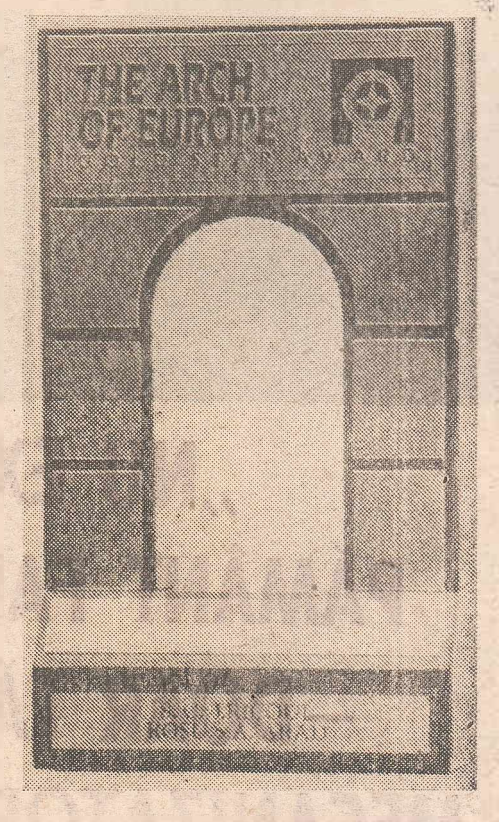

În primăvara acestui an, industria mânească de confecții s-a bucurat de inspirată recunoaștere internaționa- , de vreme ce Societatea comercială Tricoul roșu" S.A. din Arad a fost stinsă de către Asociația Internaționa- a Oamenilor de Afaceri „Business iative Direcțions" (B.I.D.) cu pres- iosul trofeu „Arco Europa — Estrel- de Oro" („Arcul Europei — Steaua de ur"). Festivitatea decernării acestui numit trofeu mondial a avut loc la adrid, iar din partea societății co- erciale arădene „Tricoul roșu" a par- ipat doamna economistă Dorina heorghiu, șefa serviciului export-des- cere. Acum, cu ocazia unui contract publicitate, avem posibilitatea unui g.

Prin urmare, doamnă Dorina heorghiu, cum a fost în Spania ?

— Contactul meu cu această țară la- nă a fost fermecător. Și am să vă spun ce ! Eu am studiat limba spaniolă n proprie inițiativă. Iar aceasta s-a întâmplat pe când eram studentă la niversitatea din Timișoara, în cadrul acultății de științe economice. La ab- lvirea facultății am fost repartizată Întreprinderea „Tricoul roșu" Arad. în acest an, în luna noiembrie, voi plini 18 ani de activitate în această nitate economică... Acum, vreau să vin și să vă spun că studiul limbii aniole m-a determinat să îndrăgesc arte mult și cultura spaniolă ; astfel, n citit multă literatură...

— Concret : ce s-a întâmplat la fes- vitatea de premiere ?

— Da, la Madrid a fost coplesitor. E- nimentul s-a derulat chiar în seara lei de 22 martie 1993. M-am trezit în- -o atmosferă de elită, pășind prin sa- anele renumitului Hotel „Husa Prin- sa". Aici, în imensa sală de ceremo- i, sub privirile oficialităților economi- din Madrid și ale unor reprezentanți la foarte cunoscute firme interna- onale de confecții. Societății comer- ale „Tricoul roșu" S.A. din Arad i a conferit râvnitul trofeu „Arco Eu- — Estrella de Oro" „Arcul Euro- și — Steaua de Aur") de către Asocia- a Internațională a Oamenilor de A- ceri „Business Inițiative Direcțions" .I.D.). Prima care a pus mâna pe ofeu am fost eu și vă închipuiți ce ucuroasă am fost...

— Cât este de cunoscută în lume firma dumneavoastră ?

— Avem beneficiari în țări precum : ermania, Italia, Anglia, Olanda, Bel- a, Franța... Vreau să se înțeleagă că prezent avem contracte cu aceste ri. Dar nu trebuie să uit a vă spune produsele firmei noastre, în cele trei ecenii de existență, au ajuns în țări din toate continentele Terrei. Până în foarte îndepărtatele Americi și chiar în Africa. O mare pierdere, însă, pentru noi a fost atunci când americanii ne-au retras clauza națiunii celei mai favorizate, măsură economică foarte aspră, care a făcut imposibil exportul nostru în această țară. Căci, astfel, taxele vamale au devenit prohibitive, procedeu foarte sever ce a forțat partenerii noștri americani să renunțe la produsele noastre. E simplu de înțeles, sper, de ce „Tricoul roșu" așteaptă cât mai repede decizia de acordare pentru România a clauzei americane... Și am să vă explic și de ce este așa de urgent pentru noi. Deci, avem o societate comercială cu peste 2.000 de salariați. Dispunem de o capacitate cu o producție fizică zilnică de 50.000 bucăți tricotaje. Așadar, în aceste condiții de înzestrare, numai prin comenzi mari, de serie lungă, reușim să fim absolut profitabili.

— În ce măsură v-a afectat ieșirea țării noastre din C.A.E.R. ?

— Foarte mult, deoarece 25% din producția anuală a întreprinderii noastre era destinată țărilor din această piață comercială din estul Europei. Așa că ne-am trezit și fără această piață importantă de desfacere a produselor noastre.

— Ce tricotaje oferă clienților firma dumneavoastră ?

— În prezent avem în fluxul tehnologic și executăm într-o calitate sporită : tricotaje din bumbac, lenjerie și îmbrăcăminte.

— Ce anume s-a schimbat, după evenimentele din Decembrie 1989, în viața și activitatea unității dumneavoastră ?

— Dacă în regimul trecut, operațiunile de export se efectuau numai centralizat, adică prin intermediul Întreprinderii de comerț exterior din București, în prezent, noi lucrăm direct cu partenerii externi. Sigur, este un câștig real pentru ambele părți, comunicarea fiind directă. Căci astfel societatea noastră comercială își poate adapta mult mai repede și chiar suplu produsele efectuate la cerințele pieței...

— Dar sunteți încă o societate cu capital de stat !?

— În prezent da, însă preconizăm o societate mixtă româno-germană. Primii pași deja au fost făcuți, deoarece avem instalate moderne utilaje germane de imprimat și tricotat. Viitorul nostru partener asigură și materia primă de o calitate superioară, desigur, care va oferi produselor executate un grad înalt de competitivitate pe piața vestică.

STAȚIUNEA DE CERCETARE ȘI PRODUCȚIE POMICOLĂ LIPOVA:

Produce și livrează la cele mai avantajoase prețuri:

1. FRUCTE
— Cireșe + vișine
— Caise
— Piersici
— Mere
— Pere
— Prune
— Gutui
— Coacăze
— Afine

2. Material săditor pomicol, cereale și plante tehnice.

3. Sucuri naturale, concentrate de fructe, băuturi răcoritoare și băuturi alcoolice.

4. Carne și preparate din carne.

5. Lapte și produse lactate.

INFORMAȚII LA TELEFOANELE:

— Director general — 0960 61514
— Centrala proprie — 0960/61414; 61409; 61506.
— Telefax: 61973
— Telex: 76329.

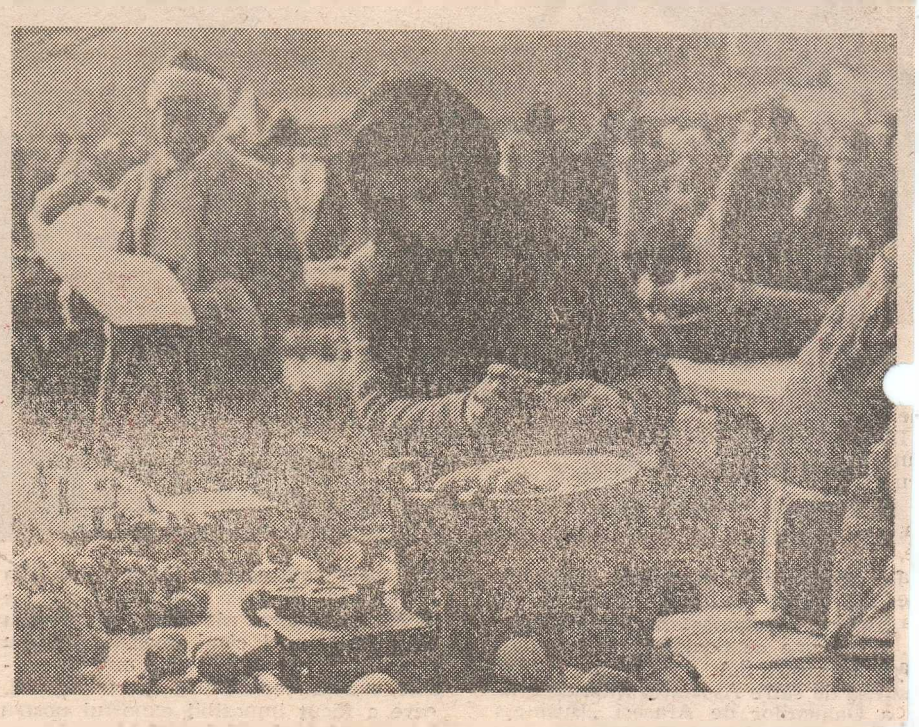

„NU EXISTĂ PĂMÂNT FALIMENTAR — DOAR ȚĂRANI ȘI MECANIZATORI LENEȘI"...

Nu sunt multe sate românești binecuvântate de Dumnezeu cu pământ foarte mănos. Pecica este unul dintre acestea, desigur, situat în Câmpia Română de Vest. Aici, cernoziomul cenușiu înlesnește țăranilor și mecanizatorilor producții foarte mari. Dar nu este suficient, cum spunea cineva : „să faci crou cu călcâiul piciorului", apoi să îngropi sămânța în pământ și să aștepți nestingherit recoltele bogate. Căci, oricât ar fi el înzestrat de la natură, pământul trebuie lucrat ! Aratul, semănatul, alegerea semințelor, recoltatul nu sunt obișnuite corvezi, ci adevărate meșteșuguri în care primează tainele acumulate ale științelor agricole.

— Eu nu vă spun o axiomă, când afirm că agricultura cere de la oameni, fie că sunt țărani, mecanizatori ori agronomi, pe lângă dragoste și pricepere, multă știință de carte — ne mărturisea inginerul Victor Ciobanu, **director general al Societății comerciale „Agroindustriala Pecica" S.A.**

— Cum ați descoperit aceste adevăruri ? — l-am întrebat apoi.

— Din experiența vieții mele — mi-a răspuns — și-a înaintașilor mei. Bunicii mei au fost țărani, iar părinții mei învățători. Deci, eu am avut toate șansele ca să descopăr aceste adevăruri perene. Sunt născut într-un sat fermecător din județul Vaslui, Ursoia se cheamă și aparține administrativ de comuna Ivănești. De mic copil, deci trăitor la țară, a trebuit să merg la muncile câmpului. Așa am învățat să învârt sapa ori să trag brazde largi cu coasa. Ca să urmez facultatea de agronomie a fost dorința mea. Tata, fiind învățător, îmi spunea că-i una dintre profesiile fără de care existența omului nu este posibilă. După terminarea Facultății de agronomie din Iași am fost repartizat la un Gostat din județul Bacău. Fiind și șef de promoție, m-au numit chiar șef de secție. Apoi am fost transferat în județul Arad, la Gostatul din Pecica, ca inginer șef. În această unitate agricolă lucrez de 24 de ani ; iar în toamnă împlinesc 14 ani de când îmi desfășor ostenitoarea activitate de director general al unității...

Aici, reporterul este nevoit să facă următoarea precizare : după evenimentele din Decembrie 1989, resimțite și la Pecica, inginerul Victor Ciobanu nu a fost obstrucționat ori jignit de nici unul dintre angajații săi. Ba din contră a fost implorat să rămână în funcția de director general al noii înjghebate Societăți comerciale „Agroindustriala Pecica".

— Domnule inginer Ciobanu, v-aș pune o întrebare simplă în aparențe, dar nu este așa; deci: există trudă în agricultură, fără disciplină ?!

— E delicat ce vreți să aflați de la mine, însă eu am un răspuns clar la întrebarea dumneavoastră. Nu există nici o muncă fără disciplină ! Aici nu mai contează sectorul de activitate. Iar un conducător de colectivitate umană care nu pune accent pe disciplină, nu va avea niciodată rezultate bune și foarte bune. Este normal că trebuie să te sfătuiești cu consiliul de administrație și să asculți oricare povață care vine de la un om cu discernământ și, mai ales, dacă este o chestiune inteligentă. Trebuie să fie un stil de muncă bine conturat. Noi ne consultăm cu șefii de ferme și cu fiecare mecanizator ori țăran în parte. Ascultăm, judecăm și rămâne ce este foarte riguros și înțelept. Numai așa se poate prospera.

— Ce suprafață de teren agricol administrează societatea d-voastră ?

— În total avem 4.000 de hectare pământ arabil, care se află în proprietatea statului român. Dar la acesta se mai adaugă și 2.187 de hectare pentru care prestăm muncă în asociere. Deci acest pământ este al țăranilor din comuna Pecica pentru care, pe bază de contract, prestăm muncile agricole necesare și suntem plătiți potrivit tarifelor legale. Oricum, ca să vă dau o cifră, proprietarii acestor hectare primesc 25% din recolte, fără să facă nici o investiție și fără să presteze vreo muncă agricolă.

— Un mare scriitor spunea : „oamenii sunt sarea pământului"...

— Sigur că da ! dar eu aș mai zice, parafrazând un cunoscut proverb românesc, că doar numai oamenii foarte uniți la rău și la bine pot să rodească pământul, pe care trăiesc și muncesc. Și vă spun aceasta, căci aici, la Pecica, trăiesc români, slovaci, maghiari și germani, însă între noi nu există ură. Păi, domnule scriitor, dacă muncim împreună și avem recolte bogate, atunci, de ce să ne certăm ? Probabil că se învrăjbesc cei care nu sunt osteniți de muncă. Căci dacă avem aceleași drepturi la muncile holdelor și la recoltele lor ,ar fi normal — și așa se întâmplă la noi — să ne bucurăm de echitate, deci să avem drepturi egale.

— În acest an, ați obținut recoltele prognozate ? .

— Acum, în momentul dialogului nostru încă n-am terminat întreg recoltatul la orz și la grâu. Așadar, nu vă pot da o cifră exactă, însă în majoritatea parcelelor am recoltat peste 3.400 kg. orz la hectar și cam 3.300 kg. grâu la hectar. Iar după cum arată culturile de floarea soarelui și porumb, vă pot spune că așteptăm mari satisfacții. La Pecica, anul acesta ploile au venit parcă atunci când aveam nevoie de ele. Și din acest motiv culturile arată frumoase și recoltele sunt foarte mari.

— Cum v-ați împărțit munca pe atâtea hectare ?

— Avem 8 ferme în total, care au, se înțelege, specific diferit. Primele cinci le-am destinat producției vegetale, cultura mare, cum spunem noi ; apoi urmează una pentru baza furajeră ; mai avem două zootehnice care sunt împărțite pentru : taurine și bovine. Dar toate acestea nu pot exista, decât îndrumate de specialiști și susținute prin munca îngrijitorilor de animale și a mecanizatorilor. V-aș spune și câteva nume. Se poate ?

— Sunt gata să le notez. Poftiți...

— Cu toții au experiență îndelungată și cunosc secretele pământului. E pildă, cum ar fi : ing. Roman Goția, se de fermă de peste douăzeci de ani, in Iosif Danku, Emil Hotlăcan, Marian Cighear, toți trei șefi de ferme ; apo inginerii specialiști : Ștefan Toth, C vidiu Cardoș, Gheorghe Toth. Nu l-ar uitat pe medicul veterinar Adalbert C ghear, nici pe colaboratorii mei foart apropiați : d-na Lidia Cardoș, ingine ra șefă a societății, cât și pe economis tul Ioan Petrică, contabilul nostru

— Ați omis sectorul mecanic.

— Cât pe-aci ! Șeful mecanizatorilo nostri este inginerul mecanic Remi Ioja. Iar dintre tractoriștii foarte bun deci care se descurcă de minune și condusul combinelor, îi citez din m morie pe . Ioan Paulic, Mihai Scheffle Vasile Crudu, Pavel Lupuian, Ios Cosz, Iulian Szauka, Alexandru Kadl cesth, etc...

— Domnule Ciobanu, totuși, care mersul reformei în agricultură ?

— Prea lent și confuz. Și gresesc c care au impresia că se pricep la toat or, așa ceva nu este posibil. adică, dai sfaturi într-un domeniu în care n lucrat niciodată. Partidele să-și vadă politică, iar domnii parlamentari să mai des prezenți în circumscripți electorale, adică printre cei care le dat votul ca să poată ajunge în Parl mentul României... Spun aceasta pe tru că pământul trebuie lăsat în sear țăranilor, a mecanizatorilor și a sp cialiștilor căci dânsii sunt chemați hotărască ce ar trebui făcut cu p mântul țării. Cu mosia românească se pot tracta afaceri murdare. Și ac lucru ar trebui să-l priceapă oricare divid care nu simte ce înseamnă d gostea de glia natală.

— Care dintre schimbările petrec în lumea satului vă supără ?

— Sunt mai multe. Dar, în prim rând, cele nesăbuite. Păi, chiar a domnule, să distrugi tu saivane co struite cu mare trudă și să vinzi bucata cărămida și piatra. Apoi să vacile de rasă, ca să vinzi carnea kilogramul, fără să te gândești de ur poți cumpăra a doua zi lapte. N mult, este o crimă să lași pământul lucrat, în paragine. Iar cei cu mă lungă s-au lăcomit la ce nu este al Apoi, vin și eu și întreb : ce răspu pot da guvernanții și parlamentarii toate acestea ?!?

DL NICOLAE LUPŞAN, PREŞEDINTELE SOCIETĂŢII „AGROVINGA" S. A.

cere GUVERNULUI ROMÂNIEI ca tractoarele şi toate maşinile agricole să fie vândute societăţilor agricole particulare

…omnule Nicolae Lupşan, de câtă …e sunteţi ţăran ?

Din tată-n fiu ! Căci părinţii şi unii mei au fost ţărani. Şi cu toţii rudit şi au trăit prin satele din ju- Gorj. Deci pe mama o cheamă a, tata s-a numit Nicolae al cărui e, firește, îl port. Mai trăieşte doar a, sigur, a rămas la casa părinteas- eci, în satul meu natal, Tetila, co- a Bumbeşti-Jiu, judeţul Gorj.

Dumneavoastră cum aţi ajuns la a ?

În anul 1961 am absolvit Şcoala că de maiştri agricoli din oraşul olau Mare. Apoi, am fost repartizat la fostul Gostat din Vinga, ca specialist în agricultură, unde am prins rădăcini.

— Să înţeleg că v-aţi căsătorit aici ?

— Da ! Aşa a fost. Soţia mea, Steluţa-Lucia, născută în satul Mânăştur, a fost îndrăzneaţă şi m-a cucerit. Dar nu-mi pare rău, căci ne iubim şi ne înţelegem foarte bine. Avem o fată pe numele de Tatiana Bartalis şi un fecior, Nicolae-Tiberiu, căsătorit cu Otilia Boldura, care ne-au dăruit şi o nepoţică cu numele de Raluca Lupşan.

— Cât staţi în câmpia aceasta nesfârşită, domnule Lupşan ?

— De la 6 dimineaţa şi până la ora 9 seara. Normal, când sunt lucrări urgente, de sezon : aratul, semănatul, secerişul...

— Cum a fost secerişul ?

— Bun şi ostenitor ! L-am terminat în 12 zile. Cu cinci combainieri. Am avut doar 50 hectare de orz, dar 400 hectare de grâu. S-au obţinut recolte frumoase : 3.167 kg. la orz şi 3.125 kg. grâu la hectar.

— Care e numele acestor cinci combainieri ?

— Ei se numesc : Alexandru Banschi, Valeriu Gruia, Francisc Kovacs, Ioan Corbeanu, Francisc Gutencunsth. Desigur, trebuie să mai spun că ei sunt coordonaţi de către inginerul Gheorghe Truţă.

— Aş dori să ne spuneţi cum e organizată societatea dv. agricolă ?

— Administrăm o suprafaţă de 1.100 de hectare ; dintre care 990 este pământ arabil, celelalte hectare fiind păşuni şi fâneţe. Societatea noastră cuprinde numai pământ aflat în proprietatea ţăranilor şi s-a organizat pe două forme vegetale. Prima este condusă de ing. Gheorghe Truţă şi a doua de ing. Pascu Cociuban. Avem un contabil şef corect : economistul Mircea Savulov. Toţi specialişti agronomi au o experienţă îndelungată.

— Colaboraţi în folosul oamenilor ?

— Da ! Noi ne înţelegem perfect, întrucât am fost şi colegi, vreme când ne-am deprins să împărţim binele şi răul.

— Se poate face agricultură fără agronomi şi mecanizatori ?

— Nu este posibil aşa ceva ! Deoarece de la pregătirea patului germinativ şi până la recoltare trebuie să fie respectate anume verigi, caracteristice fiecărei culturi în parte. Nu oricine ştie cât de adânc trebuie să fie trasă brazda la arat, cum se face semănatul şi alegerea soiurilor cu randament sporit ; sau cum se combat dăunătorii ori cum sunt folosite îngrăşămintele şi ierbicidele...

— Cum vă înţelegeţi cu proprietarii-asociaţi ?

— Este bine să spunem că tot pământul societăţii noastre se află în proprietatea ţăranilor din comuna Vinga. Deci noi ne-am constituit în baza adeverinţelor de proprietate. Normal, interesul e comun. Ţăranii vin la muncă în fiecare zi. De fapt, pământul le aparţine. Doar că îl lucrăm împreună. Lozinca cu ceapeul nu mai merge. Din recoltele mari pe care noi le obţinem, achităm datoria pentru lucrările mecanizate ; iar ceea ce rămâne se împarte pe fiecare ar şi hectar şi urcă în hambarele ţăranilor.

— Există la Vinga ţărani care-şi pot lucra singuri pământul ?

— Sunt câţiva. Chiar vreo cinci au reuşit să-şi cumpere tractoare, iar unii se mai chinuie cu vacile şi caii să lucreze pământul...

— Ce relaţii aveţi cu bazele de recepţie ?

— Noi lucrăm numai cu statul român. Deci întreaga producţie o contractăm şi o livrăm la Romcereal. Trebuie să menţionez aici că pe baza contractelor încheiate primim 50% în avans din valoarea producţiei. Bani de care ne putem folosi după trebuinţă şi muncile de sezon agricol.

— Deci asociaţii-proprietari nu participă cu bani...

— Aşa este ! Şi nici n-ar fi cuvenit. Avem înţelegerea între noi să facem tot posibilul ca ogoarele societăţii noastre agricole să fie lucrate şi semănate la timp. Iar dacă producţia e bună, cu toţii suntem bucuroşi şi mulţumiţi. Fără colaborare nu se face mare lucru...

— Aşadar, partea dv. nevralgică este mecanizarea. De ce ?

— Pentru că aici lucrurile nu sunt clare. Şi am să vă explic de ce : atât tractoarele, combinele şi toate celelalte maşini agricole sunt acum în locaţie de gestiune. Aici, eu aş veni cu o propunere, de vreme ce sunt specialist în maşini agricole. Adică aş spune : ca aceste indispensabile mijloace fixe să fie vândute în timp societăţilor agricole particulare. Negreşit, cu menţiunea ca rambursarea să fie făcută în mai mulţi ani şi neapărat în rate anuale. Astfel, dacă maşinile agricole ar fi ale noastre, interesul ar fi mult mai mare, desigur, ne-am interesa permanent de procurarea pieselor de schimb. Mai mult, statul n-ar avea de grijă.

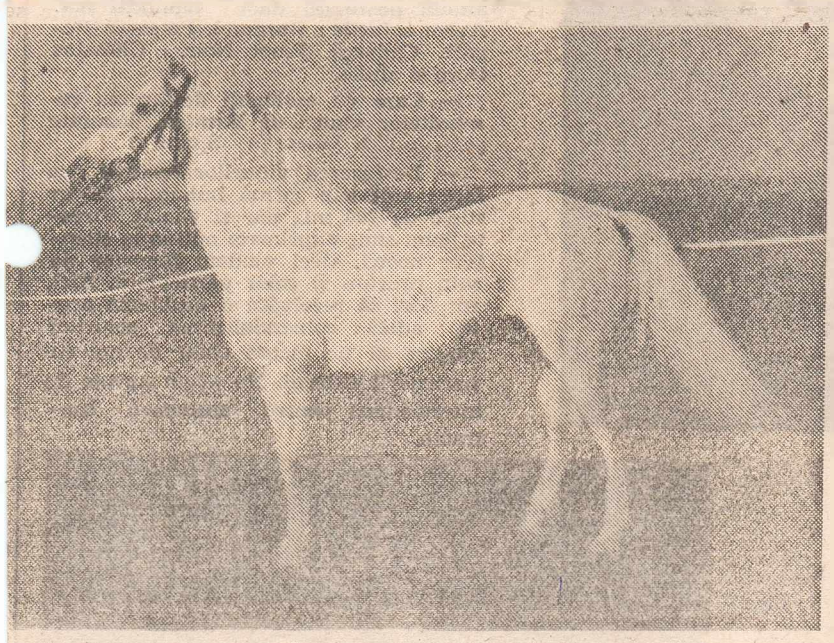

Conversano XXII – 105

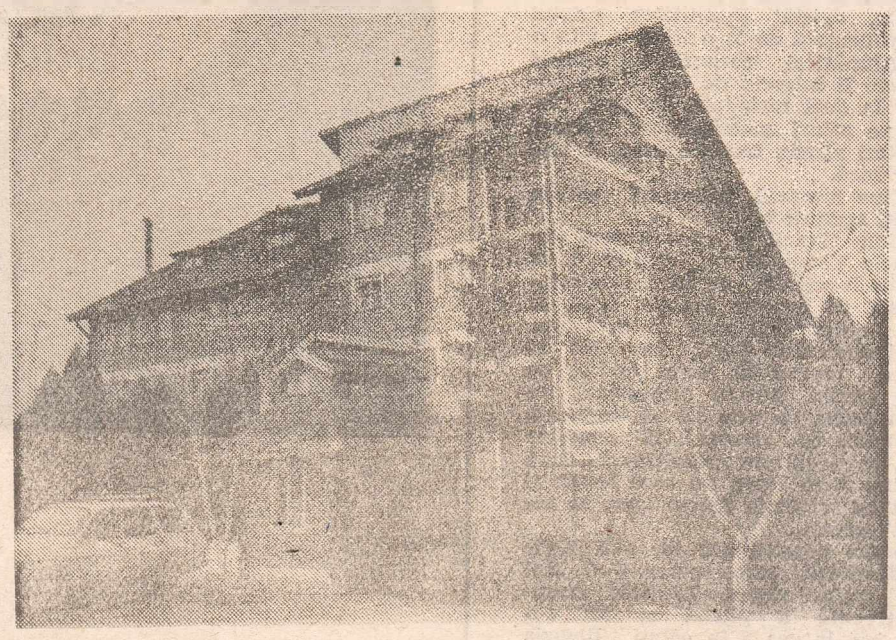

S.A. „Romgera" Sântana – complex turistic Felix

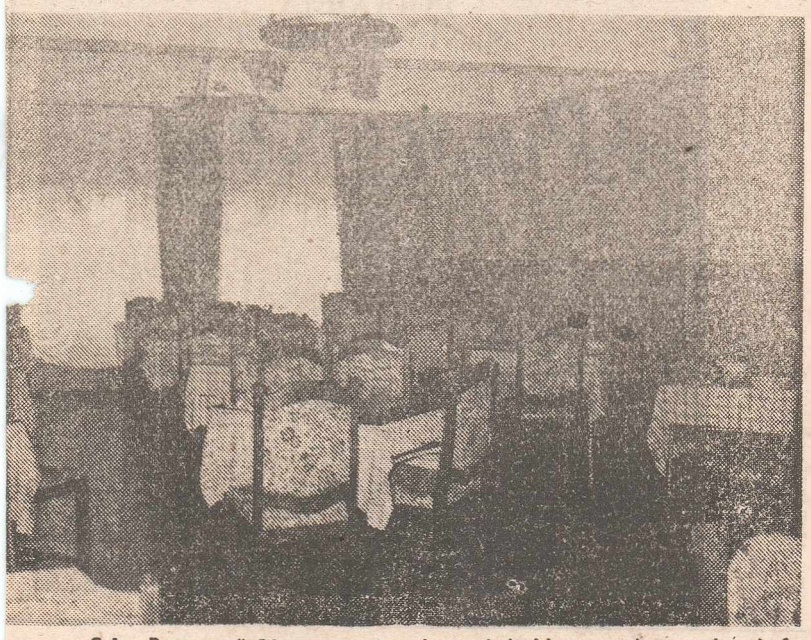

S.A. „Romgera" Sântana – complex turistic Moneasa (aspect interior)

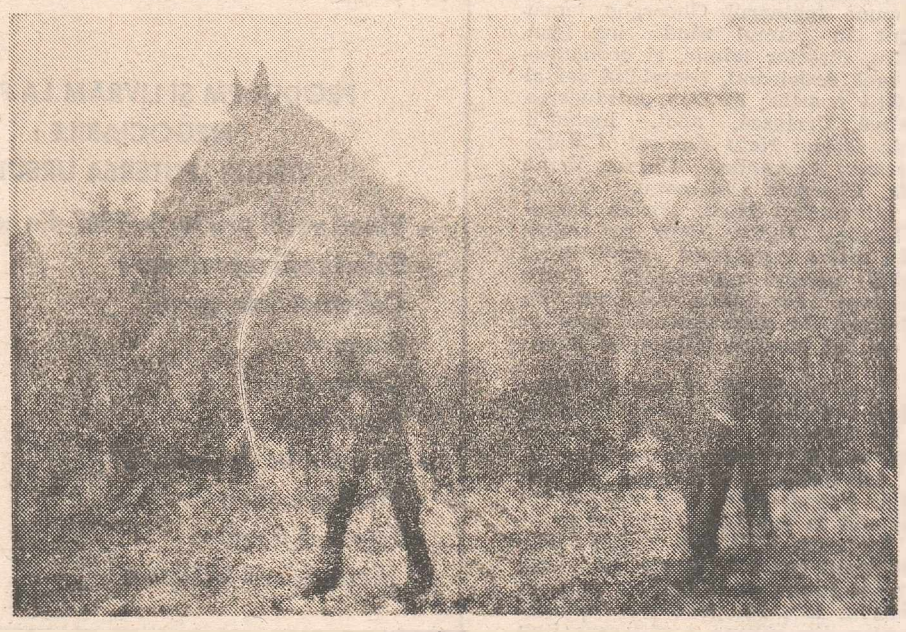

Musketier – 12

„STĂPÂNUL PĂMÂNTULUI — CEL CARE ÎL LUCREAZĂ!“

Cel mai viguros coordonator al unei societăți agricole pe care l-am întâlnit în Câmpia Română de Vest a fost și este domnul **inginer Gheorghe Iancu.** Poate și pentru faptul că are 35 de ani. Originar dintr-un sat de sub dealurile Bihorului, ambițiosul director **general de la Societatea comercială „Agroindustrială“ Șagu SA** cu sediul în comuna Șagu știe că holdele pământului nu pot fi îmbelșugate fără truda țăranului. Chiar dacă surâde uneori, când vorbește despre holdele foarte bogate în acest an la Șagu, expresia feței sale radiază o lumină metalică. Vorbele sale nu sunt însoțite de gesturi auxiliare. Emoțiile firești cad parcă nestingherite într-o cascadă de lumină...

— Cu douăzeci de ani în urmă — relata inginerul Iancu, — când comunismul făcea ravagii și-n Tinca Bihorului, mulți dintre copiii din acest sat am fost nevoiți să ne îndreptăm înspre Liceul Agricol din Salonta. La început aveam impresia că mă duceam și eu cu valul de tineri; foarte întrebuințați la munc:le câmpului, când spuneau tovarășii și unde era nevoie. Și astfel am prins drag de lucrul pământului și chiar de disciolinele științelor agricole. Am reușit la Facultatea de Agronomie din Timișoara, pe care am terminat-o în anul 1982. M-am căsătorit cu o colegă de facultate, Lenuța se numește; avem doi urmași: Nicoleta, 11 ani, și Cristina, 8 ani.

— Pentru care profesori ai dv. ori agron mi aveți un sentiment bun?

— Am învățat multă carte de la dl. profesor universitar Mircea Goian și multe secrete, pe care fiecare profesie din lume le are. Dar primul agronom veritabil, pe care l-am cunoscut, a fost inginerul Victor Ciobanu de la Pecica, un moldovean sfătos și cu multă înțelepciune.

— Domnule inginer, există pământ rău, bun și foarte bun?

— Da, există! Fertilitatea solului este influențată de la o zonă la alta a țării. Altminteri, cernoziomul cafeniu nu poate fi întrecut de un sol smolnițos de la deal niciodată. Desigur, în final, pe soluri asemănătoare, factorii hotărâtori rămân truda omului și zestrea tehnică.

— Cine lucrează pământul acestei societăți agricole?

— Sunt țăranii și mecanizatorii din comunele Vinga, Secusigiu și Șagu. Și avem ce lucra! Căci în total s-au adunat 5432 de hectare arabile. Deci, ca să fiu înțeles, 4332 sunt ale Societății „Agroindustriala“ Șagu, iar 1 100 de hectare reprezintă teren agricol pe care-l lucrăm pentru proprietari. Ne bazăm astfel pe cele 60 de tractoare, 9 autobuze cu remorcă, 15 combine **C—14**, și recent am achiziționat două combine John Deer, pe care le-am și folosit cu rezultate foarte bune la actualul seceriș...

Discuția noastră are loc sub lacrima dimineții, între orele 6—7. Mai avem puțin răgaz, întrucât noaptea trecută a plouat și nu s-a putut ieși la ora 5 în câmp. Revizia tehnică va dura puțin mai mult azi.

— Colaboratorii mei apropiați — îmi spune inginerul Gheorghe Iancu — sunt în primul rând: ing. Ioan Clarnău, director tehnic, și economistul Dorel Ardeleanu, contabilul șef al societății noastre; în fapt, conducerea operativă. Urmează, apoi, inginerii șefi de ferme: Nelu Achim, Cătălin Chioreanu, Alexandru Chiran, Elena Nicola, Georgeta Chioreanu, Cornel Gâș, Alexandru Micu, Mircea Lupuțiu, Nicolae Gâșfan. Sigur, nu trebuie să-i uităm pe liderul sindicatului societății noastre agricole, dl. Petru Augustinoc. N-aș putea să-i omit pe cei treizeci de mecanizatori, coordonați de ing. mecanic Gheorghe Mihalea.

— Cum reușiți să vă onorați contractele încheiate cu țăranii proprietari de pământ? Ce faceți concret pentru acționarii dumneavoastră?!

— Aici esența problemelor e împărțită. Pentru cele 1.100 de hectare ce se află în proprietatea țăranilor avem încheiate contracte ferme, deci cu obligații precise, sigur, pe care noi ne străduim să le onorăm la timp. Le oferim 20% din producția obținută la hectar din cultura pentru care și-au exprimat opțiunea. În cazul în care prestează munci agricole, țăranul primește retribuția cuvenită. Cât privește acționarii, situația este impusă prin lege. Noi achităm la hectar cât stabilește Ministerul Agriculturii.

— Vă întreb și pe dv. cine trebuie să fie stăpânul pământului?

— Fără îndoială, acela care-l lucrează. Când proprietari sunt oamenii înseamnă că avem mai mulți țărani. Și românul a știut întotdeauna cum să-și lucreze pământul, pentru că l-a iubit ca pe ochii din cap!

PETRE NOVAC DOLÂNGĂ

SOCIETATEA COMERCIALĂ „VITIVINICOLA“

COMUNA PĂULIȘ
JUDEȚUL ARAD
TELEFON: LIPOVA —
INTERURBAN
0960 / 61119
STAȚIA CFR PĂULIȘ

— Domnule director general ing. MIHAI DUMA, ce înseamnă blazonul „BARATCA“ pentru țară și chiar pentru Europa?!

— Vinurile din podgoria noastră sunt foarte vechi. Astfel, tradiția fiind seculară, vă pot spune că în secolul trecut au fost medaliate mai multe [illegible], la [illegible] începând cu anul 1885 s-au pus bazele școlii de viță de vie a statului de la Barațca-Păuliș. În zilele noastre Barațca este cunoscută și prin intermediari, mai ales în Germania. Recent, s-au interesat de vinurile noastre Canada și Japonia. De altfel, „Vitivinicola“ Barațca oferă clienților noștri și viță de vie altoită destinată unor plantații noi. Avem soiurile: Burgund, Fetească Regală, Cadarcă, Pinot Noir, Chasslas Dore și altele.

— Cum vă eșalonați desfacerea renumitelor vinuri de Barațca, domnule [illegible] Gheorghe Stoian?!

— Desfacerea vinurilor noastre se face: atât sub formă îmbuteliată în sticle de 700 ml., dar și vărsat. Firește, cum sunt exprimate opțiunile clienților noștri. Deci vindem firmelor de stat, precum și celor particulare. Aici, am dori să rezolvăm o problemă acută, adică: comercializarea soiurilor noastre să fie făcută chiar de noi cu partenerii externi. Nu avem nevoie de intermediari pentru asemenea contracte.

PRODUCEM ȘI LIVRĂM LA PREȚURI NEGOCIABILE:
VINURI „PUTEREA URSULUI“

- **Vinuri vechi producție 1967 din colecții.**
- **Soiuri roșii superioare:**
  Cabernet Sauvignon
  Burgund
  Cadarcă
  Pinot Noir
- **Vinuri albe de „stâncă“**
  Riesling Italian
  Fetească Regală
  Mustoasă de Măderat

S.C. VITIVINICOLA S.A.
BARATCA

PODGORIA
MINIS-MADERAT
Pinot Noir
VSOC

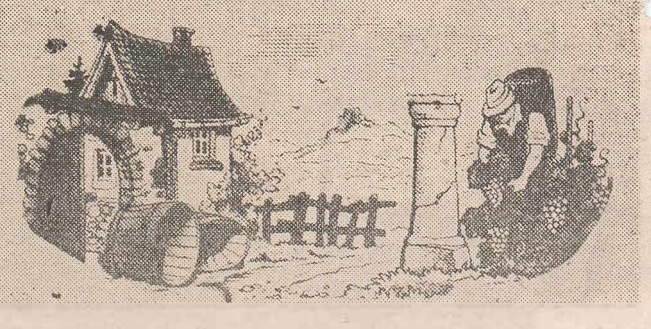

Cancelaria Landului Renania de Nord Westfalia este reprezentată în Arad şi prin T.H.W.

Deviza acestei organizaţii este: „ajutor pentru ajutor" — sau „ajută-mă ca să te ajut"

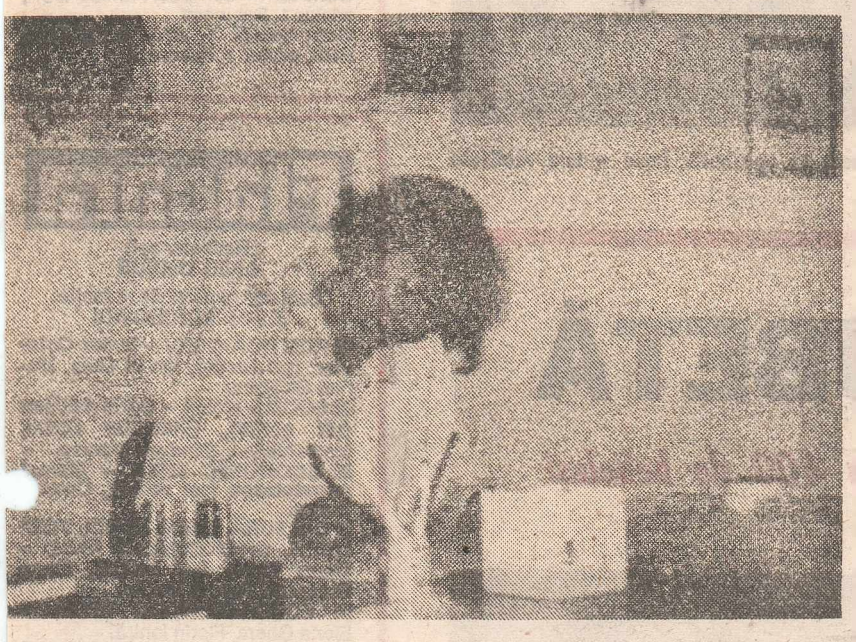

Doamna Ana Ilica

...ca dintre organizaţiile germane, care au sprijinit în mod constant judeţul nostru, timp de 3 ani,este T.H.W. Putem vorbi de un sprijin consistent pentru cei mai puţin ajutaţi dintre noi, copiii de la casele de copii din judeţul nostru. Amănunte legate de aceste acţiuni le-am primit de la d-na ANA ILICA, din cadrul Prefecturii judeţului Arad, persoană care, cu patriotism şi pasiune, s-a implicat în reuşita acestor acţiuni.

— Stimată Ana Ilica, te-ai ocupat de management de THW în judeţul nostru. Ai putea să explici cititorilor revistei noastre „Ora", ce înseamnă pentru organizaţia amintită judeţul Arad?

— În primul rând, doresc să prezint pe scurt ce este o organizaţie guvernamentală, tehnică, specializată pentru ajutor în caz de catastrofe, bazată pe voluntariat. Iniţial, sarcina sa fusese apărarea populaţiei în timp de război şi aprovizionarea acesteia cu apă, curent electric şi gaz. THW a fost înfiinţată în anul 1950, aflându-se în subordinea serviciului pentru apărarea civilă din cadrul Ministerului Federal de Interne. Între timp, THW a fost ridicată la rangul unui serviciu federal independent. De la bun început, principiul funcţionării organizaţiei a fost voluntariatul, ceea ce înseamnă găsirea unor asistenţi care să intre de bună voie, fără să fie remuneraţi. După 2 ani de la înfiinţare, organizaţia număra sute de noi filiale locale, cu peste 10.000 de asistenţi. Actualmente, numărul lucrătorilor voluntari a ajuns la 80.000, din care 60.000 sunt incluşi pe listele de asistenţi permanenţi şi pot fi puşi imediat în stare de alarmă. Tinerii care nu doresc să presteze serviciul militar sau civil se pot angaja la THW, unde urmează să activeze pe o durată de 10 ani — un sfîrşit de săptămână, o dată pe lună. având şi obligaţia de a fi prezent oricând se va declara caz de necesitate. În situaţie de alarmă, asistenţii sunt eliberaţi imediat de obligaţiile de serviciu, patronii plătindu-le în continuare salariile.

— Din ceea ce aţi spus, am înţeles modul de organizare şi acţiune al THW. Care este rolul acestei organizaţii în judeţul Arad, pentru că la noi nu s-a semnalat nici o catastrofă?

— Catastrofa în judeţul nostru au fost casele de copii, prost întreţinute şi dotate. S-a început cu înlocuirea instalaţiilor electrice şi a celor sanitare, care erau complet inadecvate, înzestrarea cu mobilier, lenjerii de pat şi îmbrăcăminte. La Şcoala ajutătoare din Petriş a fost realizată o instalaţie de apă. Toate acestea cu utilaje şi dotări aduse din Germania. Doresc să consemnaţi că formaţiunea THW acţionează în judeţul nostru din însărcinarea Cancelariei Landului Renania de Nord Westfalia. Tot la şcoala amintită au fost cumpărate, pe banii organizaţiei, vaci de lapte, au fost construite complexe pentru păsări, s-a forat o fântână care alimentează cu apă curentă băile şi grupurile sanitare. Lucruri asemănătoare s-au realizat şi la Vărădia de Mureş, Sîntana şi Ineu.

— Am dori să ne relataţi, statistic, realizările organizaţiei germane din ultimii 3 ani de când acţionează în judeţul nostru

— Din iniţiativa acesteia s-au reparat şi dotat 15 clădiri, instituţii cu posibilităţi materiale minime, case de copii, şcoli ajutătoare, internate din sistemul de învăţământ. În cursul acestui an va fi inaugurat un bloc social-unicat pentru tinerii care au absolvit o şcoală, unde au avut casă-masă, iar acum la vârsta majoratului, sunt fără serviciu, nu au pe nimeni, deci aceştia vor primi o locuinţă şi pe această cale se încearcă integrarea lor socială.

— Ce activităţi mai desfăşoară THW în judeţul Arad?

— Paralel cu ceea ce am arătat până acum, au fost ajutate şi alte instituţii, cum sunt spitalele, cu paturi, materiale unifolosibile, medicamente, aparatură, dezinfectante. Au fost donate o mulţime de mijloace de transport la diferite instituţii din municipiu şi judeţ. Se acţionează pentru dotarea cu utilaje agricole a asociaţiilor şi a liceelor cu acest profil. Deviza organizaţiei este „ajutor pentru ajutor" sau „ajută-mă ca să te ajut"...

— Dacă există vreun interes al organizaţiei, care este acesta în judeţul Arad?

— „Interesul" de care sunt bănuiţi guvernanţii din Renania de Nord Westfalia este cel al ridicării potenţialului economic în ţările din Est, încercând astfel stoparea imigraţiei în Germania. Politica cancelariei din Düsseldorf este nediscriminatorie. Căci ei n-au spus: „ajutaţi nemţii din România" ci „ajutaţi acolo unde este nevoie"!...

— Ne puteţi spune care sunt perspectivele imediat următoare ale organizaţiei?

— Perspectivele depind, în primul rând, de fondurile disponibile şi de dorinţa noastră concretă de a ieşi din impas. Dacă dovedim că ajutorul dat şi-a atins scopul şi e folosit pentru mai multe generaţii, vom beneficia de sprijin în continuare. Visul meu, multă vreme nemărturisit, a fost strângerea relaţiilor economice concrete. Până acum totul a fost un ajutor umanitar, dar, dacă vom dovedi în continuare hărnicie şi seriozitate, relaţiile noastre se vor amplifica.

A consemnat,
VASILE RUS

...ostele şomere devin manechine de lux

...multe oraşe ale ţării se pot ...i cu existenţa mai multor case ...dă, aşa cum este Aradul. Case ...oresc să-şi prezinte cât mai bi... ...aţiile pentru a obţine contracte ...şi bine plătite atât pe piaţa in... ...cât şi peste hotare. Deci, a a... ...inevitabil concurenţa. Fiecare ...r face eforturi să producă co... ...de îmbrăcăminte cât mai pre... ...ise şi mai atractive, în culori ...e sezonului, iar modul de pre... ...să fie ireproşabil. Pentru că ...în care acestea sunt purtate, ...mersul, frumuseţea manechi... ...definesc noţiunea de eleganţă ...nă şi cine nu doreşte astăzi să ...gantă? Din acest motiv fiecare ...e modă îşi doreşte manechinele ...ai frumoase, mai graţioase, mai ...

... se procedează? Aceasta am ...ent, la SC „MODA" SA, un... ...organizat un concurs pentru o... ...a unui post de manechin, va... ...această societate.

...cipante, 11 tinere frumoase, ...6-26 ani, multe dintre ele fără ...dar dornice să placă, să im... ...eze pentru a ocupa acest loc, ...semna, în primul rând, o pâi... ...în al doilea rând, o profesie, ...e drept, de nu prea lungă durată, împănată de satisfacţii, dar şi de multe privaţiuni. Pentru că un manechin trebuie să se păstreze suplu şi proaspăt şi poate avea contract permanent până la cel mult 32 ani.

Care a fost scopul SC „Moda" SA? Simplu, acela de a angaja tânăra care să corespundă cel mai bine din punct de vedere al standardelor europene necesare unui manechin, care să-i prezinte cât mai comercial modelele la diferite concursuri organizate. Adică, în această groaznică perioadă de tranziţie, prin care trecem, să poată supravieţui în condiţiile grele când multe întreprinderi de profil din Arad şi din ţară se confruntă cu situaţii dramatice. Pentru că ce poate fi mai dureros decât că o societate să-şi închidă porţile, iar oamenii să rămână pe drumuri ?

După prima probă, adică în urma măsurii bustului, a taliei, soldurilor şi a înălţimii fiecărei candidate, în faţa unui juriu condus de d-na **Monica Juverdeanu**, directoarea societăţii şi a unei asistente numeroase, mai ales dintre angajatele societăţii, au mai rămas 5 candidate, care au corespuns ori erau aproape de aceste exigenţe.

Acestea au fost : **Angela Ogringi, Simona Ilinca, Cristina Guler, Simona Curt** şi **Carmen Mihuţ.**

A urmat prezentarea de către candidatele finaliste a produselor societăţii, de iarnă, apoi de vară, în urma cărora au urmat deliberările juriului, care era hotărât s-o prefere pe cea mai frumoasă şi mai dotată dintre acestea, adică pe **Simona Ilinca** (23 de ani, 1,70 înălţime). Dar, pentru că a fost şi un dar născocit, atunci i s-a cerut acestei recente „Miss Syk" să evolueze fără ciorapi. Ochii iscoditori ai celor din juriu au observat un defect „obscur" şi a fost preferată doar ca şi colaboratoare... Ce păcat! Regulile supravieţuirii uneori sunt drastice, dure şi, în acelaşi timp, foarte dureroase. Carmen Mihuţ. 24 de ani, fata cu cap de păpuşă „Barbie", a avut cea mai bună evoluţie scenică, dar, ce surpriză neplăcută, formele corpului său mlădios nu corespundeau dimensiunilor impuse unui manechin de profesie. A fost preferată alături de celelalte fete pentru a fi angajată prin convenţie.

Fericita câştigătoare a concursului a fost declarată simpatica doamnă **Cristina Guler**, 22 de ani, 1,68 m înălţime, de profesie electrician, vânzătoare la magazinul „MODA DOMANI", din Arad.

VASILE RUS

Paginile dedicate judeţului Arad au fost realizate de : Petru Novac Dolângă (concepţie şi redactare), Bogdan Vlad, Cristina Topolski, Mirela Fotea (tehnoredactare computerizată), Adrian Petrescu, Crina Gorgoi (secretariat de redacţie) şi Mircea Mitrea (consultant tehnic).

Profesorul Vicenzo Abate în mijlocul numeroasei sale familii. Toţi copiii din fotografie s-au născut în eprubetă. Poza a fost realizată în Piaţa Belvedere din Napoli

COPII ÎN EPRUBETĂ

În Italia, profesorul Vicenzo Abate a fabricat deja 400 de bebeluşi

Fecundarea în eprubetă se practică, în Italia, mai ales în clinicile particulare, preţurile oscilând între 3—4 până la 10 milioane lire italiene. În preţ sunt incluse toate investigaţiile, o anestezie totală pentru deschiderea trompelor, prelevarea ovulelor şi transferul acestora. Totul durează câteva zile.

Spitalele de stat care fac această operaţie sunt puţine; în acest caz, preţul este de 2 milioane.

Problema cea mai mare o reprezintă faptul că fecundarea nu reuşeşte întotdeauna de prima dată. Multe cupluri trebuie să repete operaţia de patru, cinci, sau chiar şase ori, şi asta costă.

În clinicile particulare italiene sunt liste lungi de aşteptare, din această cauză multe cupluri apelând la serviciile medicilor din Marea Britanie, Austria, Elveţia sau chiar America. Cine are posibilităţi materiale poate apela la Cornel Hospital din New York, unde procentul de reuşită a ajuns la 40%, faţă de 20—25% cât este în Italia. Dar preţul, în acest caz, este de aproximativ 10 milioane, plus cheltuielile de călătorie.

Profesorul Vincenzo Abate, după 20 de ani petrecuţi în America se întoarce în Italia şi, în 1983, reuşeşte să redea speranţa multor femei cu prima fecundare reuşită (a treia din lume), cărora le-au urmat multe, multe altele. Micuţa se numeşte Alessandra Abisogno.

Cu profesorul Abate lucrează cei doi copii ai acestuia: Marisa care-şi doreşte să facă obstetrică şi e specializată în endocrinologie şi Vincenzo junior, care a absolvit biologia în America. Trio-ul este înconjurat de o echipă de colaboratori neobosiţi; în 10 ani, centrul de la Neapole a „produs" peste 500 de bebeluşi.

E mult? Da, dacă nu se ia ca punct de referinţă Marea Britanie, unde acum 14 ani s-a născut Louise Brown, primul copil din lume conceput în eprubetă, urmată de alţi 8 000 de bebeluşi.

Dar ce este inseminarea artificială? Un miracol? O monstruozitate ştiinţifică? În realitate, totul este ca pe vremea lui Adam, omul dând doar o „mână de ajutor" atunci când ovulul şi spermatozoidul nu reuşesc să se „căsătorească".

Familia Maria şi Aurelio Cioccolanti a „comandat" doctorului Abate două perechi de gemeni. Iată-i!

Dar cum faci să devii fertilă atunci când mama-natură a decis contrariul? Pe scurt, şi fără termeni medicali, lucrurile stau cam aşa: dacă trompele sunt închise, se face o intervenţie simplă (ca o operaţie de amigdale, dar mai puţin dureroasă). Apoi se trece la purificarea lichidului seminal. Dar fără „manipulări". Nu alegem spermatozoizii cu ochi albaştri", glumeşte un medic din echipa dr. Abate. Apoi se ia ovulul şi se pune în eprubetă. După câteva ore se adaugă sperma şi după 36 de ore ovulul fecundat este injectat în uterul mamei. Dacă totul merge bine, începe sarcina. Astăzi se poate evita eprubeta, ovulul şi sperma întâlnindu-se, sau, cum zice profesorul, „fac dragoste" în trompele femeii. Metodă mai naturală şi mai puţin costisitoare.

Există, totuşi, în rândul femeilor, multă ignoranţă în privinţa acestor probleme; feminismul nu şi-a atins scopul de sensibilizare a femeilor privind o cunoaştere mai bună a propriului corp. Pino Spallone, ginecolog, povesteşte: „Nimeni nu ştia ce este cu eprubeta. Mulţi părinţi credeau că micuţul creşte acolo, închis ca într-un dulap! — şi nu era o glumă".

Vincenzo Abate nu este chiar tatăl „eprubetei", care a fost inventată de doi englezi, dar e ca şi cum ar fi. A studiat fertilitatea din 1956. Absolvent al Universităţii Columbia din America, specialist în obstetrică-ginecologie, docent, întâi la Universitatea din New York, apoi în Italia, povesteşte: „Am părăsit America în 1971, pentru că acolo nu-mi puteam continua cercetările asupra sterilităţii; reprezentanţii comisiei guvernamentale nu vedeau cu ochi buni studiile mele în acest domeniu".

După multe încercări, în 1983 rezultatul: Alessandra Abisogno. Italia se situează pe locul 3, după Australia şi Marea Britanie, ca număr de copii născuţi „în eprubetă". Profesorul a reuşit prima inseminare cu spermă congelată şi primii 4 germeni prin fecundare direct în trompe.

Ştiinţa evoluează şi lucrurile se complică, dând naştere la polemici. Am ajuns deja la mama-bunică, un miracol al fecundaţiei: o femeie de aproape 60 de ani care, cu sperma congelată a soţului ei (mort) şi cu ovul donat, a rămas însărcinată. Dumneavoastră ce veţi face, profesore? „Ca om de ştiinţă, aştept cu emoţie rezultatul naşterii. Acea femeie e fericită. În plus, faptul că embrionul face foarte bine organismului, favorizând sistemul imunitar şi prevenind cancerul, nu este un lucru nou".

Oricum, recunoştinţa celor pe care medicina i-a ajutat să devină părinţi împotriva destinului este imensă.

PUBLICAŢIILE Flacăra

S.C. ® S.A. Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE:

Preşedinte – director general: GEORGE ARION
Membri:
Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Liana Tatos, Liviu Timbus.

Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 617.60.10, 617.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 312.82.89
Cont lei – 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută – 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti

Flacăra

Redactor şef: LIVIU TIMBUŞ
Secretar general de redacţie: EUGEN CHIROVICI

■ **POLITICĂ** (2560) – Tudor Octavian (şef secţie), Ion D. Goia, Marian Ghiţeanu.
■ **SOCIAL** (2559) – Dorin Sălăjan (şef secţie), Gheorghe Barbu, Marin Marian, Brîndusa Nicolae.
■ **ECONOMIC** (2559) – Marcel Apostolescu (şef secţie), Cristian Buzaş.
■ **CULTURĂ, MASS-MEDIA, TIMP LIBER, DIVERTISMENT** (2558) – Liana Tatos (şef secţie), Elena Grecescu, Raluca Vrabie.
■ **FOTOREPORTERI** (2528) – Elena Ghera, Florin Ioniţă.
■ **SECRETARIAT DE REDACŢIE** (1453) – Adriana Chirovici, Adrian Petrescu.
■ **CORECTURĂ** (1453) – Maria Antonescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ştefănescu.

REBUS REBUSACHE

Redactor şef: ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Ştefan Alexandrescu, Constantin Grigore, Gheorghe Toi, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, mona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor şef), 1457 (redacţie).

■ **JURIDIC** (2600): Corneliu Oiteanu.
■ **FINANCIAR** (2143): Avida Balica, Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Florenţa Tudor.
■ **ADMINISTRATIV** (2600): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu, Liliana Cretu, Maria Şerban.
■ **SECRETARIAT SOCIETATE:** Cătălina Ştefănescu (617.59.69).
■ **PUBLICITATE** (2634, 2600): Mihai Săndoiu, Florin Dobrescu, Adriana Dobrescu, Călin Mărcuşanu.
■ **DIFUZARE** (617.48.91): Manuela Vasiliu, Gabriel Bumb, Emilian Chirea, Angela Frandoş, Doru Iancu, Marius Procopie, Gabriel Milan Sava, Nicolae Şerban.

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicaţiile Flacăra" S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 – Piaţa Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, cod 71341 – Bucureşti, România.

Tiparul: Regia autonomă a imprimeriilor – Imprimeria CORESI – Bucureşti

ULTIMA ORĂ

A început mineriada estivală